

NATPRIRODAN

Život Williama Branhama

KNJIGA 1

Dječak i njegova neimaština

(1909. – 1932.)

Autor:

Owen Jorgensen

Prijevod:

www.biblijski-vjernici.com

Ova je knjiga drugačija od svih koje ste do sada čitali. Naravno, sadrži prirodne dramatične situacije...

Iznenada je sačmarica opalila, ranjavajući Billyjeve noge iz neposredne blizine. Billy se srušio, vrišteći od bolova.

Jimmy je kleknuo, ponavljajući: "Oprosti, Billy. Žao mi je. Bilo je slučajno. Nisam htio," a zatim je dobro pogledao noge svog prijatelja. Probljedio je. "Billy, ne miči se. Idem dovesti pomoć."

"Ne, ne ostavljaj me," povikao je Billy. Ali Jimmy je već trčao poput zeca. Kad je Billy pogledao svoje noge, šokirao se vidjevši da su se gotovo raspale na dva dijela.

Ali te su dramatične situacije samo početak. Zatim dolaze natprirodne – i više ništa nije isto.

NATPRIRODAN

Život Williama Branhama

KNJIGA 1

Dječak i njegova neimaština

(1909. – 1932.)

Autor:
Owen Jorgensen

Prijevod:
www.biblijski-vjernici.com

IZDAO:

Tucson Tabernacle
2555 North Stone Avenue
Tucson, Arizona 85705
SAD

PRIJEVOD:

www.biblijski-vjernici.com

www.messagehub.info
www.vjerujznaku.com
www.biblijski-krscani.com

Posveta

Negdje na svijetu iskreni tinejdžer traži odgovore
na pitanja poput:

Postoji li zaista Bog? Ako postoji, tko je On? I gdje
je? I je li tom Bogu stalo do mog života?

Tebi, mladi istraživaču, posvećujem ovu knjigu.

Jer sam nekad to bio ja.

Sadržaj

Posveta.....	V
Predgovor autora.....	IX
KNJIGA 1: Dječak i njegova neimaština	
1. Tajanstveni znak rođenja	3
2. Njegova prva vizija.....	14
3. Okus siromaštva.....	27
4. Nemilosrdno pretučen.....	34
5. Slučajan pucanj.....	42
6. Težak udarac.....	52
7. Bijeg u pustinju.....	61
8. Znak prati.....	69
9. Njegova posljednja prilika	76
10. Prvi ispit vjere.....	86
11. Postavljen za propovjednika natprirodnog Evandjelja.....	94
Autorovo objašnjenje.....	104
Izvori i literatura	107
Indeks.....	110
Informacije o knjigama.....	114
Narudžba knjige.....	118

Predgovor autora

KAD SAM ZAPOČEO OVAJ PROJEKT, prvo teško pitanje s kojim sam se suočio bilo je: Kako pristupiti temi kakvih je vrlo malo? Većina životne priče Williama Branhama daleko je izvan okvira uobičajenog ljudskog života i teško ju je pravilno prikazati u ograničenom prostoru ove knjige. Moj pristup ima određene prednosti, kao i nedostatke, te jedno i drugo želim podijeliti s vama na samom početku.

Svaki pisac biografije mora donijeti određene odluke prije nego počne pisati. Hoće li strukturirati svoju knjigu po temama ili kronološki? Koja mu je ciljana publika? Kojom će razinom složenosti pisati? Koliko će knjiga biti velika? Koje će događaje uključiti i koliko će detaljno objašnjavati svaki događaj? Koliko će ulaziti u analizu i kad će samo opisati događaj bez komentiranja? I ta lista ide dalje...

Ja sam ovu knjigu strukturirao kronološki smatrajući da će se steći dobar pregled upravo promatrajući život brata Branhama kako je išao iz koraka u korak. Mnogi su pisci biografija prisutni tijekom cijele biografije analizirajući i objašnjavajući daljnje značenje svakog događaja koji opisuju. Odlučio sam ne činiti to, nego pustiti da značenje svakog događaja ostane tajna do onog trenutka u životu Williama Branhama kad sam on shvati njegovo značenje. Na taj način čitatelj može pratiti njegov život onako kako ga je on proživljavao i shvatiti razvoj njegovog karaktera, te cijeniti njegovu borbu da shvati značenje svog neobičnog života.

Budući da je već napisano nekoliko kratkih biografija Williama Branhama, smatrao sam da bi ova biografija trebala biti dulja i mnogo detaljnija. Nisam želio biti dosadan, stoga sam se koncentrirao na prirodnu dramatičnost priče bogate natprirodnim iznenađenjima – pokušavajući što manje ulaziti u analize. Rezultat toga je čitak tekst. Bilo da ste učenik sedmog razreda ili sveučilišni profesor, smatram da ćete uhvatiti sami sebe kako listate stranicu za stranicom u želji za više.

Međutim, to također ima i mane. Budući da se biografija razvija brzo kao uzbudljiva priča, može se dogoditi da neki čitatelji pomisle da je izmišljena. To bi bila pogreška. Svaki se događaj u ovoj knjizi zaista i dogodio. Mnoge su od ovih priča čvrsto potkrijepljene iz mnogih izvora. U svom sam istraživanju koristio novine i članke iz časopisa, knjige, fotografije, filmove i svjedočanstva ljudi koji su osobno poznavali Williama Branhama i koji su bili očevici nekih natprirodnih fenomena opisanih u ovoj biografiji.

Dakako, većinu sam informacija izvukao iz osobnog svjedočanstva Williama Branhama. U devetnaest godina njegove tuzemne i inozemne službe snimljeno je preko 1100 kazeta. Tijekom većine tih propovijedi on je govorio priče iz svog fenomenalnog iskustva. Mnogo je puta govorio stvari koje su mu se upravo dogodile, opisujući ih u detalje, uključujući i svoje razgovore. (Za više o ovome pročitajte *Autorovo objašnjenje* na kraju ove knjige.) William Branham je često govorio čak i *o čemu je razmišljao* kad su se ti događaji dogodili – čime je san pisca ove biografije ispunjen! Izobilje materijala ove vrste – detaljnog i osobnog – omogućilo mi je pisanje ove biografije stilom kojim sam je odlučio pisati. Smatram da snaga ovog pristupa uvelike prevagnjuje činjenicu što ona nije školski profinjena. Moja je namjera zadržati vas da je čitate dok bolje ne upoznate jednu od najvažnijih javnih osoba ove generacije – i jednog od najvećih ljudi ikad.

KNJIGA 1

Dječak i
njegova neimaština
(1909. – 1932.)

Crtež kolibe blizu Burkesvillea u Kentuckyju
gdje je 6. travnja 1909. rođen William Branham

Poglavlje 1

Tajanstveni znak rođenja

1909. – 1912.

"PETNAEST godina nije prerano za roditi dijete," promrmljala je Ella Branham sama sebi pokušavajući skupiti hrabrost. "Pa, ja sam spremna kao i..."

Ponovno ju je uhvatila bol – jača, snažnija nego prije. Osjećala je sve veći strah i nemir. Držala se za svoj veliki trbuh i jecala: "Ne još. Molim te, ne još. Ne dok Charles ne dođe kući."

Kapi znoja orosile su njezino čelo. Dovukla se po prljavom podu do jedinog prozora na kolibici, te sjela nasred vrata napravljenih od neobrađenog drveta. Prozor nije imao staklo, već samo drveno krilo kojeg je Ella ostavljala otvorenim tijekom dana i zatvarala po noći. Sad je bio otvoren.

"Charles!" povikala je. Činilo se kao da joj je glas iščeznuo u divljini Kentuckyja na širokom prostranstvu brežuljaka i odzvanjao šireći se u svim smjerovima oko nje. Zbog činjenice da joj najbliži susjed živi kilometrima daleko, Ella se osjećala očajnički usamljeno. Bolovi su joj stiskali trbuh i bacali je u paniku. "Charles, gdje si?" Zatim joj je glas utonuo u slabašno jecanje: "Molim te dođi kući. Trebam te."

Charles Branham je tog jutra primio plaću za sječu drva i otišao u grad – Burkesville u Kentuckyju – kupiti si novo odijelo: "U čast mog prvog djeteta," rekao je. Ali što ga je zadržalo toliko dugo? Je li se zadržao u kavani? Ako je, ne bi mu bilo prvi put u godinu dana njihovog braka. Ali Charles zasigurno ne bi napravio nešto takvo? Znao je da svaki čas treba dobiti dijete.

Porodajni bolovi su popustili te je ostala iscrpljena. Ella se naslonila na napukli ovratnik i gledala kako sunce zalazi iza javora i hrastova koji su upravo počeli pupati. Bio je to travanj 1909. godine. Tresući se Ella je zatvorila prozor.

Sada je jedino osvijetljenje u kolibi bilo sunce na zalasku koje se provlačilo kroz pukotine između grubo poslaganih dasaka. Tanke su se zrake svijetla polako micale po stolu, ručnom radu napravljenom od prepiljenog panja s drvenim klinovima koji su služili kao noge, i klupi za sjedenje. Od namještaja je, u jedinjoj prostoriji duljine tri i pol metra, bio još samo jedan krevet pričvršćen na jedan zid. Ella se dovukla do tog kreveta i pala na slamu koja je bila na njemu, prekrivajući se jorganom. Kako je prostorija postajala sve tamnijom, Ella je razmišljala o svojoj prijašnjoj kući u Parisu, u Teksasu, iz koje je htjela što prije otići. Zadnja joj je godina bila nepodnošljiva. Ali sada, iz ove pozicije nije joj izgledala tako loše.

Odrasla je u Teksasu kao Ella Harvey. Otac joj je bio lovac, postavljao klopke za životinje i bio školski učitelj. Majka joj je bila čistokrvna Cherokee Indijanka. Ella, najstarija od četvero djece, imala je predivno, bezbrižno djetinjstvo do prije tri godine kad joj je majka umrla od šarlaha. Ella je tada imala jedva kojih dvanaest godina, a njezin najmlađi brat samo četiri godine. Majčinske su obveze pale na Ellu.

Prije malo više od godine dana srela je Charlesa Branhama na rodeu (predstavi na kojoj se kauboji natječu u jahanju konja i hvatanju stoke konopcima). Charles je bio nizak i zgodan s kovrčavom crnom kosom, širokim ramenima i dovoljno spretan

kao kauboj da može obuzdati skoro svakog divljeg konja kojeg je pokušao obuzdati. Ella je bila očarana njegovim šarmom. Charles je imao osamnaest godina, a ona četrnaest, međutim osjećala se mnogo starijom. U to vrijeme udaja joj se činila kao dobar izlaz iz dosadne brige za svoju braću i sestre. Sad se pitala je li iz jedne teške situacije prešla u drugu. Sad je ovdje, petnaestogodišnjakinja, strankinja na brežuljcima Kentuckyja, i rađa dijete 65 km od najbližeg liječnika, čak i bez prijatelja da ih pozove da joj pomognu. Stavila je glavu u jastuk i zaplakala.

CHARELS BRANHAM se vratio u kolibu sat vremena nakon što se smrknilo. Napio se, naravno, ali ne toliko da mu se pomuti razum. Polako je odškrinuo vrata da ne smeta svojoj mladoj ženi ako je slučajno zaspala. Tada je čuo njezino jecanje. Charles je brzo zapalio borovu cjepanicu i stavio je na poklopac posude za voće. Borova je cjepanica gorila slabim, treptavim svijetlom pri čemu je stvarala mnogo dima. Budući da je zrak strujao kroz kolibu, dim se dizao i prolazio drvene potpornje nagnutog krova, prolazeći kroz pukotine među drvenim krovnicama.

"Charles," tiho je prošaptala Ella, "večeras je ta večer. Idi i dovedi svoju majku."

Charles je naložio vatru, a zatim požurio do kolibe svoje majke. Noć je bila hladna i vedra, a zvjezdana mu je svjetlost olakšala put da se ne izgubi. Vratio se za sat vremena sa svojom majkom i dvije susjede.

Baka Branham bila je neprijazna starica, tvrda poput kože od slanine. Ali ju je pogled na ovu malu petnaestogodišnjakinju u porođajnim bolovima raznježio kao što topla mast razmekša kožne čizme. (Iako baka Branham nikad nije imala čizme. U svom životu nikad nije imala ni cipele.) Sada se ona pobrinula za situaciju. Budući da je i sama imala sedamnaestero djece, bila je dobro pripremljena za babicu svoje nove snahe. Insistirala je da

Charles čeka vani. On se nije bunio. Uzeo je prekrivač i dopuzao pod nadstrešnicu uz jednu stranu kolibe, napravio si krevet na krhotinama i kori od drveta. Izvadio je iz džepa svoju bočicu viskija i ispio je do kraja kako bi smirio živce. Nedugo zatim čvrsto je zaspao.

Kako se približavalo svanuće, metež u kolibi postajao je sve veći. Charles se probudio. Obzor je na istoku postajao sve svjetliji s približavanjem svanuća, ali sunce još nije bilo izašlo. Opsovao je sam sebe što je na kratko zaspao i počeo se brinuti što mu dijete još nije rođeno. Je li nešto krenulo po zlu? Možda bi trebao otići unutra i provjeriti? Prije nego li je to odlučio, čuo je glasan vrisak novorođenog djeteta. Otvorila su se vrata kolibe, a jedna od susjeda je rekla: "Charles Branham, dečko je."

Charles se sramežljivo dovukao unutra i zatvorio vrata. Prostorija je zaudarala po dimu od svijeće lojanice na stolu. Baka Branham je oprala novorođenče, izvagala ga (imao je 2,5 kg) i onda ga nježno stavila u ruke njegove majke. Charles je stajao kraj kreveta s rukama u novom radnom odijelu, nervozno gledajući ovo malo stvorenje koje se micalo i plakalo – svoga sina.

Ella je rekla: "Charles, ima velike plave oči na tebe."

Charles je promatrao njegove male oči, ali zbog slabog svijetla nije mogao reći koje su boje. "Dat ćemo mu prvo ime William," rekao je. "A srednje ime Marrion."

Ella je probala izgovoriti njegovo ime: "William... Marrion... Branham. Dosta je neobično. Moći će ga zvati Billy. Charles, vjerujem da će Billy imati kovrčavu kosu na tebe. Otvori prozor da ga bolje vidim."

Bilo je nedugo nakon pet sati, utorak ujutro, 6. travnja, 1909. Dnevna se svijetlost uvlačila kroz pukotine, iako se sunce još nije pojavilo na obzoru. Charles je otvorio prozor i onda ga prestrašeno zatvorio. Nešto je naglo ušlo kroz otvoren prozor – svijetlo, poput zvijezde, promjera oko 30 cm.

Ella je vrisnula i čvrsto prigrllila svog sina u svoje naručje. Drugi su se zbunjeno odmakli do zida. Neobično je svijetlo nekoliko puta kružilo prostorijom i zatim stalo nad krevetom, lebdeći nad majkom i djetetom, svijetleći žuto-zelenom bojom, pulsirajući svojim vlastitim životom. Na tom je mjestu bilo manje od minute, ne dugo, ali ipak dovoljno dugo da svi u kolibi budu sigurni da su ga zaista vidjeli. Zatim je, brzo koliko je došla, vatrena kugla i otišla, kružeći se podigla i prošla potpornje krova i kroz krov izašla van.

Charles je buljio prema gore u drvene krovne pločice širom otvorenih očiju, bez treptanja. Odjednom je mahanje krila privuklo njegovu pozornost prema vratima gdje se na prag otvorenog prozora spustio golub. Snježno bijeli golub je znatiželjno pogledao prostoriju kao da nešto traži. Kad je ugledao novorođeno dijete, podigao je glavu i zagugutao prije nego li je odletio. Charles se na trenutak zagledao u goluba, a zatim vratio pogled gore prema krovu.

Jedna od susjeda je promrmljala: "Pa, nikad neću..."

Druga je rekla nakon dužeg razmišljanja: "Pitam se kakav će mladić biti ovaj dječak?"

Billy Branham je bio star samo petnaest minuta.

NOVOSTI SU SE BRZO PROŠIRILE među ljudima u planini o "tom novorođenom djetetu na brežuljku sa svijetlom iznad sebe." Neki su to pripisali refleksiji svijetla od stakla. Charles i Ella su znali da to nije tako jer na njihovoj kolibi nije bilo stakala. Osim toga, sunce još nije bilo izašlo. Bili su zabrinuti. Ima li u tom svijetlu nekog duhovnog značenja? Charles je to htio zaboraviti, ali mu Ella nije htjela dopustiti. Ona je insistirala da "se nešto mora napraviti" i na kraju odlučila da se njihova beba treba odnijeti u crkvu i posvetiti Bogu. U početku se Charles suprotstavljao toj ideji, ali se na kraju složio, iako je složiti se bilo

u suprotnosti s njegovim karakterom. Međutim, sada se pojavilo pitanje gdje ga odnijeti.

Porijeklo Charlesa Branhama bilo je irski strogo katoličko. S Elline strane, Harvey su također bili irski katolici, osim Elline majke, koja je bila iz plemena Cherokee. Međutim, i Charles i Ella su se potpuno udaljili od svojih katoličkih korijena i ni jedno od njih nije imalo formalnih religioznih uvjerenja. Složili su se da je za njihovu potrebu najbolja upravo najbliža crkva.

I kad je Billy Branham bio star dva tjedan, Charles i Ella su ga omotali i odveli u Opossum Kingdom baptističku crkvu gdje se svake nedjelje skupljala mala zajednica u jednostavnu drvenu zgradu sa zemljanim podom i drvenim klupama napravljenim od dasaka položenih na drvene panjeve. Opossum Kingdom baptistička crkva nije imala stalnog pastira. Većinu je nedjelja zajednica pjevala pjesme i čitala iz Biblije. A svaka je dva mjeseca dolazio kružni propovjednik i održao propovijed. I upravo je danas tamo bio taj stari propovjednik. Pomolio se za malog Williama Marriona Branhama moleći Boga da jednog dana iskoristi ovog dječaka za Svoju službu. To je bio posljednji put da je Billy Branham ušao u crkvu sljedeće dvadeset i tri godine.

SJEČA DRVA JE ČESTO prisiljavala Charlesa na odsutnost od svoje žene i sina tijekom tjedna. Tog listopada 1909. mečava ga je zadržala u kampu za drvosječe daleko od kuće. Ella, trudna četiri mjeseca s drugim djetetom, zabrinula se kad joj je ponestajalo namirnica. Kad joj je nestalo drva za ogrjev, zamotala si je noge u vreće i borila se sa nanosom snijega do pojasa i naletom vjetra da se probije u šumu i nasiječe malih stabala i suhih grana i dovuče ih do kolibe u očajničkom pokušaju da održi vatru. Ali kad joj je ponestalo hrane, osjećala se beznadno. Vatra se ugasila ostavivši samo pepeo, a Ella je bila preslaba da bi još jedanput otišla van po drva. Skupila je svaku krpicu u kolibi, omotala sebe i svog sina

što je bolje mogla, uvukla se u krevet i pokrila jorganom. Vjetar je vani neprekidno zavijao. Prostorija se smrzla toliko da se zaledila i kanta s vodom. Ella se zagledala u potpornje krova i ponovno mislila na to neobično svijetlo kod rođenja njenog sina. O tome je često mislila tijekom proteklih šest mjeseci. Ponekad je vjerovala da je to znak da je Billy određen za nešto veliko. Sad joj se to činilo beznačajnim jer smrt njih dvoje nije bila daleko.

Njezin najbliži susjed bio je starac koji je živio s druge strane doline. Kad je zapuhala oluja, taj je susjed izašao van obaviti nešto uobičajeno. Mogao je vidjeti samo vrh Branhamove kolibe i primijetiti da iz dimnjaka ne izlazi dim. U tom trenutku nije o tome previše razmišljao, ali nakon nekoliko dana se zabrinuo. Znao je da je dim izlazio prije oluje, a nitko nije mogao napustiti kolibu tijekom oluje. Smatrajući da bi moglo biti nešto loše, odlučio je provjeriti. Kako se približavao kolibi, uočio je da nema stopa u novonapadalom snijegu. To je potvrdilo njegov strah da nakon oluje iz kolibe nitko nije izlazio. Pokucao je, ali nije bilo odgovora. Kad je pokušao otvoriti vrata, vidio je da su zaključana iznutra. Sad je znao da je sigurno netko unutra – netko tko je u nevolji, inače bi mu sigurno odgovorio. Uz puno muke uspio je otvoriti vrata. Naježio se na ugledali prizor.

Ella i njezina beba su bili stisnuti na krevetu, skoro mrtvi od hladnoće i gladi. Susjed je odmah zgrabio Ellinu sjekiru i otišao u šumu po dovoljno drva za ugrijati kolibu. Budući da nije našao hrane, odgegao se kući i vratio sa što više namirnica što ih je mogao nositi. Pozvati liječnika nije dolazilo u obzir, stoga se taj starac sam pobrinuo za mladu majku i dijete. Kad se Charles probio kroz nanose snijega do kolibe, njegova su se žena i sin već počeli oporavljati.

Ostatak te zime Charles je ostao kući. Lovio je i postavljao klopke za životinje kako bi u smočnici bilo hrane. U proljeće se ponovno vratio sječi drva. Nakon što se snijeg otopio, vezivao je klade za vola i jednu po jednu vukao do rijeke Cumberland, gdje

bi ih druge drvosječe vezivali u splav i otplutali do rijeke Ohio i dalje u Mississippi.

U OŽUJKU 1910. Charles i Ella dobili su drugo dijete, Edwarda. Nakon nekoliko mjeseci Ella, sada šesnaestogodišnjakinja, osjetila je da u njezinom trbuhu raste novo dijete. Svoje treće dijete rodila je početkom 1911. I tad je opet navalila nesreća koja je otrgala Charlesa od njegove mlade obitelji i skoro ga uništila.

Kao najmlađi od sedamnaestero djece, Charles Branham je odrastao s mnogim lošim učiteljima. Bocu viskija naučio je držati još kao malo dijete, a nesuglasice rješavati šakama. U jesen 1911., Charles je bio na zabavi na kojoj je izbila svađa. Alkohol i grubi ljudi bili su loša kombinacija, a svađa je prerasla u divlju tučnjavu u kojoj su sudjelovali svi prisutni. Jedan jaki siledžija, koji se zvao Willy Yarbrough, srušio je Charlesovog prijatelja na pod, skočio na njega, izvukao nož i krenuo mu ga zabosti u srce, pa je Charles bacio stolicu na Willyjevu glavu. Charles se povukao i izvadio svoj nož. Willy je zaboravio na čovjeka na podu i krenuo na Charlesa. Willy bi prezeo Charlesu vrat samo da je imao prilike – bio je to nemilosrdan čovjek koji je ubio svog vlastitog sina stupom od ograde – ali Charlesov je nož prvi pogodio metu i ostavio Willyja u lokvi krvi, u nesvijesti, iako je još uvijek bio živ.

Kad je vijest o ovoj tučnjavi došla do Burkesvillea u Kentuckyju, Charles je osumnjičen za kolovođu i optužen za pokušaj ubojstva. Šerif je dojahao na konju kako bi ga uhitio. Prije nego ga je šerif našao, Charles je dao petama vjetra. Morao je brzo otići, ne znajući gdje otići i što činiti. Prije nego je otišao, obećao je Elli da će poslati po nju čim nađe posao i mjesto gdje će živjeti, koristeći lažno ime kako ga ne bi otkrili.

I tako je jedno popodne Charles Branham nestao, ostavivši svoju ženu samu u šumi da se brine za sebe i njihovo troje male

djece. Billy je imao dvije i pol godine, Edward je imao jednu i pol, a Henry je imao jedva šest mjeseci. Primijetila je, stara samo sedamnaest godina, da je Charles na odlasku ostavio nešto iza sebe. Bila je ponovno trudna.

Ta jesen i zima doveli su je na rub snaga. Činilo joj se da živi u noćnoj mori. Pokušavala se brinuti za svoje troje male djece u nedovršenoj, izoliranoj kolibi, a cijelo vrijeme je osjećala mučninu. Nije imala novca, izvor prihoda, a ni snage. Da nije bilo pomoći Charlesovih rođaka – iako su bili siromašni – Ella je znala da ne bi preživjela.

Ali konačno se promijenilo godišnje doba, zemlja se odledila i prestala je njezina mučnina. Henry je prošao svoj prvi rođendan, Edward svoj drugi, a Billy treći. Beba, koja se ritala i igrala u njezinom truhlu, trebala se roditi svaki čas. Jednom, tijekom proljeća 1912., šerif je prošao pokraj kolibe i stao pitati Ellu je li joj se javio muž. Mogla je reći istinu – nije joj se javio i nije imala pojma gdje je.

Par dana nakon šerifove posjete, Billy i Edward su se igrali iza kolibe gdje je mali potok namočio zemlju. Billy je htio pokazati svojoj braći koliko je jak, pa je podigao najveći kamen koji je mogao dići, podigao ga iznad glave i bacio prema potoku. Kamen je utonuo duboko u mulj uz vodu, prskajući blato po Edwardu, koji je odmah zaplakao i odgegao se do kolibe. Veselo je zacvrkutaio crvendać. Billy je pretraživao grane dok nije našao pticu u obližnjem stablu. Napravio je korak prema njoj i ptica je odletjela. U tom se trenutku dogodilo nešto vrlo neobično što se urezalo u njegov malen um i postalo prvo značajno sjećanje iz djetinjstva. S mjesta gdje je sjedio crvendać došao je zvuk kao kad vjetar šuška lišćem – *huussss*. A tad je iz stabla progovorio dubok glas – vrlo jasan, ljudski glas – koji je rekao: "*Ti ćeš živjeti blizu grada koji se zove New Albany.*"

S prestravljenim vriskom Billy je otrčao do kolibe što je brže mogao na svojim gegajućim nogama, vrišteći: "Mama! Mama!"

Ella je brisala blato s Edwardovog trbuha. "Billy, što se dogodilo?" pitala je dok je grlila svog najstarijeg sina.

"Ptica mi je govorila, mama. Čuo sam je kako pjeva u stablu, a zatim mi je progovorila."

Ella se nasmijala: "Sanjao si, dijete."

Ali Billy je insistirao. "Čuo sam je, mama. Čuo sam da govori."

"I što je ta ptica rekla?" zezala se Ella i dalje misleći da je Billy to izmislio.

"Rekla je da ćemo živjeti blizu grada koji se zove New Albany."

Odgovor ju je iznenadio. Nije joj izgledalo kao nešto što bi malo dijete smislilo u igri. Izašla je iza kolibe i zvala u šumu: "Hej! Ima li nekoga tu?" Kad se vratila unutra, Billy je pitao: "Mama, gdje je New Albany."

"To je grad u Indiani, s drugu stranu rijeke od Louisvilea u Kentuckyju, nekih 160 km odavde. Billy, gdje si čuo da su govorili o New Albanyju?"

"Nikad nisam čuo za New Albany, mama, dok mi ta ptica nije rekla. Mama, kad ćemo živjeti tamo? Hoće li tata živjeti tamo s nama?"

Ella je klimnula glavom.

Nakon nekoliko tjedana stiglo je dugo očekivano pismo od Charlesa. Ella je sjela za stol napravljen od panja i zagledala se u kovertu koju je držala u svojim drhtavim prstima. Billy je stajao na svojim nožnim prstima vireći na stol. "Otvori ju, mama."

Ella se nervozno nasmijala: "Naravno, dugo smo ovo čekali. Zašto još čekati?"

Pažljivo je odlijepila zalijepljeni rub, izvadila pismo iz koverta, otvorila ga i počela čitati. Budući da joj je otac bio školski učitelj, bila je pristojno obrazovana. Charles gotovo nije bio obrazovan i nije znao ni pisati ni čitati, čak ni vlastito ime. To

mu je pismo napisao jedan od njegove braće koji je živio u Louisvillu.

"Što piše, mama?" pitao je Billy.

Čitala je na glas. "Piše da ti je tata u Indiani. Našao je stalan posao i mjesto gdje ćemo živjeti i želi da odmah dođemo. To je u malom gradu koji se zove Utica, oko 16 km sjeverno od..." Nenadano je stala i iznenađeno pogledala svog trogodišnjeg sina. Kako je to moguće?

"Gdje, mama? Gdje je Utica?" ustrajao je Billy.

Ella je polako rekla: "Billy, živjet ćemo 16 km sjeveroistočno od New Albanyja u Indiani."

Poglavlje 2

Njegova prva vizija

1912. – 1916.

CHARLES BRANHAM je u tom pismu poslao dovoljno novca da Ella može unajmiti kočiju za preseljenje. Osim svoja tri nestašna sina, imala je vrlo malo prtljage. New Albany se nalazi nešto više od 160 km sjeverno od Burkesvillea. Budući da je bila pred porod, Ella je strepila od putovanja. Ali trogodišnjem Billyju, koji nikad nije vidio ništa izvan planine na kojoj je bila njihova koliba, to se putovanje činilo uzbudljivom avanturom. Posebno je bio zadivljen ravnim niskim drvenim mostom preko rijeke Ohio između Louisvillea u Kentuckyju i New Albanyja u Indiani. Još 16 km sjeverno i stigli su svojoj novoj kući, u malom gradu Utica u Indiani.

27. svibnja 1912. Ella je rodila četvrtog sina i dala mu ime Melvin. To je ljeto Charles radio za lokalnog farmera. Bio je to ubitačan posao. Ponekad je morao ići iza konja i orati dvanaest sati na dan, znojeći se pod užarenim suncem. Nekoliko je puta došao kući toliko zgoren da mu se majica zalijepila za leđa, pa ju je Ella morala izrezati škarama. Kad je kukuruz niknuo, Charles je provodio dane s motikom uklanjajući korov između redova

kukuruzu. Na početku su mu ruke bile pune žuljeva i krvarile, a kasnije mu je koža otvrdnula. Sve je to trpio za sitnih sedamdeset i pet centi na dan.

Te jeseni se Charles vratio sjeći drva što mu je bilo prihvatljivije nego raditi kao farmer. Odrastao je u šumi i u ranoj je dobi počeo sjeći drva. Iako je imao samo nešto manje od 70 kg, Charles je bio mišićav i toliko vješt drvosječa da je sam mogao utovariti trupac od 400 kg na kola. Ali kako se približavala zima, Charles je postajao nezadovoljan. Živjelo ih je šestero u drvenoj kućici s jednom prostorijom koja nije bila ni veća ni bolje sagrađena od kolibe koju je ostavio u Kentuckyju. Sječa drva ga je razdvajala od obitelji ponekad i tjednima. Ne želeći da mu se žena muči kao prošlu zimu, Charles je počeo tražiti bolje rješenje.

Došlo je proljeće 1913. prije nego je Charles našao nešto trajno. Dobio je posao u Jeffersonvilleu u Indiani. Radio je za gosp. Wathena – multimilijunaša koji je bio vlasnik Wathen Destilleriesa i suvlasnik profesionalnog bejzbol tima – Louisville Colonela. Unajmio je Charlesa za osobnog vozača jer je dobro znao s konjima. Posao nije bio dobro plaćen, ali je imao dodatne pogodnosti – naročito, besplatno mjesto za život na posjedu gosp. Wathena koje je sadržavalo drvenu kolibu s dvije prostorije, staru staju, veliko dvorište i mali vrt koji je Charles mogao koristiti za vlastite potrebe. Gosp. Wathen je također imao i obližnju mljekaru, a Charles je mogao svako večer donijeti kući kanticu mlijeka – što nije malo za oca četvorice dječaka u razvoju.

Jeffersonville je bio grad 6,5 km sjeveroistočno od New Albanyja na cesti uz rijeku koja je često zvana Utica Pike. Gospodin Wathen je živio 11 km izvan grada na velikom imanju. Koliba u koju se Charles upravo uselio bila je na brežuljku s pogledom na rijeku Ohio. Izvana je bila obložena pločama koje je nagrizaio zub vremena, a iznutra su pukotine između drva bile zatvorene blatom. Koliba je imala zemljani pod, dvije prostorije, prostor za spavanje u potkrovlju među potpornjima krova iznad

jedne od prostorija. Ljestve do prostora za spavanje bile su napravljene od dva mlada stabla. Premjestili su prepiljeni panj sa sredine jedne prostorije i na panj stavili tanke kamene ploče. Na njima je stajala peć na drva napravljena od prazne bačve za ulje. Za kuhanje je Ella koristila "kuku". Čak su imali i petrolejsku lampu za svijetlo. Uzimajući sve u obzir, bilo je puno bolje nego ona brvnara s jednom prostorijom u koju su se sklonili u Utici.

Na brežuljku ispred kolibe nalazilo se stablo jabuke koje je raširilo svoje grane iznad malog potoka. Hladna potočna voda služila je kao hladnjak tijekom velikog dijela ljeta i sprječavala brzo kvarenje mlijeka, surutke i putra. (Charles nije smio tu držati vrhnje, imao je previše malih Branhama koji bi to pohlepno pojeli.) Potok je opskrbljivao kuću vodom negdje do sredine kolovoza kada bi presušio. Tada su morali crpsti vodu iz bunara koji se nalazio kraj staje i nositi je uz brežuljak do kuće.

Billy je volio potok i njegovo ključanje. Na čavlu zbijenom u deblo jabukovog stabla visjela je kantica za piće, ali ju je Billy rijetko koristio. Volio je leći na trbuh na bujnu travu i staviti usne u vodu i tako se napiti. Zatim bi napunio vrč i odnio ga svom ocu u polje.

Charles je uvijek dolazio kući na večeru jako gladan. Budući da nisu imali vodu u kući, oprao bi se iza kolibe gdje se uz jabukovo stablo nalazila klupa. Klupa je bila samo stajska daska s jedne strane prikucana za deblo, a s druge je imala još jednu dasku kao nogu i ispod dijagonalnu dasku kako bi klupa bila stabilna. Sva bi četiri dječaka stala u red iza tate da se okupaju. Kada bi Charles zasukao rukave svoje ručno izrađene košulje da se nasapuna, napeli bi mu se mišići. Billy je ponosno gledao svog tatu, misleći: "To je moj tata. On je jak. Živjet će sto godina. Kad budem star i dalje ću gledati svog tatu s velikim mišićima." Charles je bio visok samo 170 cm. Billy je naslijedio očevu tamnu, kovrčavu kosu i lijepu irsku facu, ali ne i njegovu snažnu građu, nego je bio mršav i žilav na majku.

Billy je bio sljedeći na redu za kupanje. Dobro je pazio da mu domaći lužnati sapun ne uđe u oči. Jednom je naučio lekciju. Obrisao se ručnikom kojeg je njegova majka napravila od prazne vreće za kukuruzno brašno. Ručnik je bio grub i neugodan, stoga se Billy lagano prebrisao. Iznad klupe za kupanje, na stablu, stajao je komad razbijenog ogledala kojeg je držalo pet savijenih čavala. Billy se popeo na klupu da se može vidjeti i počešljati limenim češljem i popraviti svoje razuzdane kovrče.

Charles je stol i klupe napravio od stajskih dasaka. Klupe su sličile crkvenim klupama. Billy je na večeri uvijek sjedio uz svog oca. Uobičajena je hrana bila juha od mahuna, kao i kukuruzni kruh, kuhani luk i surutka. Ella bi ispekla kukuruzni kruh u peći, stavila ga na tanjur i poslala tanjur oko stola tako da si svatko može odlomiti komad kruha. Billy je uvijek uzimao okrajak jer je okrajak imao puno kore, a on je volio utočiti koru kukuruznog kruha u juhu.

14. SVIBNJA 1914. Billy je dobio novog brata, Edgara Leea Branhama. U sljedećih nekoliko godina Billyjev je život ušao u ugodnu rutinu. Svaku nedjelju popodne njegov bi otac posudio mazgu i natkrivenu kočiju od gosp. Wathena, ukrcao svoju obitelj i odvezao ih 11 km u grad da kupi namirnice. Četiri najmlađa Branhama skakali su iza po svežnjevima slame, a Billy je sjedio naprijed na klupi s ocem i majkom. Billy je uvijek bio uzbuđen oko odlaska u trgovinu jer je znao točno što će se dogoditi. Charles, koji je zarađivao tri i pol dolara tjedno, često je tri dolara od toga potrošio u trgovini mješovite robe. Ponekad bi se istrošio kupujući vrećicu smeđeg šećera ili posudu slanog keksa, ali najčešće bi kupio osnovne namirnice kao što su mahune, krumpir i kukuruzno brašno – stvari koje su dugo trajale. Nakon što bi Charles platio račun, prodavač, gospodin Grover, bi mu dao vrećicu slatkiša (pepermintnih štapića) za njegove dječake.

U kočiji je pet pari očiju pažljivo gledalo kako tata pravedno dijeli četiri štapića na svojih petero dječaka. Četiri su dječaka odmah posisali svoje pepermintne štapiće do kraja. Ali Billy je bio mudar. On je svoj posisao samo malo, a zatim zamotao svoj slatkiš u komad smeđeg papira kojeg je poderao od vrećice za namirnice i spremio ga u džep. Kasnije je od toga imao koristi.

Subotom navečer bi napunili cedrenu kadu vrućom vodom i jednom se tjedno okupali, jedno za drugim, bez mijenjanja vode. Ella je dobro natrljala Billyja sapunom, govoreći: "Hoću da se sjajiš kao oguljeni luk." Zatim ga je prebrisala grubim ručnikom skoro mu guleći kožu. Znala je da Billy nema uravnoteženu ishranu, pa ga je svaki tjedan nakon kupanja natjerala progutati žlicu ricinusovog ulja, za koje je vjerovala da će mu pomoći u sprječavanju prehlade. Billy je gledao tu veliku žlicu punu masnog ricinusovog ulja i molio: "O, mama, molim te, nemoj me na to tjerati. To me čini bolesnim. Ne mogu ga podnijeti."

Odgovorila bi mu: "Ako te ne učini bolesnim, neće ti pomoći."

Billy bi začepio nos i uzeo žlicu u usta, pokušao progutati, skoro povratio, protresao se i konačno uspio progutati.

Nedjeljom je Ella kuhala "gulaš od svega" – repe, mrkve, kupusa, krumpira, mahuna i komada govedine. Sve bi to zajedno skuhala u jednoj posudi. Od onoga što bi preostalo hranili bi se dva ili tri dana.

Ponedjeljkom je Ella prala rublje vani ispred kolibe u velikom željeznom kotlu grijanom na otvorenoj vatri. Billy je, kao najstariji, morao sjeći trstiku za vatru. Također je bio zadužen za punjenje kotla vodom – težak posao za dječaka njegovih godina i visine.

"William," pozvala bi.

"Da, mama."

"Odi na potok i donesi kantu vode."

Billy je mislio na to koliko je teška ta cedrena kanta, čak i kad je bila polu puna. Radi toga je u džepu čuvao dio pepermintnog slatkiša zamotanog u papir. Tada bi našao svog brata Edwarda i rekao mu: "Humpy," Billy je često svog brata zvao Humpy, "evo što ćeš napraviti. Pustit ću ti da ližeš ovaj slatkiš dok nabrojim do deset ako odeš i umjesto mene doneseš tu kantu vode." Edward bi vrlo rado otišao po vodu, a Billy ga je nagradio da si uzme pepermintni štapić. Billy bi počeo brojati: "Jedan, dva, tri..."

Edward je prigovarao, ližući što je brže mogao: "Ne tako brzo. Brojiš prebrzo. Počni iznova."

Billy bi počeo iznova i Edward bi dobio nekoliko dodatnih lizova. Tada bi Billy zamotao pepermintni štapić i vratio ga u džep. Ponedjeljkom je bilo još poslova, ali dok god je bilo njegovog slatkiša, Billy se izvlačio.

Na dan kad je prala rublje, Ella je koristila ravan orahov štap za miješanje robe u vrelom kotlu i njime vadila rublje kad je bilo gotovo. Taj je štap visio na samom ulazu u kolibu i služio je za više stvari. Ella je njime ravnala grude u slamnatom madracu i ravnala jorgane na krevetu. Charles ga je koristio i kao šibu. Ponekad bi, ako bi neki od dječaka bio zločest i očekivao batine, orahov štap tajanstveno nestao. Charles bi se uvijek snašao i bez njega koristeći remen napravljen od jednog starog pojasa ili koristeći štap za guranje baruta u pušku. Svi su se Branhami "obrazovali" vani u maloj kućici za drva trčeći oko svog tate što su brže mogli dok ih je on šibao po crvenoj stražnjici. Charles je to nazivao: "Šibanjem đavla iz njih."

Jednom je Edward pripremio neposlušan plan. "Billy," rekao je, "mama i tata kopaju u vrtu. Odi i uzmi malo šećera, ja ću uzeti kekse i naći ćemo se u staji." To se Billyju činilo fer. Ella je smeđi šećer držala u kutiji u kolibi. Često ga je miješala s vodom kad bi im za doručak pravila šećerni sirup za palačinke. Billy se ušuljao u kolibu, uzeo šaku šećera i krenuo prema staji.

Vrt se nalazio niz brežuljak na pola puta između kuće i staje. Charles se uspravio od kovanja, brišući čelo crveno – bijelom maramicom. Primijetio je svog najstarijeg sina kako hoda s ukočenom rukom kao da nešto skriva. Reкао je: "Gdje ideš, William?"

"Idem dolje do staje."

"Što imaš u ruci?"

Billy je pomislio: "O! O !" Pokušao se izvući. "Kojoj ruci?"

Charles je rekao: "Dođi ovdje."

Nakon toga Billy dugo vremena više nije želio šećer.

KRAJEM KOLOVOZA 1916. nakon što je parni kombajn požeo žito, Ella je stavila novu slamu u sve madrace. Te noći, malo nakon što su poslali dječake na spavanje u potkrovlje, Billy je vrisnuo kao iglom proboden. Ella je požurila do ljestvi i pitala: "Billy, ma što ti se dogodilo?"

"Mama, nešto je sa mnom u krevetu!"

"To je samo skakavac koji se zametnuo u novoj slami. Smiri se i idi spavati."

"Mama, ne mogu ići spavati dok ta životinja skače unutra."

Ella je uzela lampu i popela se u potkrovlje da Billy može vidjeti kako otvoriti strunjaču i prekopati po svježoj slami i naći zločestog skakavca. Provukao ga je kroz pukotinu između krova i zida i pustio ga van.

Kasnije se Ella smijala na taj događaj kad ga je prepričavala Charlesu. Ali mu nije mogla reći za svoju duboku zabrinutost za Billyja. Dječak je u zadnje vrijeme bio razdražljiv i hrana mu nije dobro padala. Nekoliko se puta u zadnjih nekoliko mjeseci žalio na dizanje želuca i gotovo povraćao želučanu kiselinu. Je li nervozan što će brzo krenuti u školu? Ili ga muči nešto drugo? Je li to povezano s očevim pićem?

U rujnu su Billy i Edward zajedno krenuli u školu. Billy je imao sedam i pol godina. Iako je bio jedanaest mjeseci stariji od svog brata Edwarda, visinom su mogli proći za blizance, Edward je bio mrvicu niži.

Billy nije imao odjeću za školu. Tijekom ljeta je bio bosonog i bez majice, noseći samo poderane hlače od radnog odjela sa zakrpama. Obitelj si nije mogla priuštiti novu odjeću pa je Ella improvizirala: uzela je kaput koji je Charles nosio na njihovom vjenčanju, razrezala ga i sašila hlače. Charles je donio kući bijele čarape i rabljene tenisice koje su mu jedva odgovarale i to je upotpunilo Billyjevu garderobu.

Kad ga je Ella obukla za njegovu novu pustolovinu, rekla mu je: "Evo! Daj da te pogledamo." Odmakla se da ga vidi. Zbog golih se rebara činio jako malen i mršav. Izgledao je zaostao zbog čupave kose koja mu je visjela niz vrat, zakrpanih hlača i rabljenih tenisica. Ella se nasmiješila i rekla: "Zar ne izgledaš kao 'vijugavi' Kentuckyjan." Napravila je sve što je mogla s onim što je imala. Nažalost, njezin će najstariji sin morati ići u školu bez majice.

Hladnog rujanskog jutra 1916. Billy i Edward su se vukli cestom uz rijeku do Utica Pike škole koja je bila tipična seoska školska zgrada s jednom prostorijom, smještena na brežuljku s pogledom na rijeku Ohio. Mnogo godina mu je učiteljica bila gospođa Temple. Ona je poučavala svih osam razreda s učenicima u dobi od šest do petnaest godina.

U školi je Billy naučio više od čitanja, pisanja i računanja. Njegov se pogled na svijet odjednom proširio. Dok je sjedio u razredu, imao je vremena uspoređivati se s drugom djecom. Razlike su bile očite. Oni su bili seoska djeca kao i on, ali većina ih je imala lijepu odjeću i cipele koje su im odgovarale. I svi su imali majice. Druga su djeca za ručak jeli sendviče i imali za desert slatkiše ili kolač. Billy je jeo mahune, a neke dane nije jeo ništa. Počeo je shvaćati da je njegova obitelj siromašna.

Na početku je Billy bio odbačen od druge djece. Nazivali su ga "kukuruzarom" i zadirkivali jer je govorio smiješnim planinskim naglaskom tipičnim za ljude iz planina Kentuckyja. A smijali su mu se i zato što je izgledao poderano i prljavo.

Nekoliko tjedana nakon početka škole, Billy i još neki dječaci su odlučili provesti popodne pecajući na "ledenoj" bari iza Branhamove kolibe. Zvali su je "ledenom" jer je gospodin Wathen svake zime iz nje lomio komade leda i stavljao ih u piljevinu i zatim ih tijekom ljeta koristio za održavanje hladnoće hladnjaka u mljekari. Billy je bio oduševljen što su ga dječaci uključili u svoje planove. Ne samo da je volio pecati, već je želio biti "dio ekipe".

Nakon škole je Billy otrčao kući u želji da iz potkrovlja uzme svoj ručno napravljeni štap za pecanje. Tenisice mu baš i nisu odgovarale, te su mu napravile bolan žulj na palcu. Taj je dan u školi bio zaokupljen žuljem. Svaki put kad je pomaknuo prst, žulj ga je toliko bolio da se nije mogao usredotočiti na učenje. A sada je, u ovom uzbuđenju i žurbi, vrlo lako zanemario bol. Uletio je u kolibu i taman stao nogom na ljestve kad je osjetio da ga snažna ruka hvata za rame. Otac ga je okrenuo.

"Billy, imam važan posao za tebe popodne. Želim da mi doneseš vodu za kotlove (za proizvodnju alkoholnog pića)."

Ukočilo mu se srce, ruke i noge... "Ali, tata, htio sam popodne ići pecati sa svojim prijateljima."

"Sutra možeš ići pecati. Večeras planiram pretakati kukuruzni viski i kasnim. Moram imati dovoljno vode u šupi za hlađenje cijevi. Ti si dovoljno star za rad i moraš mi pomoći. Kante su u staji, pokraj crpke. Ajde se sad presvući. Ja ću biti u šupi i pripremiti kotlove."

Billy se polako popeo ljestvama, okrećući glavu da mu otac ne vidi suze.

"I zapamti," dodao je Charles, "ni riječ mami. Nikome o tome ne smiješ reći ni riječ."

"Da, tata."

Iako nacionalna zabrana proizvodnje i prodavanja alkohola nije izglasana do 1919., neke su države imale na snazi zakone protiv pića još od rane 1906. Indiana je 1916. bila "suha" zemlja. Charles nije mogao bez viskija. Budući da nije imao dovoljno novca da ga kupi na crnom tržištu, imao je susjeda, gospodina Dornbusha, koji je napravio kotao za alkohol u šupi iza kuće i proizvodio svoje domaće alkoholno piće. Nakon što su žednim susjedima prodali ono što im je ostalo i zaradili malo novca, odlučili su napraviti drugi kotao. Večeras će upaliti ove kotlove i sve mora biti spremno.

Billy je dugo sjedio na svom slamnatom madracu, osjećajući svoj žulj pri svakom otkucaju srca. Naposljetku je skupio snage da se presvuče. Uz veliko olakšanje skinuo je cipele. Svukao je školske hlače i obukao one od radnog odijela. Nije imao tregere pa je hlače držala guma sa čavlima koji su služili kao dugmad. Čavli su se lako provlačili kroz rupe za dugmad u hlačama i, budući da su bili zakrivljeni, nisu ispadali. Zatim je "potkovao" svoj prst, odnosno zavezao kukuruzni klip ispod bolesnog prsta kako ne bi ulazila prašina.

Polako se spustio niz ljestve i spustio niz brežuljak do bunara kraj staje. Dvije kante za melasu stajale su pokraj ručke od crpke. Billy ih je napunio do vrha. Svaka je kanta zaprimala nešto manje od dvije litre vode, što je bilo sve što su njegovi sedmogodišnji mišići mogli podići za improvizirane ručke od konopca.

Popodne je bilo toplo i savršeno mirno. Ni dašak vjetra nije pomicao suhu, žutu travu. Kad je Billy krenuo uz stazu čuo je smijeh koji je dolazio s obližnje "ledene" bare. Prijatelji su mu već bili tamo, pecali, šalili se, zabavljali se. Billyjevo se razočaranje pretočilo u potok suza.

Na pola puta niz brežuljak, uz vrt, Billy je sjeo da se odmori u hladu velike bijele topole. Na licu su mu se pojavile prljave crte kud su prošle suze. Jecao je: "Nije li ovo užasno, svi ti dečki tamo

pecaju, a ja moram biti kući i nositi vodu." Začuo je zvuk poput šuškanja lišća na vjetru -*huussss*. Ali nije osjetio povjetarac. Pomislio je: "Što je to?" i pogledao okolo. Lišće, koje je upravo postajalo smeđe, bilo je savršeno mirno. Nigdje nije mogao vidjeti dašak vjetra. Nastavio je sa svojim nezadovoljstvom. "Njihove tate ne rade ovo. Zašto ja moram nositi vodu za te kotlove za proizvodnju alkoholnog pića?"

Ponovno je čuo šuškanje lišća. Ustao je i pogledao grane iznad sebe, ali nije vidio ništa da se pomiče. Još se malo jadao, a zatim uzeo svoje kante uz stazu, a njegov je "potkovan" prst za njim vukao crtu po prašnjavao stazi. Prošao je vrlo malo kad je ponovno čuo taj zvuk – *huussss* – glasnije nego prije. Billy se okrenuo i sad je vidio. Pijavica se vrtložila u granama na pola stabla. To samo po sebi nije bilo neuobičajeno. Pijavice su bile uobičajene za jesen. Često ih je vidio kako kruže poljem, podižući suho lišće i noseći ga sa sobom. Ali te su pijavice uvijek negdje išle, uvijek su se kretale po nekom području. Međutim, činilo se kao da ova stoji na mjestu. Fasciniran, Billy je gledao šuškanje i vrtlog zelenog, smeđeg i žutog lišća.

Iznenada se iz drveta oglasio dubok, jasan i glasan glas, govoreći: *"Nikada nemoj piti, pušiti niti okaljati svoje tijelo na bilo koji način, jer imam posao za tebe kad odrasteš."*

Billy je riječi čuo jasno kao da mu ih je rekao njegov otac – ali to nije bio glas njegovog oca. Nikad prije nije čuo tako impresivan glas. Ispustio je kante i otrčao prema kolibi, vičući iz sveg glasa.

Ella ga je zagrlila. "Billy, što je? Je li te ugrizla zmija?" Vjerojatno je pomislila da joj je sin, dok je prolazio pokraj vrta, stao na rusoglavku – otrovnicu čestu u tom području.

"Ne, mama," promrmljao je, pokazujući dolje niz brežuljak. "Tamo je čovjek u tom stablu tamo dolje."

"O, Billy, Billy. Ma daj. Jesi li stao i zapao?"

"Ne, mama. Tamo je čovjek u tom stablu i rekao mi je da ne pijem ni pušim."

Na ovo se Ella nasmijala. Zagrlila je svog sina i poljubila ga u čelo, pokušavajući ga umiriti. Ali je Billy i dalje bio histeričan i nije se mogao umiriti. Stavila ga je u krevet, a zatim požurila do najbližeg susjeda koji je imao telefon i pozvala liječnika. Nakon što je čuo priču, liječnik je rekao: "Dječak je samo nervozan. Proći će ga to."

Te je večeri Billy ponovio svoju priču na večeri. "Tamo je čovjek u tom stablu i čuo sam što mi je rekao. Više nikad neću proći kraj tog stabla." I nikad nije. Od tog dana nadalje, kad god bi išao do staje, obilazio je tu topolu prolazeći okolo s druge strane vrta.

NAKON DVA TJEDNA Billy i Edward su bili ispred kolibe i igrali se špekulama ispod jabukovog stabla kad je Billy iznenada osjetio da je na njega došlo nešto neobično – pritisak od kojeg se naježio, kao da ga je okružila nekakva nevidljiva energija. Podigao je pogled. Rijeka Ohio mu se činila nekako bližom nego prije. Dok je Billy gledao niz rijeku prema Jeffersonvilleu, počela se mijenjati šikara pred njegovim očima. Iz obale je nastajao most, premošćivao rijeku, dio po dio, gradeći se kao u ubrzanoj snimci. Nije bio poput niskih, ravnih mostova koje je prešao kad se selio u Indianu. Most se činio velikim, bio je to široki željezni rešetkasti lučni viseći most. Billy nikad prije nije vidio nešto takvo. Pažljivim gledanjem primijetio je ljude kako rade visoko iznad rijeke. Zatim je vidio pucanje konstrukcije. Ljudi su pali s nosača kao u usporenom snimku. Billy ih je prebrojio dok su padali. Vidio je šesnaest ljudi kako nestaju u tamnoj vodi.

Ispustivši vrećicu sa špekulama, Billy je otrčao kući, nekontrolirano vrišteći. Ella je dala sve od sebe da ga smiri. Kad

je konačno uspio ispričati priču, ona mu je rekla: "Billy, sanjao si to."

Billy je insistirao: "Ne, mama. Obuzeo me taj neobičan osjećaj i tada sam pogledao rijeku i gledao sam ravno u nju! Vidio sam to! O, mama, bojim se."

Charles je iznio svoje mišljenje: "Dječak je samo nervozan, kao što je liječnik rekao."

Ali Ella nije baš bila sigurna. Sjetila se dana od prije četiri godine kad je Billy promrmljao nešto o ptici koja mu je rekla da će živjeti blizu New Albanyja. Začudo, to se ispunilo. Most preko rijeke? Pogibija šesnaest ljudi? Što ako se to jednog dana dogodi? Ella je zapisala događaj, misleći: "Vidjet ćemo."

Poglavlje 3

Okus siromaštva

1916. – 1917.

ŠKOLA JE U MNOGOME PROŠIRILA Billyjevo znanje. Naučio je o svijetu izvan zelenih brežuljaka Indiane i Kentuckyja – svijetu u ratu. Čuo je imena država za koje nije ni znao da postoje – Njemačka, Austrija, Mađarska – i naučio da su te države oformile savez protiv Francuske, Velike Britanije i Rusije. Iako su se u jesen 1916. Sjedinjene Države još uvijek držale po strani, gospođa Temple je informirala svoje učenike o vanjskim događanjima. Često bi u školu donosila novine i čitala djeci članke o ratu. Billyjevu su maštu uzburkali izvještaji o vojnicima i generalima, žestokim bitkama i romantičnim herojima. Ponekad bi proveo polovicu od sat vremena odmora za ručak proučavajući slike vojnika u novinama. Ponekad je čak i vidio vojnike u predgrađu Jeffersonvillea. Njihove su dotjerane vojne uniforme budile maštu sedmogodišnjeg dječaka, zbog čega je i sam želio postati vojnik.

Lloyd Ford, Billyjev školski prijatelj, zaradio si je izviđačku uniformu prodajom časopisa *Pathfinder* tijekom ljetnih mjeseci. Lloyd ju je često nosio u školu, na čemu mu je Billy zavidio.

Naprijed je imala bedž, na rukavu činovničke trake, šešir poput vojničkog i hlače s crtom s vanjske strane svake nogavice. Činilo se kao da je uniforma Lloyda Forda sve što je Billy želio od odjeće. Kad bi makar imao takvu uniformu, osjećao bi se jako važno.

Jednog je dana Billy skupio dovoljno hrabrosti i pitao: "Lloyd, kad iznosiš tu uniformu, bili je htio dati meni?"

Lloyd je rekao: "Naravno, Billy. Dat ću ti je."

Krajem listopada je zahladilo. Mraz je svako jutro prekrivao polja i rijetko se otapao prije deset sati. Billy je, i dalje bez majice, drhteći trčao po Utica Pikeu. Kad bi u školu stigao ranije, mogao se ugrijati uz ugljenu peć od lijevanog željeza prije nego bi počela nastava i morao sjesti na svoje mjesto. Vjerojatno ga je vidjela gospođa Wathen, žena Charlesovog šefa, kako gol do pasa trči u školu, jer mu je jednog dana dala rabljeni kaput s bedžom orla na rukavu. Uživajući u luksuzu topline, Billy je nosio taj kaput kad god je radio ili se igrao izvan kolibe. U školi je kaput držao zakopčan do grla da nitko od druge djece ne vidi da ispod nema majicu.

Budući da su spavali u potkrovlju, Billy i njegova braća su mogli vidjeti zvijezde vireći kroz pukotine između krovnih pločica. Kad je počeo padati snijeg, Ella je prekrila svoje sinove ceradom da tijekom spavanja ostanu suhi. Ujutro bi cerada bila prekrivena snijegom.

Ella je pripremala doručak, tople kekse i šećerni sirup, prije nego su se dječaci probudili. Jednog jutra otišla je do ljestvi i pozvala: "Billy! Spusti se s Edwardom na doručak."

Billy je odgovorio: "Mama, ne vidim. Nešto mi je u očima." Hladan vjetar, koji je cijelu noć puhao kroz potkrovlje, zalijepio mu je kapke.

Ella je rekla: "Nešto ti je u očima. Samo malo, idem po rakunovu mast."

Kad god bi Charles ulovio rakuna, odvojio bi salo od mesa i Ella bi ga skuhalo i tako dobivenu mast spremila u limenku. Rakunova je mast bila obiteljski lijek za sve. Ella bi je davala djeci kod težih prehlada, zajedno s turpentinom i mineralnim uljem. To su pili i kod upaljenog grla. A sada je Ella toplom rakunovom mašću masirala kapke dječaka dok nisu otvorili oči.

Billy i Edward su do škole hodali po snijegu, ponekad prateći kola, a ponekad probijajući se kroz nanose snijega. U školu su dolazili mokri do koljena. Srećom, mokre bi se cipele i hlače osušile do ručka.

Uvijek su ručak nosili zajedno u dvolitrenoj kantici za šećerni sirup. U kanticu bi im mama stavila malu posudu punu skuhanog povrća, još jednu posudu punu mahuna, dva komada kukuruznog kruha ostalog od doručka i dvije žlice. Billy je osjetio miris kruha iz krušne peći u ručku druge djece, tako dobar miris. Sad je znao da druga djeca jedu sendviče i slatkiše za ručak, te se sramio da drugi vide njegove siromaške mahune i kukuruzni kruh, stoga bi on i Edward otišli do rijeke, sjeli na drvo i podijelili među sobom posudu skuhanog povrća i svoj ručak pojeli nasamo. Prvo je Billy uzeo žlicu mahuna, a zatim bi Edward uzeo svoju žlicu, pa ponovno Billy, i tako naizmjenice, pazeći da obje posude podijele ravnomjerno.

Pred Božić 1916., gospođa Temple je sa svojim učenicima rezala trake crvenog, bijelog i plavog papira i od njih su napravili lance da ih odnesu kući i stave na božićna drvca. Charles nikad prije u svojoj kolibi nije imao božićno drveće, ali kad je Ella vidjela ukrase svojih sinova, odlučila je da će ove godine biti drugačije. Uzela je sjekiru i otišla u šumu, te donijela mali bor. Omotala je dva papirnata lanca oko grana, ali je drveće i dalje izgledalo golo. To ljeto je Charles uzgajao u vrtu kukuruzne kokice, pa je Ella mislila da je sad idealno vrijeme da ih iskoristi. Ispekla ih je na otvorenoj vatri u pokrivenoj zdjeli. Povezala je kukuruzne kokice iglom i koncem u dugački lanac, a zatim

omotala lanac nekoliko puta oko bora dok nije bila zadovoljna da božićno drvece izgleda onako kako treba izgledati.

Nakon ukrašavanja drvca, Elli je ostalo nešto kukuruznih kokica, pa ih je stavila u dvolitrenu kanticu za šećerni sirup i poslala s Billyjem i Edwardom u školu za ručak. Dječaci su svoju kanticu s ručkom držali u garderobi, na polici iznad mjesta gdje su druga djeca držala svoje kapute. (Billy je i dalje cijelo vrijeme nosio svoj kaput, čak i u razredu.) Nakon deset sati, Billy se sjetio kukuruznih kokica. Kakav im je okus? Zatim je pomislio: "Što da ih kušam prije ručka?" Podigao je ruku i zamolio gospođu Temple smije li otići na vanjski WC. Ona ga je pustila. Dok je Billy prolazio pokraj garderobe, maknuo je poklopac s kantice, uzeo veliku šaku kokica i zatim vratio poklopac na njegovo mjesto. Otišao je vani iza ciglenog dimnjaka i pojeo ukusne kukuruzne kokice. Pažljivo je obrisao ruke i lice prije nego se vratio unutra, kako se njegovo varanje ne bi otkrilo.

Za vrijeme ručka Billy i Edward su otišli do rijeke i sjeli na svoje drvo. Obojica su prvo htjeli jesti kukuruzne kokice. Kad su otvorili kanticu, vidjeli su da je nestala trećina kokica. Edward je pogledao Billyja s bezazlenim iznenađenjem i rekao: "Pa, nešto se dogodilo kobicama."

Billy se pokušao praviti iznenađenim kao njegov brat. "Da, stvarno je."

Edward nije posumnjao što se zaista dogodilo.

Za badnjak su dječaci objesili svoje čarape. Ujutro je svaki od njih u čarapi našao naranču i tri slatkiša. Billy je pomislio: "Kako je dobar taj Djed Mraz što je došao i donio mi ovo." Tog je dana pojeo svoju naranču, a koru je osušio i tjednima nosio sa sobom u kaputu, ližući je kao slatkiš.

Negdje u siječnju 1917. Billy je primijetio da Lloyd Ford nakon božićnih praznika više ne nosi u školu svoju izviđačku uniformu. Pitaو je: "Lloyd, što je s izviđačkom uniformom?"

Lloyd je rekao: "Oprosti Billy. Zaboravio sam da si je želio. Pitat ću mamu." Sljedećeg je dana Lloyd donio razočaravajuću vijest. "Mama je uzela kaput i od njega napravila prostirač za psa, Billy, a od hlača je napravila zakrpu za tatine hlače. Nije mi ostalo ništa nego jedna nogavica.

Billy je nepopustljivo odgovorio: "Onda mi donesi tu nogavicu."

Sad je Billy bio ponosan vlasnik jedne nogavice iznošene izviđačke uniforme, s crtom s bočne strane i špagom za stezanje na jednom kraju. Toliko je želio nositi tu nogavicu u školu, ali nije mogao smisliti kako. Stoga je ugurao nogavicu u džep kaputa da mu bude na dohvat ruke kad bude imao dobar izgovor. Nije morao dugo čekati.

Velika se zimska oluja obrušila svojom bijelom žestinom na područje Indiane. Na nekim su mjestima nanosi snijega bili viši od 5 m. Zatim je pala kiša sa snijegom, pa je po stablima i snijegu nastao sloj leda, što je bilo savršeno za sanjkanje. Učenici iz Utica Pike škole su odmor za ručak proveli sanjkajući se niz obližnje brdo. Sva su djeca imala kupljene saonice – sva, osim Billyja i Edwarda. Billy se sjetio velike metalne posude za pranje rublja na smeću pokraj rijeke. Donio ju je i ubrzo su se on i Edward pridružili drugoj djeci na vrhu brda. Popeli su se u posudu za pranje rublja – Billy je sjedio nazad i omotao noge oko svog brata Edwarda koji je bio naprijed – i sjurili su se niz brdo, prevrćući se. To je bilo zabavno, ali je ubrzo otpalo hrđavo dno posude, pa su morali naći nešto drugo što će iskoristiti kao saonice. Sad su oblikovali cjepanicu, skaćući po njoj dok se prednji dio nije nezatno iskrivio. Snijeg je bio dovoljno zaleđen da je to valjalo, pa su se dva dječaka popela na svoje improvizirane saonice i velikom se brzinom spustili niz strminu.

Tijekom jednog spuštanja nezgodno su pali na dnu brda. Billy je završio s kaputom punim snijega i lagano, ali nezgodno ozlijeđenom nogom. Skupila su se druga djeca i pitala ga je li

dobro. "O, ozlijedio sam nogu," žalio se. A onda mu je odjednom sinula ideja. "Sjetio sam se. U džepu imam jednu nogavicu svoje izviđačke uniforme. To će biti dobar zavoj." Izvadio je iz džepa nogavicu i navukao je preko tenisice i svoje ozljeđene noge, vezujući je špagom za stezanje. Upravo je tad zazvonilo školsko zvono, pozivajući ih nazad u razred.

To je popodne gospođa Temple pozvala Billyja na ploču. Stajao je bočno i rješavao zadatak, nadajući se da mu druga djeca neće reći da ima uniformu samo na jednoj nozi. Ali, naravno, svi su to primijetili. Suzdržano smijuljenje je ubrzo prešlo u glasan smijeh. Billy je zaplakao, a gospođa Temple ga je pustila ranije kući.

U travnju je gospođa Temple donijela u školu Louisvillske novine s velikim naslovom SJEDINJENE DRŽAVE OBJAVILE RAT NJEMAČKOJ. Pročitala je članak, objašnjavajući kako su 18. ožujka 1917. njemačke podmornice potopile tri američka trgovačka broda, tjerajući predsjednika Woodrowa Wilsona da prekine američku neutralnost. Sjedinjene Američke Države ušle su u rat.

Izvan školske zgrade pupala su hrastova stabla. Dani su postajali sve topliji. Billy se popodne počeo znojiti u svom teškom zimskom kaputu. Prsti su mu virili iz rupa na tenisicama.

Jednog je dana gospođa Temple primijetila da se učenici koji sjede iza smiju i drže za nosove kao da nešto smrdi. Pitala se ima li to nekakve veze sa malim Williamom Branhamom. Zašto taj dječak insistira nositi kaput u ovako vruće popodne? Rekla je: "William, zašto ne skineš kaput? Zar ti nije toplo?"

Billyju je skoro stalo srce. Nije mogao skinuti kaput jer nije imao majicu. "Ne, gospođo, meni je malo hladno."

Bila je iznenađena. "Hladno ti je, a ovakav je dan?"

"Da, gospođo."

Rekla je: "Bolje onda dođi ovdje i sjedni uz vatru."

Billy je čuvao svoju tajnu cijelu zimu i sad je nikako nije htio otkriti. Nevoljno je premjestio svoju stolicu do velike peći, a gospođa Temple je u nju ubacila cijelu lopatu ugljena. Znoj mu je orosio čelo, a zatim curio niz lice.

Gospođa Temple je pitala: "William, je li ti još hladno?"

"Da, gospodo."

Klimnula je glavom. "Onda si bolestan. Bolje da odeš kući."

Billy je nekoliko dana ostao kući, pitajući se kako nabaviti majicu da se može vratiti u školu. Njegova je teta – tatina sestra - živjela s druge strane brežuljka na kojem je bila njihova koliba. Imala je kćer iste dobi kao i Billy. Nedavno su bili u posjeti kod njih i njegova je rodica prerasla haljinu. Iako je sprijeda i odzada imala ukrasnu čipku, Billy se odlučio od te haljine napraviti majicu. Odrezao je dio suknje, a ostatak stavio u hlače. Zatim se pogledao u razbijenom ogledalu zakucanom na jabukovom drvetu. Klimnuo je glavom i stisnuo si palčeve.

Kad su školska djeca vidjela čipku na njegovim prsima, počeli su ga zadirkivati: "To je ženska haljina."

"Ne, nije," insistirao je Billy, "to je moje indijansko odijelo."

Još su se više smijali na tu pomisao i nemilosrdno ga zadirkivali. "Billy Branham nosi žensku haljinu. Kakva curica!"

Unatoč njihovom ismijavanju, Billy je tu majicu nosio svaki dan do ljetnog završetka škole. Morao je. Bila je to jedina majica koju je imao.

Poglavlje 4

Nemilosrdno pretučen

1922. – 1923.

5. SVIBNJA 1923., Ella Branham je rodila svog osmog sina i dala mu ime Howard Duffy. Pridružio se Charlesu mlađem koji je imao četiri godine, Jesseju koji je imao sedam, Edgaru devet, Melvinu jedanaest, Henryju dvanaest, Edwardu trinaest i Williamu koji je imao četrnaest godina. Charlesu Branhamu bilo je sve teže hraniti svoje osmero djece, posebno tijekom zimskih mjeseci. Na zimu 1922./23., Billy je postavljao klopke za hvatanje životinja da bi pomogao prehraniti svoju obitelj. Šumski je dio imanja gospodina Wathena vrvio pacovima, naborušama, kunićima, dabrovima i tvorovima. Svakog je jutra u dva sata Billy odlazio sa svojim fenjerom provjeriti klopke, često se vraćajući kući upravo kad je trebao krenuti u školu. Budući da je imao samo jednu odjeću, mnogo je puta sjedio u razredu smrdeći po tvoru kojeg je tog jutra oderao – što se često gadilo drugim učenicima. Ali njegov se dodatan trud isplatio njegovoj obitelji. Kad bi ulovio kunića, mogao ga je prodati za petnaest centi, a onda je mogao kupiti kutiju 22 kalibarskih patrona i uloviti još tri ili četiri kunića. Kunića bi majka pripremila za večeru s pogačom

kruha i umakom. Ostalo bi Billy prodao u gradu, a novcem kupio kukuruzno ili pšenično brašno.

Često bi odlazak u grad rastužio Billyja. Branhami su bili na lošem glasu u području Jeffersonvillea i znalo se dogoditi da bi ljudi prelazili na drugu stranu ulice samo da izbjegnu Billyja. Neki bi s njim pričali kad to nitko ne bi vidio, ali ako bi netko prošao, prestali bi pričati s njim i otišli bi dalje. To ga je vrijeđalo. Billy je znao da su mu otac i stričevi surovi ljudi – pušili su, žvakali duhan, kockali, pili i ilegalno proizvodili i prodavali alkohol – ali Billy je ogorčeno razmišljao: "Što sam ja napravio? Ja s tim nemam veze. Nikad u svom životu nisam pio. Zašto mene stavljaju u isti koš?"

Iako nije istina da Billy nije pokušao piti. Jednog proljetnog nedjeljnog jutra, on i Edward su otišli sa svojim ocem i gospodinom Dornbushem, susjedom koji je zavario Charlesove kotlove za proizvodnju alkoholnog pića. Dječaci su planirali provozati svoj probušeni čamac na vesla po rijeci u potrazi za bačenim staklenim bocama. Charles je uvijek trebao boce za svoje domaće alkoholno piće, a plaćao ih je skupo – dvanaest centi. Gospodin Dornbush je volio Billyja, pa mu se Billy pokušao dopasti, nadajući se da će mu tog jutra gospodin Dornbush posuditi svoj neprobušeni čamac na vesla. Billyjev čamac nije imao kormilo, pa ga je bilo teško upravljati brzom riječnom strujom. Za vesla je Billy morao koristiti dvije stare daske, on je veslao s jedne, a Edward s druge strane čamca.

U blizini rijeke bilo je stablo koje je palo na put. Charles je stavio svoju nogu na stablo, ali umjesto da ga prekorači, Charles se naslonio na granu i rekao: "Stanimo ovdje da se malo osvježimo." Izvukao je malu, tanku bocu viskija iz svog stražnjeg džepa, naslonio je na usta, a zatim je pružio svom prijatelju. Gospodin Dornbush je popio i vratio je Charlesu, koji ju je smjestio u grmlje pokraj prevrnutog stabla.

Billyju se to činilo kao dobar trenutak za pitati nekoga uslugu. "Gospodine Dornbush, bi li moj brat i ja mogli posuditi tvoj čamac za ovo jutro?"

"Naravno, Billy. Nema problema."

Drhteći od radosti, Billy je pomislio: "On me stvarno voli."

Charles je uzeo još jedan gutljaj viskija i ponovno ga proslijedio svom prijatelju. Kad je gospodin Dornbush ugasio žed, pružio je bocu Billyju i rekao: "Evo, Billy. Popij."

Billy je rekao: "Ne, hvala. Ja ne pijem."

Gospodin Dornbush je preneraženo pogledao. "Hoćeš reći da si Irac i Branham, i da ne piješ?"

Charles je klimnuo glavom s izrazom zgražanja na licu, govoreći: "Ja imam mnogo sinova, ali samo je jedan od njih curica, a to je Bill."

Billy je skočio: "Ja! Curica?" Užasno se na samu pomisao. "Puna mi je kapa da me zovete curicom. Daj mi tu bocu." Gospodin Dornbush je pružio bocu. Billy ju je zgrabio iz njegove ruke, izvukao čep i prinio ustima sa srditom odlučnošću. Počeo ju je naginjati, ali prije nego je i jedna kapljica viskija kapnula u njegovu usta, čuo je zvuk poput šuškanja lišća na vjetru – *huussss*. Ruka mu je stala – boca se na ustima zaljuljala. *Huusss*. To nije bila njegova mašta, čuo je to jasno kao što je čuo razgovor oko sebe. *Huusss*. Sjetio se glasa u stablu topole koji je naredio: "*Nikada nemoj piti, pušiti niti okaljati svoje tijelo na bilo koji način, jer imam posao za tebe kad odrasteš.*" Užasno prestrašen, Billy je bacio bocu i pobjegao kroz polje što je brže mogao, uz gorke suze frustracije i zbunjenosti.

Charles se rugao: "Vidiš što sam ti rekao. On je curica."

U kom se god smjeru Billy okrenuo, život je pokazivao svoje oštre zube. Školovanje je nastavio do sedmog razreda. To je bilo poput penjanja uzbrdo na štakama. Seoski je školski sustav zahtijevao od učenika da sami kupe svoje knjige i potrepštine. Billyjevi roditelji nisu imali dovoljno novca za olovke i papir, a

kamoli za školske udžbenike, stoga je svaki put kad je Billy trebao naučiti lekciju morao posuditi knjigu od drugog učenika.

Školski su predmeti u to vrijeme bili prilagođeni oblikovanju dječjeg karaktera jednako koliko i intelekta. Jedna od lekcija koja je duboko dotakla Billyja za vrijeme školovanja bila je Longfellowova pjesma *Psalam života*.

Ne govori mi žalobno,
Da život tek isprazan je san!
Jer mrtva je duša koja sniva,
I ništa nije kakvim se čini.

Život je stvaran! Život je zbilja!
A grob mu nije cilj:
Iz praha si uzet i u prah ćeš se vratiti,
Nije rečeno za dušu.

Ni uživanje ni tugovanje,
Nisu naša krajna sudbina ili put;
Već raditi da bi sutra,
Bili dalje nego danas.

Umijeće traje, a Vrijeme brzo prolazi,
A naša srca, premda izdržljiva i hrabra,
Ipak, poput prigušenih bubnjeva,
Vode pogrebnu povorku do groba.

U širokim svjetskim bojnim poljima,
U logoru Života,
Ne budi poput otjerane stoke!
Budi junak u bitci!

Ne uzdaj se u Budućnost, kakva god bila!
Neka mrtva Prošlost pokopa svoje mrtve!
Radi, radi u živoj Sadašnjosti!
Srčano, i s Bogom iznad sebe!

Životi velikana nas podsjećaju,
Da i naš život može biti velik,
Stoga, na odlasku, ostavimo iza sebe
Tragove u pijesku vremena.

Tragove zbog kojih će možda
Neki usamljen i skršeni brat,
Dok svečano plovi životom,
Kad ih vidi, ponovno osjetiti nadu.

Stojmo stoga uspravno i radimo,
Spremni baš na sve;
I dalje stvarajmo, i dalje postižimo,
Naučimo raditi i čekati.

Ova je pjesma nadahnula Billyja iako ni u svojim najluđim snovima nije mogao zamisliti koliko će duboke tragove u pijesku vremena ostaviti njegov život. U to mu je vrijeme Longfellowova pjesma bila pjesma o nadi na nesretnoj zemlji. Te su riječi progovorile Billyjevom srcu, ohrabrujući ovog raščupanog četrnaestogodišnjaka koji se trudio razumjeti svu nepravdu koju je doživio u svom životu. Stariji su ga dječaci neprestano zadirkivali i dosađivali mu – zbog toga što je rođen u Kentuckyju, što je siromašan, što je nizak za svoje godine, što je drugačiji.

Međutim, sad je Billy shvatio razlog siromaštva svoje obitelji – očevo piće. Jednog dana kad su ga školska djeca izrugivala što je obučen u prljavu i poderanu odjeću, Billy je pročitao događaj iz udžbenika povijesti o iskrcavanju Abrahama Lincolna s broda u New Orleansu i njegovom prolasku kroz tržnicu s robovima.

Prema tom opisu, Abraham Lincoln je vidio bijelca koji je nudio velikog, snažnog, uplakanog, tamnoputog čovjeka. Lincoln je lupio rukama i rekao: "To je pogrešno! Jednog ću dana udariti po tome, pa taman me to koštalo života." Billy je spremio udžbenik iz povijesti i pomislio: "Piće je također pogrešno! Jednog ću dana udariti po njemu, pa taman me to koštalo života."

Međutim, ništa mu nije rasplamsavalo maštu više nego kad je u udžbeniku iz geografije čitao o arizonskoj pustinji. Želio je biti tamo, želio je jahati širokim prostranstvom s kaktusima. To mu se činilo vrlo romantično, vrlo mirno i idilično. Probudio se pjesnik u njemu, ali nije imao na što napisati svoje misli, pa je posudio komad papira od učenika do sebe i napisao:

Ja sam nostalgičan, o, tako nostalgičan,
za tim dalekim jugozapadom,
Gdje sjene padaju
iza planinskih vrhova.

Vidim šuljanje kojota
po grimiznoj magli,
Čujem zavijanje vuka
gdje pasu dugoroga goveda.

I negdje uz kanjon
čujem riku lava
U tim dalekim Catalina planinama
na granici s Arizonom.

Nažalost, uznemiravanje drugih starijih dječaka otišlo je puno dalje od izrugivanja i zadirkivanja. Često bi se nakon škole skupljali u grupice i napadali ga. Iako je bio malen za svoje godine, Billy je bio dovoljno uporan i srdit da bi se, ako treba, borio i s motornom pilom. Dečki bi ga srušili, a on bi ponovno

ustao. Rušili bi ga dok više ne bi imao snage ustajati. Mnogo je puta juhu pio na slamku, jer su mu usta bila previše izudarana da bi jeo tvrdu hranu.

Jednog proljetnog dana 1923., Billy je otrpao jednu djevojčicu iz škole kući, noseći joj knjige. Na povratku svojoj kolibi, okružila su ga petorica nasilnika. Srušili su ga u prašinu. Jedan ga je izrugivao: "Zašto pješačiš s tom curom?" Drugi se zaderao: "Da, nećemo da pješačiš s njom, ti prljavi kepecu iz Kentuckyja."

Na tu je uvredu Billy skočio na noge i zaletio se na njih, a šake su mu bijesno letjele na sve strane. Ali petorica su bila previše. Nasilnici su se borili s njim dok mu nisu zgrabili ruke. Zatim je, dok su ga četvorica držala, jedan dječak uzeo u ruku kamen i lupao Billyja u lice dok skoro nije pao u nesvijest.

Billy ih je molio: "Samo me pustite, odmah ću otići kući. Obećavam."

Budući da je skoro pao u nesvijest, dječaci su pristali. Ali prvo su ga srušili, ogreblu mu lice o prljavu tvrdu cestu i onda ga još nekoliko puta udarili da stave točku na i svojoj okrutnosti, prije nego su otišli.

Billy je otišao ravno kući, ali ne da bi tamo ostao. Uzeo je 22 kalibarsku Winchester lovačku pušku koja je visjela iznad vrata kolibe, napunio je sa šesnaest patrona, a onda prečacem kroz šikaru bagrema došao do mjesta na cesti kuda je znao da će ti dječaci proći. Sakrio se uz cestu i čekao. Ubrzo je čuo glasove.

"To će naučiti tog 'kukuruznog keksa' pješačenju s curom," rekao je jedan. Drugi je kriještao: "Jeste li vidjeli kako je prestrašeno izgledao?" Drugi je dodao: "Da, taj će kepec iz Kentuckyja ubuduće znati gdje je."

Izašavši iz žbunja, Billy ih je pratio s naciljanom i repetiranom puškom. Mirno je rekao: "Koji od vas želi prvi umrijeti, tako da ne mora gledati druge kako umiru?" Petorica dječaka je problijedjela i počela vrištati u strahu i nevjerici. Billy

je rekao: "Nemojte cmizdriti, jer ćete svi umrijeti, jedan po jedan," nanišanio je cijev puške na dječaka koji ga je lupao kamenom, "počevši od tebe."

Povukao je okidač. *Klik*. Patrona nije opalila. Brzo je repetirao, gurajući drugu patronu u cijev. *Klik* – ni ona nije opalila. Sad su petorica dječaka već bježala, vičući, preskakujući jarke i stabla, pokušavajući što prije pobjeći. Billy je, odlučivši ih ubiti, nastavio stavljati patrone u cijev i povlačiti okidač što je brže mogao ponavljati postupak – *klik, klik, klik, klik...* Ali ni jedna čahura nije opalila.

Petorica dječaka već su daleko odmakla. Na podu oko Billyja ležalo je šesnaest patrona. Podigao ih je, otpuhnuo prašinu s njih i ponovno ih stavio u pušku. Naciljao je pušku u drvo i počeo povlačiti okidač – *bum, bum, bum, bum...* Ovaj je put svaka patrona opalila, pogađajući deblo, čija je kora letjela na sve strane. Billy je stajao nasred ceste srdito ljut. A onda se odjednom počeo smijati – glasno, idiotski smjeh koji je izvirao iz dubine njegove frustracije. Smijao se toliko da su mu suze tekle niz natekle obraze.

Kad je to ljeto završila škola, Billy je otišao i više se u nju nije vraćao.

Poglavlje 5

Slučajan pucanj

1923. – 1924.

WILLIAM BRANHAM je kao četrnaestogodišnjak proveo ljeto 1923. godine pomažući svome ocu u vrtu i radu u polju. Charles je imao dva konja – svoga starog za oranje i jednog mlađeg kojeg je posudio od gospodina Wathena. Budući da je imao dva jednostruka Moldboard pluga, Charles je uvijek istovremeno orao s oba pluga. U lipnju su Billy i njegov otac orali između redova kukuruza kad su konji počeli nervozno rzati i toptati svojim nogama. Billy se trudio zadržati svog konja između redova kako Moldboard plug ne bi odlutao među kukuruzne stabljike. Povikao je: "Tata, što je s ovim konjem?"

Charlesov se konj također ritao. Charles je stao, prebrisao si čelo šarenom crveno-bijelom maramicom i promotrio obzor. "Sine, dolazi oluja."

Billy je pomno razgledao vedro plavo nebo. "Oluja? Ja ne vidim nikakvu oluju, tata."

"Sine, ne razumiješ. Bog je konjima dao instinkt. Mogu nanjušiti oluju dok je jako daleko."

Nastavili su dalje orati, a nisu još izorali ni dva reda kad su se nebom nadvili tamni oblaci. Imali su taman vremena vratiti konje u staju prije nego je udarila nevera. Billy je rijetko mislio o Bogu, jer se ta tema rijetko pojavljivala u kućnim razgovorima, ali tog je dana mislio o Njemu i pitao se koje je još pronicljive instinkte Bog dao životinjama. Razmišljajući o svim divnim stvarima koje je vidio među šumskim stvorenjima, Billy je zaključio da je taj Bog zasigurno vrlo mudra osoba.

Jedne subote ujutro, Billy je pitao može li taj dan otići u grad. Charles mu je dao kovanicu od deset centi što mu je pomagao cijeli tjedan, govoreći: "Nemoj sve to potrošiti na jednom mjestu, sine."

Stopirajući do Jeffersonvillea, Billy je otišao kući svog rođaka, Jimmyja Poolea. Zatim su on, Jimmy, i Earnest Fisher prošetalali do grada potrošiti novac. Billy se cijelim put igrao s kovanicom u džepu. Osjećao se jako bogatim. Prvo si je kupio kornet sladoleda za peni. Zatim je otišao u trgovinu Schimpff's Candy Store i zagledao se u red iznad reda staklenki s tvrdim bombonima. Billy je već i prije bio ovdje i znao je što najviše voli. Platilo je dva centa za dvadesetak dekagrama ljutih bombona. Ostalo mu je pet centi, taman za dva filma u kinu Leo Theaters.

Nakon što je satima gledao vesterne, Billy je maštao o životu na Zapadu i da postane junak velikih stočarskih farmi. Vrhunac njegovih mladenačkih ambicija bilo je postati pravi kauboj, s debelim kožnim kaubojskim hlačama i čizmama i 45-litrenim šeširom, i jednim tvrdoglavim konjem kojeg ne bi mogao jahati nitko drugi osim njega. Često je slušao svog oca koji je govorio kako je, kad je bio mlađi, krotio divlje konje i išao na rodeo iz Kentuckyja u Teksas. Billy je mislio: "O, kad samo malo narastem, otići ću na Zapad i biti pravi jahač."

Billy je vježbao na starom konju za oranje. Kad bi on i njegov otac proveli dan na polju, Billy je uvijek dolazio kući ranije napraviti neke uobičajene poslove. Odveo bi svog umornog

konja iza kolibe do žlijeba s vodom napravljenog od izdubljenog debla. Konj bi uronio svoju njušku pod mulj, gutajući vodu, dok bi Billy skinuo opremu i odnio je u staju. Nad žlijebom su zujale pčele. Skupila bi se mlađa Billyjeva braća. Pokupili bi dlake iščešljane s konjske grive i repa i spleli ih u konjsku "zmiju" i stavili je da pliva u žlijeb. Budući da bi konj, dok je pio, uzburkao vodu, konjska bi "zmija" plivala poput vijuganja rusoglavke.

Billy bi iz staje izvukao sedlo i bacio ga na konja. Oko žlijeba s vodom rasle su biljke s čičkom. Billy bi skupio šaku bodljikavih čičaka i ugurao ih ispod sedla prije nego bi ga čvrsto pritegnuo. Braća su se poredala uz ogradu kako bi promatrala predstavu. Skačući po leđima konja, Billy je udario nogama o njegov trbuh, tjerajući ga da se počne ritati. Jadni je konj, umoran od cjelodnevnog rada, samo zarzao i okrenuo se, jedva dižući kopita od tla. Billy se u sedlu ljuljao naprijed-nazad, praveći se da je njegov konj odrasli divlji konj. Vikao je: "Gledajte me! Ja sam kauboj!" dok je udario konja po stražnjici svojim slamnatim šeširom. Braća su se smijala i pljeskala.

TU JESEN nakon žetve, Billy je sve više i više vremena provodio u šumama, pecajući i loveći sa svojim lovačkim psom za rakune, Fritzom. Billy je volio svog psa i hvalio se da se Fritz može popeti za svakom životinjom koja se popne na drvo. Čak ni tvor nije mogao obeshrabriti njegovog vjernog psa. Fritz bi stjerao tvora u žbunje, a zatim kružio i režao na tvora. Kad bi stigao Billy, trebao je samo podići žbunje i reći: "Sad ga." Bez oklijevanja, Fritz bi navalio i ščepao tvora, zanemarujući njegov užasan smrad kojim ga je špricao. Normalno, Billyjeva majka to nije odobravala.

Billyju je lov i pecanje postalo više od hobija, sati u šumi postali su mu utočište od vanjskog svijeta, predah mira u životu opterećenom nepodnošljivim okolnostima. U šumama se Billy

više nije osjećao odbačeno. Osjećao se dijelom divljine, dijelom ritma godišnjih doba, dijelom prirodnog poretka svemira. Osjećao se kao da tu pripada.

Billy je počeo lutati sve dalje od kuće i tako je otkrio Tunnel Mill, ruralno područje 25 km sjeveroistočno od Jeffersonvillea, blizu Chalestowna u Indiani. Područje je dobilo ime po znamenitom mlinu brašna koji se nalazio uz potok Fourteen Mile Creek. Početkom 1800-tih godina je čovjek, po imenu John Work, tražio dobro mjesto za mlin. Nije bilo lako pronaći savršeno mjesto. Voda je trebala teći dovoljnom brzinom i u dovoljnoj količini da bi pokretala ogromne mlinske lopatice što više mjeseci u godini što je to moguće. John Work je primijetio da je na jednom mjestu Fourteen Mile Creek gotovo u potpunosti okružen velikim stijenama, s padom od 7 m. Procijenio je da će, ako sagradi mlin nizvodno od brijega i probije tunel izravno kroz liticu, sam pad vode u tunelu biti dovoljan za pokretanje mlinskih lopatica. Mlin i tunel su završeni 1820., čime je to područje dobilo ime Tunnel Mill (tj. Tunelski mlin). Trideset godina nakon toga sin John Worka prodao je mlin Wilfordu Greenu, čija je obitelj nakon toga držala taj mlin. Zato tamošnji stanovnici ponekad to područje nazivaju Greenov Mill (tj. Greenov mlin).

Izolirano od civilizacije, područje Tunnel Milla bilo je bogato ribom, jelenima, naborušama, tvorovima, rakunima, pacovima, dabrovima, vjevericama, stablima, brežuljcima, stijenama, potocima, tišinom i spokojem – ukratko, svime što je Billy želio u životu. Često je tamo odlazio, hvatajući teretna kola koja su često putovala između Charlestowna i Jeffersonvillea. Ponekad bi uspio nagovoriti svoja dva prijatelja – Jimmyja Poolea i Sama Adaira – da idu s njim. Nekad bi poveo Edwarda i Henryja. Obično bi prespavali u napuštenoj lugarskoj kolibi i uvijek bi si doručak pecali iz potoka. Na jednom je mjestu Fourteen Mile Creek napravio savršen bazen dubok 3 m i širok 12 m. Billy je to mjesto nazvao "Beaver Hole" (tj. Dabrova jama). U nju je ubacio veliki namotaj konopca i svezao ga za granu stabla koji se nadvio nad

vodom. Plivali bi po potoku u širokom luku od obale, a zatim bi se puštali. Konopac je pružao dečkima nebrojene sate zabave.

Kad nije uspio nikoga nagovoriti da ide s njim, Billy je sam stopirao do Tunnel Milla. Provodio bi dane loveći, pecajući i istražujući šumsku divljinu. Tijekom jedne od tih dugačkih šetnji, slučajno je otkrio svoje skrovište. Obilazeći brdo, našao se na dnu vapnenačke litice. Ispod njega je teren oštro padao 25 m u dolinu. Cijelo je područje obraslo gustom šumom i bilo prekriveno velikim stijenama koje su pale s litice. Billy je pažljivo tražio kuda proći dnom litice kad je pred nogama primijetio rupu široku 60 cm, skoro potpuno skrivenu bujnim raslinjem. Isprva je pretpostavio da je to zasigurno lisičina jazbina – pukotina među stijenama koja štiti životinje od ružnog vremena. Ali pažljivijim pregledom pokazalo se da je to ulaz u špilju. Najprije je gurnuo nogu. Rupa je bila duboka oko jedan metar, a od tu je padala prema dolje i nazad prema brijegu oblikujući dovoljno visok prolaz da je mogao stajati. Zrak je bio hladan i vlažan. Billy je nakratko pipao put i onda se prestrašio. Što ako upadnem u rupu? Nije se usudio ići dalje u mrak. Vratit će se poslije, bolje pripremljen.

Sljedeći put kad se Billy vratio u ovo područje, donio je sa sobom svijeće kako bi dalje istražio svoju špilju. Progurao se kroz otvor i skliznuo niz klizavu kosinu do prvog mjesta gdje je mogao stati. Tu je prolaz bio širok samo oko 45 cm. Iako su zidovi bili vrlo okomiti, sjena koju je stvarala njegova treptava svijeća naglašavala je mnoge vapnenačke kutove u unutrašnjosti. Prolaz je lagano skretao na desno i malo se širio. Tu su pod i strop bili na prihvatljivoj udaljenosti kao da je taj dio napravljen za ljudsku nastambu. Čak je postojala i tanka polica koja je virila iz zida, a koja je veličinom bila taman za krevet. Nakon daljnjih tri i pol metra prolaz se ponovno sužavao, pod i strop su bili nakrivljeni, a iz stropa su virili oštri komadi vapnenca koji su se za nj čvrsto držali, ali se činilo kao da svakog časa mogu pasti.

Tad je već prošao oko sedam i pol metara od ulaza. Odjednom je stao i iznenađeno zazviždao. Pred njim se špilja proširila u malu prostoriju. Nasred prostorije je stajao stol od jednog masivnog komada vapnenca. Stol je bio pravokutan blok visok oko pola metra, pola metra širok i metar dugačak. Vrh stola je bio izvanredno gladak i ravan, a kutovi su mu bili savršeno pravokutni. Ali najupadljivija stvar u prostoriji bila je oštra, trostrana stijena koja je visjela iz stropa poput obrnute piramide. Taj je kamen visio direktno iznad stola, a vrh piramide je završavao samo nekoliko centimetara iznad površine stola.

Billy je bio oduševljen svojim pronalaskom. Činilo mu se kao savršeno skrovište. Odlučio je ne pokazati ga svojoj braći niti prijateljima. To će biti njegova posebna tajna. Kad je napustio špilju, zakamuflirao je otvor da ga slučajno ne nade neki izletnik ili lovac.

TO SU BILI bolji dani njegove mladosti, lijepe uspomene – pješačenje šumama, spavanje pod zvijezdama, pecanje doručka, lov za večeru svojom 22 kalibarskom lovačkom puškom. Billy je poboljšao svoju preciznost toliko da je mogao upucati vjevericu s pedesetak metara i svaki je put pogoditi točno između očiju. Zapravo, to je postalo njegovo pravilo: ako vjeverica ne pogleda prema njemu, neće povući okidač. Ništa manje vješt nije bio ni sa sačmaricom te bi s lakoćom srušio bilo koju pticu u letu.

Jedne večeri u jesen 1923., četrnaestogodišnji Billy išao je kući sa svojim rođakom Jimmyjem Polleom. Njih su dvojica to popodne lovili ptice, ali sada su im misli bile negdje drugdje – šalili su se, smijali i međusobno gurali. Nažalost, Jimmy je zaboravio isprazniti svoju sačmaricu. Iznenada je sačmarica opalila, ranjavajući Billyjeve noge iz neposredne blizine. Billy se srušio, vrišteći od bolova.

Jimmy je kleknuo, ponavljajući: "Oprosti, Billy. Žao mi je. Bilo je slučajno. Nisam htio," a zatim je dobro pogledao noge svog prijatelja. Probljedio je. "Billy, ne miči se. Idem dovesti pomoć."

"Ne, ne ostavljaj me," povikao je Billy. Ali Jimmy je već trčao poput zeca. Kad je Billy pogledao svoje noge, šokirao se vidjevši da su se gotovo raspale na dva dijela. Spustio je glavu nazad na tlo i drhtao od straha. "Bože, budi mi milostiv," jecao je. "Ti znaš da nisam nikad," i tad je stao, pokušavajući se sjetiti nečeg dobrog u svom životu, nešto što bi moglo potaknuti Boga da mu bude milostiv. Jedino čega se mogao sjetiti bilo je: "Bože, budi mi milostiv. Ti znaš da nisam nikad počinio preljub."

Ubrzo se Jimmy vratio sa svojim susjedom, Frankom Eichom, koji je odvezao Billyja u bolnicu Clark Country Memorial Hospital. Billy je vrištao u agoniji dok su medicinske sestre škarama rezale velike komade mesa i čistile velike rane što su bolje mogle. Gospodin Eich je Billyju držao ruke. Kad su medicinske sestre završile, morale su silom odvojiti Billyjeve prste iz šaka gospodina Eicha. Rendgenski je snimak pokazao da je sačma tako blizu arteriji da bi jedna mala ogrebotina mogla prerezati venu i Billy bi počeo krvariti. To je bilo vrijeme prije transfuzije krvi. Bilo bi pogubno da je izgubio previše krvi.

Tu je noć Billy spavao isprekidano, djelom plačući, djelom zapomažući od bolova. Malo nakon ponoći Billyja je probudio zvuk prskanja. Pružajući ruku prema svojim ranjenim nogama, pipao je lokvu krvi. Pozvonio je na zvono za medicinske sestre, a jedino što su one mogle napraviti bilo je ručnicima pokupiti krv i malo jače stegnuti zavoje.

Ujutro su medicinske sestre prevezle Billyja u operacijsku salu i dale mu eter da ga uspavaju. Dr. Reeder je napravio što je mogao da sanira ozljedu, ali budući da je Billy bio jako slab, liječnik nije mislio da će dječak preživjeti. Tijekom ovog teškog događaja, uz Billyjevog oca i majku stajale su dvije gospođe –

gospođa Stewart, obiteljska prijateljica i gospođa Roeder, čiji je suprug bio voditelj lokalne automehaničarske radionice.

Billy je pod anestetikom spavao osam sati. Kad je konačno otvorio oči, vidio je gospođu Roeder kako sjedi kraj njegovog kreveta. Plakala je jer je bio jako blizu smrti. Ponovno je zaspao i u sljedećih se sat vremena nekoliko puta budio i padao u nesvijest. A tada se nešto dogodilo – nešto poput sna, ali mnogo jasnije od sna; vrlo jasno, kao da je zaista tamo... i u toj svjesnosti osjetio je da pada – pada kroz tanke oblake u tamnu vječnost, tonući prema dolje, dolje, dolje... Činilo se da tom svijetu nema temelja, ničeg da zaustavi njegovo padanje. Vrisnuo je: "Tata!" Ta se riječ činila toliko ispraznom i beživotnom. "Mama!" vrisnuo je. "Mama!" Tamo nije bilo njegove majke. "Bože!" vrisnuo je, "uhvati me!" Njegov je uzaludan vrisak iščeznuo u ogromnoj praznini. Je li tama beskrajna? Je li otišao s područja zemlje, izvan Božjeg dosega? Možda će zauvijek ostati ovako padati. Obuzeo ga strašan strah.

Onda je tiho, vrlo tiho, čuo glasove – jezovite glasove jecanja. Kako je padao, glasovi su postajali glasniji sve dok nisu bili svugdje oko njega – jecanje i groktanje. Sad su se u mraku pojavila lica, ženska lica, odvratna lica sa zelenim čirevima oko očiju i izobličanim ustima, jecala su: "Uh... uh... uh... uh..."

Billy je povikao: "O Bože, budi mi milostiv! Budi milostiv! Ako mi pustiš da se vratim i živim, obećajem Ti da ću biti dobar dečko."

U trenutku je bio nazad u bolničkoj sobi, njegov se zamagljeni pogled usredotočio na tamne, udubljene oči njegove majke. Lice joj je zablistalo i zagrlila je svog sina, plačući: "O, Billy, Billy, mislili smo da si mrtav. Hvala Bogu, živ si."

Živ, da – ali jedva. U to vrijeme nije bilo penicilina i teške su ozljede gorjele od infekcije. Njegov je boravak u bolnici potrajao tjednima. Branhamovi nisu imali novca za plaćanje bolničkih računa, pa je gospođa Roeder organizirala dobrotvornu akciju za

Billyja. Na kraju su svi troškovi plaćeni uz pomoć udruge za pomoć iz njezine crkve, Masonsa, Ku Klux Klana i privatnih donacija.

Konačno su liječnici rekli da se Billy dovoljno oporavio da ode kući. Nažalost, daleko od toga da je njegovoj mucu bio kraj. Kod kuće je i dalje bio prikovan za krevet. Prošli su mjeseci, a njegove noge nisu išle na bolje. Billy se prevrtao na svom slamnatom madracu misleći mnogim mračnim i bolnim satima na to neobično iskustvo u kojem je tonuo u tako strašnu tamu. Ono se činilo jako stvarno, jako jasno. Gdje je bio? Liječnici su mu kasnije rekli o njegovom fizičkom stanju u tom trenutku – puls mu se postepeno usporavao tako da su bili sigurni da umire. Billy se pitao je li možda pao u pakao? To ga je koprkalo. Pomislio je: "O, neka nikad ne odem na takvo mjesto, neka ni jedno drugo ljudsko biće nikad ne mora otići na takvo mjesto." A onda se sjetio onoga što je obećao Bogu: "Ako mi samo puštiš da živim, obećavam da ću biti dobar dečko." Što znači "biti dobar dečko"? I tko je Bog, uostalom? Cijelo ga je iskustvo zbunjivalo.

Kako je vrlo hladna zima prelazila u sve toplije proljeće 1924. godine, bilo je očito da Billyjeve rane idu na gore, a ne na bolje. Listovi su mu natekli, bili su duplo deblji nego inače i savili su se prema bedrima tako da nije mogao ispraviti noge. Dr. Reeder je njegovo stanje dijagnosticirao kao trovanje krvi uzrokovano krhotinama koje su ostale u njegovim ranama. Ponovno je Billyjev život visio o koncu. Liječnici su savetovali da mu se amputiraju obje noge u visini bedara. Billy se nije mogao pomiriti s pomisli da izgubi noge. Kako će loviti i postavljati zamke za životinje u šumi? U protivnom mu je gotovo isto kao da je mrtav. S apsolutnom odlučnošću odbio je da mu amputiraju noge, uplakano rekavši: "Ne, doktore – onda napravite malo više i odrežite ih ovdje," pokazavši rukom na vrat.

"Postoji mogućnost da uspiješ čak ako ih i ne amputiramo," odgovorio je dr. Reeder. "Možemo pokušati očistiti strano tijelo iz rana. Vjerojatnost je mala, ali možda uspije."

Billy je bio voljan prihvatiti tu malu vjerojatnost. Tako, sedam mjeseci nakon nesreće sa sačmaricom, Billy je ponovno završio na operacijskom stolu. Dr. Reeder i dr. Pearl, specijalist iz Louisvillesa, ponovno su otvorili njegove rane, vadeći komadiće prljave lovačke odjeće, dijelove čahura i sve olovo koje su mogli naći. Zatim su zašili rezove i nadali se najboljem.

Billy je pod anestezijom prospavao mnogo sati. Budeći se iz svog bunila u blještavo svijetlo svjesnosti, Billy je imao još jedno neobično iskustvo, jednako toliko jasno i stvarno kao prethodno, ali mnogo drugačije. Ovaj je put znao da je zaista budan jer je ležao na bolničkom krevetu gledajući direktno u svog oca. Bolnička se soba zamaglila i odjednom je izgledalo kao da stoji na preriji na Zapadu. Kaktusi i buseni trave rasli su sa svake strane na obzoru. Ispred njega je stajao veliki zlatni križ, sjao je kao sunce i bacao zrake svjetlosti. Kako je Billy podigao ruke prema tom amblemu, činilo se da neke od tih zraka idu direktno u njegova prsa. Tad je to iskustvo završilo i Billy se našao nazad u bolničkoj sobi kako gleda svog oca.

Operacija je bila uspješna.

Poglavlje 6

Težak udarac

1925. – 1927.

ODRASTANJE uz ilegalnu proizvodnju alkoholnog pića iskrivilo je sliku Williama Branhama o suprotnom spolu. Mnogo je puta vidio udane žene kako se šuljaju u šupu, nakon što se smrklo, kako bi pijančevale cijelu noć s muškarcima koji im nisu bili muževi. Do jutra bi te žene obično bile toliko pijane da bi im muškarci dali kavu i šetali ih u krug, pokušavajući ih dovoljno otrijezniti da mogu doteturati kući kako bi pripremile doručak za svoje obitelji. Takvo se ponašanje zgodilo Billyju. Mislio je: "Ako su one takve, neću si priuštiti takve probleme da me i prisile na to."

Kao rezultat tog negativnog iskustva, Billy je odrastao mržeći bilo kakav društveni događaj koji bi ga mogao dovesti u kontakt s curama. Bilo da je bila rođendanska zabava ili ples u staji, Billy je to izbjegavao u širokom luku. Na sam nagovještaj pripreme zabave, zapamtio bi vrijeme i mjesto i pobrinuo se da u to vrijeme bude negdje drugdje. Ponekad bi njegova majka i otac pozivali svoje susjede na veselice. Tih bi noći Billy uzeo svoj fenjer i svog psa i brzo pobjegao u prirodu provodeći pola noći loveći rakune i

naboruše. Kad bi se konačno vratio kući, ako su muzičari još uvijek zavijali svojim guslama, Billy bi se popeo na vrh drvarnice i spavao do svanuća.

Prekidanje školovanja nije riješilo ni jedan Billyjev problem, samo ih je preinačilo. I dalje se morao boriti s konstantnom odbačenošću. Nije ga voljela većina lokalnih mladića jer nije pušio ili pio, cure ga nisu voljele jer nije išao na plesove i zabave. Nitko ga nije razumio. Što je bilo gore, Billy nije razumio sam sebe. Iako je volio ljude i želio biti prihvaćen, nije se mogao natjerati ponašati se poput drugih mladića svojih godina.

Mislio je: "Dobro, ako moram biti odbačen, onda ću postavljati zamke za životinje. Kad budem stariji i budem mogao negdje zaraditi dovoljno novca da pomognem skrbiti za svoju majku, otići ću u Colorado ili državu Washington, ili možda u Britansku Kolumbiju, i postavljat ću zamke za životinje. Uzet ću svoju lovačku pušku i zamke i nabaviti si mnogo pasa, i tamo ću živjeti dok ne umrem. I neću se nikad oženiti."

Billy je uvijek, kad god je radio dugoročne planove, uzimao u obzir svoju majku. Žalostilo ga je što je pretrpjela toliko mnogo teških životnih situacija zbog lošeg života njegovog oca. Kad je imala trideset godina, bila je majka osmorice dječaka, a najstariji je imao petnaest godina. Nikad nije bilo dovoljno novca, nikad dovoljno odjeće, često nije bilo dovoljno hrane. Billy ju je vidio kako sjedi plačući na kućnom pragu s bebom u rukama, zaključana izvan svoje vlastite kuće, dok je Charles cijelu noć ležao unutra, pijan i ne priseban. A ipak, usprkos svemu, Ella Branham bila je vjerna svom mužu i neprekidno se trudila obući svoju obitelj, nahraniti ih i biti vesela koliko je to bilo moguće. Billy ju je volio zbog njezinog morala, ali još više ju je volio jer ga je prihvatila onakvim kakav jest, uključujući sve njegove posebnosti. Smatrao je da je zaslužila više od života i da je skrb za nju dio njegove odgovornosti. Njezin je primjer dao Billyju nadu da postoje druge moralne žene na svijetu.

Negdje oko 1926. u grad se doselila nova djevojka, koja se sprijateljila s djevojkom Jimmyja Poolea. Budući da su se Jimmy i Billy puno družili, Billy je naišao na tu novu djevojku kod Jimmyjeve kuće. Njezina ga je ljepota opčarala. Činilo mu se da ima oči poput golubice, zube bijele poput bisera i vrat elegantan poput labudovog. Kad mu ju je Jimmy predstavio, djevojka je zatreptala očima i koketirajući rekla: "Kako si, Billy?" To je bilo to. Billy je bio upecan.

Kasnije je Jimmy odigrao ulogu posrednika. "Mislim da joj se sviđaš, Billy."

Billy se topio iznutra. "Misliš?"

"Sigurno joj se sviđaš. Znaš što, zašto ne bi otišli na dupli spoj? Provozat ćemo ih u tatinom starom Fordu – naravno, ako ga uspijem upaliti."

"Ne znam," nervozno je rekao Billy.

"Daj. Zabavit ćemo se. Ali trebat će nam nešto novca. Koliko novca možeš skupiti?"

Billy se kolebao, a onda je odlučio ako se zaista sviđa toj predivnoj djevojci da neće štedjeti. "Imam trideset centi."

To se sviđjelo Jimmyju. "Dobro. Ja imam trideset i pet centi. To bi trebalo biti dosta. Osim goriva, trebamo im kupiti hladne sokove ili sladoled ili nešto."

Billy je imao ideju koja bi ga pred tim curama možda mogla pokazati u boljem svijetlu. "Znaš što, Jimmy, može li da ti voziš, a ja ću kupovati?"

"Meni je to u redu."

Morali su dizalicom podići zadnje kotače od zemlje i ručno pokušati upaliti motor desetak puta prije nego se stari Model-T i upalio. Kad su pokupili svoje cure, sunce je već zašlo. Billy i njegova simpatija sjeli su na zadnje sjedalo. Sramežljiv kao uvijek, Billy je pobjegao što je više mogao u jednu stranu, dok je

ona sjela na drugu. Nadao se da će prostor između njih i tama sakriti njegovu staru istrošenu odjeću.

Sa spuštenim krovom, trndekali su po mjesecini, ne idući nigdje određeno. Pričali su samo Jimmy i njegova djevojka na prednjem sjedalu. Billy je sjedio i šutio, izbjegavajući poglede svoje simpatije. Razmišljao je kako divno izgleda na mjesecini i srce mu je pucalo od ponosa na pomisao da je takva ljepotica izašla s njim. Možda djevojka uopće nije loša.

Pogledala je prema njemu i nasmijala se. "Noć je lijepa, što ne?"

Billy je rekao: "Da, jest."

"Večeras je ples u Sycamore Gardenu," rekla je. "Hajmo tamo."

Billy se ukočio. "Ne, ne želim baš. Ja ne plešem."

Još su se malo skitali po tom području dok nisu došli do trgovine mješovite robe uz cestu. Billy i Jimmy su isplanirali sve što će napraviti. Billy je pročistio svoje grlo. "Jimmy, ja sam nekako žedan. Što ne bi mogli stati?"

"Dobra ideja, Billy." Jimmy se zaustavio i onda rekao: "Idem, pa ću nam donijeti nešto za jesti i piti." To je bilo samo gluma, jer Jimmy nije imao ni peni. Potrošili su dvadeset i pet centi za dva galona (devet litara) goriva te im je ostalo četrdeset centi koje je Billy spremio u svoj džep.

Billy je rekao: "Pusti, Jimmy. Ja ću otići po to."

Svaki je sendvič koštao pet centi – četiri velika sendviča sa šunkom, prekrivena lukom. Billyju je taman ostalo dovoljno novca da kupi četiri Coca Cole. Pojeli su u automobilu, uživajući u pjesmi zrikavaca i svježem noćnom zraku. Billy se osjećao dobro. Toj se djevojci zaista sviđao! Večeras je dio ekipe – netko i nešto.

Popili su Coca Cole i Billy je otišao vratiti bočice u trgovinu da mu vrate polog. Kad se vratio, njih je troje sjedilo u

automobilu i pušilo. Billy skoro nije mogao vjerovati svojim očima – njegova simpatija, ta lijepa mala djevojka, puši cigaretu! Nagnula je glavu prema nazad i izdahнула dim kroz nos. Billyju se to zgdilo. Popeo se na zadnje sjedalo i vrlo nezainteresirano sjeo. Njegova ga je djevojka pitala: "Želiš li cigaretu, Billy?"

"Ne," rekao je namrgođeno. "Ja ne pušim."

Ljutito je pogledala. "Billy Branhame, što je tebi? Prvo si mi rekao da ne plešeš. Sad mi govoriš da ne pušiš. Što ti voliš raditi?"

"Volim loviti i pecati."

"Kako dosadno." Zgražajući se podigla je gornju usnu. "Evo, Billy, popuši ovu cigaretu i uživaj u životu."

"Ne, mislim da neću."

"Hoćeš mi reći da mi cure imamo više hrabrosti nego ti?" narugala se. "Eto ti, pravi mekušac."

Mekušac? Ta ga je strašna riječ povrijedila više nego zamka za dobre kad ga je udarila po gležnju. Curica? Bol mu je probola srce! Mekušac? Nisam. On je "veliki, zločesti Billy" – lovac, postavljač zamki, borac. Curica? Pokazat će on njoj. "Daj mi cigaretu," naredio je.

Samodopadno je udarila po kutiji i pružila mu ju. Billy je rekao: "Daj mi šibicu."

"E, sad to sličiči na muškarca," rekla je i pružila mu šibicu.

Billy je namjestio šibicu i istovremeno podigao šibicu i cigaretu prema svojim ustima, držeći jedno u jednoj, a drugo u drugoj ruci. Ali prije nego je cigareta dotakla njegove usne, čuo je zvuk. Zvučao je poput šuškanja lišća na vjetru. Spustio je cigaretu i koncentrirano slušao. Više ga nije čuo. Pomislio je: "Uh, to je samo moja mašta."

Njegova je djevojka pitala: "Što se dogodilo, Billy?"

Klimnuo je glavom. "Ništa. Samo je pokušavam upaliti." Ponovno je podigao cigaretu prema svojim ustima. Ponovno je

čuo zvuk, ovaj put glasnije – slab, neprekidni vjetar, koji je pojačavao, postajao sve snažniji dok nije tutnjio u njegovim ušima. *Huuuuuu!* Ruke su mu se zaledile na pol puta do usta. Sjetio se tog dubokog glasa u topoli, koji je upozorio: "*Nikada nemoj piti, pušiti niti okaljati svoje tijelo na bilo koji način, jer imam posao za tebe kad odrasteš.*" Ruke su mu se počele tresti. Šibica je izgorjela do njegovih prstiju i on ju je bacio. Zatim je bacio cigaretu. Počeo je plakati.

Njegova se djevojka smijuljila: "Sad znam da si curica."

Ljut, frustriran i prestrašen, Billy je otvorio vrata automobila, iskočio i počeo hodati cestom i dalje plačući. Jimmy se dovezao do njega. "Daj, udi Billy." Billy je klimnuo glavom. "Neću, Jimmy," i samo nastavio hodati. Jimmy ga je pratio, nagovarajući ga da uđe u automobil, ali istovremeno ga je njegova djevojka nemilosrdno ismijavala: "Billy Branhame, ti si velika curica. Mislila sam da si muško."

Billy je zajecao: "I ja sam također mislio," i skrenuo s ceste, prelazeći preko polja kuda ga automobil nije mogao slijediti. Hodao je neobazirući se dok nije prešao na drugu stranu brijega gdje se nije mogao vidjeti s ceste. Zatim se sagnuo prema tlu, jecajući prema mjesecu: "Ja nisam za ništa. Nemam prijatelja. Među tim dečkima sam crna ovca. Nitko me ne voli. Zbog čega živim? Kakva korist od mene? O, kad bi postojao neki način da mogu ovdje umrijeti da se sve to završi. Ja sam zatočenik ovog nečeg neobičnog i ne znam što s tim napraviti."

Jecao je dok mu se nisu smirile emocije. Zatim je samo sjedio, promatrajući mjesec, osjećajući se mrtav poput te beživotne stjenovite kugle gore u svemiru. Odjednom je osjetio nešto neobično, kao pritisak na njegovu kožu. Imao je neki jezovit osjećaj da nije sam. Zadržao je dah i pažljivo slušao. Nije čuo nikakav zvuk. Pogledao je oko sebe polje obasjano mjesečinom. Nije bilo nikoga u vidokrugu, a Billy je svejedno osjetio da netko

(ili nešto) stoji vrlo blizu njemu. Protrnuo je do kosti. Prestrašen je pobjegao kući.

Takva su iskustva davala Billyju do znanja da se njegov život razlikuje od uobičajenog na više načina, a ne samo zbog siromaštva. Pojavljivali su se neobični događaji koji su ga mučili – kao kad je naišao na gitaru. On i Jimmy Poole bili su na karnevalu, šetali po sredini ceste, slušali ljude koji su ih pozivali hvaleći svoje vještine u raznim igrama i egzibicijama. Prošli su pokraj gitarinog šatora. Izvan šatora je stajala mlada Romkinja.

"Ej, ti," pozvala je Romkinja. "Dođi ovdje na trenutak." Obojica su se okrenula. "Ti si izlizanim džemperom," dodala je.

Billy je nosio izlizani džemper. Otišao je do gatara, misleći da vjerojatno želi da joj ode kupiti Coca Colu i sendvič. "Da, gospodo, što mogu napraviti za vas?"

Rekla je: "Znaš li da tebe prati svijetlo?" Billyja je to iznenadilo kao nešto neobično za reći. "Svijetlo? Na što mislite?"

Objasnila je: "Vidim da si rođen pod znakom – tri glavna planeta u konjukciji u tvojoj prvoj kući, a oni kvadriraju Neptun – vrlo duboko. Radi toga te prati svijetlo. Ti si rođen za božanski poziv."

Billy se prestrašio. "Slušaj ženo, šuti!" odbrusio je i brzo otišao od tamo.

Kasnije je to rekao svojoj majci. Ona je rekla: "Billy, dobro si napravio. Te gatara su od đavola."

To ga je mučilo. Zašto bi netko, tako očito povezan sa đavolom, izdvojio njega da ima, kako je to nazvala ta Romkinja, "božanski poziv"?

Ne uspijevajući razumjeti sam sebe, Billy je postajao sve više i više nezadovoljan svojom situacijom. Zašto je on uvijek nekakvo ružno pače koje se ne može uklopiti među svoje vršnjake? A ni obitelj mu nije bila utočište. Iako je Charles tada već preselio svoju obitelj iz kolibe na posjedu gospodina Wathena u veću kuću u predgrađu Jeffersonvillea, život je kod kuće i dalje

bio u grču i kaosu. U kolovozu 1927. Ella Branham je dobila svog devetog sina, Jamesa Donalda. Tako da je devet dječaka, u dobi od jedne do osamnaest godina, živjelo zajedno i hrvalo se u jednoj kući.

Kao uvijek, Billy je svoj najveći mir našao u lutanju šumama sa svojim psom Fritzom. A tad je došao težak udarac. Gospodin Short, zamjenik lokalnog šerifa, otrovao je Fritza psećim otrovom. Billy je u mržnji pobjesnio. Charles je uhvatio svog sina kako ide u policijsku postaju s lovačkom puškom u ruci.

"Idem ga ubiti, tata," režao je Billy, tresući se od ljutnje.

Charles je svom sinu vruće glave oteo lovačku pušku. "Nećeš, ako ja tu mogu pomoći, nećeš."

Billy se vratio na grob svog psa, kleknuo i skinuo svoj šešir. "Fritz, ti si mi bio prijatelj, pravo društvo. Ti si me oblačio, i hranio i slao me u školu. Ja sam se trebao brinuti za tebe kad ostariš. Ali sada te je gospodin Short ubio prije vremena. Obećavam ti, Fritz, da oni neće ostati na životu. Jednog ću ga dana uhvatiti dok bude hodao ulicom i pregazit ću ga automobilom. Platit će zbog tebe."

Sad kad je ostao bez prijatelja, Billy je više nego ikad, osjetio potrebu za promjenom u svom životu, tako je prešao rijeku u Louisville u Kentuckyju i upisao se u mornaricu. Kad je to navečer rekao mami, ona je bila gnjevna. Odmah je ujutro odjurila do ureda za novačenje u mornaricu i natjerala ih da prekriže ime njezina sina sa svog popisa.

Billy je shvatio da, ako želi napraviti drastičan potez, mora ga napraviti tajno. Kasnije te jeseni, dobio je priliku. Znao je čovjeka po imenu Francisco koji se pripremao voziti na Zapad u Phoenix u Arizoni. Billy mu je spomenuo da i sam planira jednog dana otići na Zapad. Gospodin Francisco je shvatio što Billy želi i pitao ga da ide s njim, čak mu nudeći da će mu platiti ako pomogne voziti automobil tijekom tog putovanja duljeg od tri tisuće kilometara. Billy je objeručke prihvatio ponudu i ubrzo su se

spremili za odlazak. Billy je rekao svojoj majci da ide kampirati na tjedan ili dva u Tunnel Mill. Na taj je način mogao napustiti grad bez da ga ona od toga odgovara. Kad dođe u Arizonu, napisat će joj pismo i objasniti.

Poglavlje 7

Bijeg u pustinju

1927. – 1929.

KAD JE WILLIAM BRANHAM stigao u Phoenix u Arizoni, gospodin Francisco mu je platio tri dolara jer mu je pomogao voziti. To je bio sav novac koji je Billy imao, ali nije bio zabrinut. Bio je siguran da će se pojaviti neka prilika. Bio je prosinac 1927. godine. Imao je osamnaest godina i pucao od entuzijazma zbog nove prilike u životu.

Nakon što je poslao pismo majci s objašnjenjem, Billy je krenuo istražiti grad. Ubrzo je naišao na neslužbeni rodeo. To ga je navelo na pomisao: "Ja sam stvarno dobar jahač. Budući da sam bez novca, zašto ne lagano zaraditi nešto novca na ovom rodeu? Ali moram si kupiti kožne kaubojske hlače prije nego odem tamo pred te kauboje."

Išao je ulicom do najbliže trgovine odjećom i probao jedne kožne kaubojske hlače. Bile su izvrsne – na pojasu su imale ugraviranu riječ ARIZONA i na svakoj nogavici juneću glavu s mjedenim dugmadima za oči. Billy se pogledao u ogledalo i pomislio: "Izgledam kao Bantam pijetao – samo perje i paperje."

Prodavač je rekao: "One su dvadeset i pet dolara, gospodine."

Billy je bio sretan jer je imao izgovor da ih ostavi. "Bojim se da imam samo tri dolara."

Prodavač je predložio: "Bolje da se zadovoljite s Levi trapericama."

Billy je kupio levisice i kaubojski šešir, a zatim se vratio na rodeo. Na ogradi su sjedili krivonogi, izobličeni kaubojski koji su izgledali kao da su prošli kroz nekoliko potjera stoke i ratova među stočarima. Billy je pomislio: "E, to je mjesto za mene." Popeo se na ogradu pokraj sebe. Svi su oko njega nešto uživljeno mrmrljali. Billy je stigao taman kad se čuveni jahač penjao na zloglasnog divljeg konja. Konj je bio zatvoren u obližnjoj konjušnici. Billy je gledao dugonogog jahača kako se penje u sedlo i pomislio: "Ako on ne bude mogao jahati tog konja, ja ću."

Čim su se vrata otvorila, konj je zarzao i iskočio iz sedla sa sve četiri noge u zraku. Kad je dodirnuo zemlju, ponovno je skočio, izvijajući svoje tijelo i ritajući se istovremeno svim svojim potkovanim nogama. Jahač je skliznuo iz sedla poput slamnatog strašila, pao uz tupi zvuk udarca i ostao nepomično ležati usred konjušnice, a krv mu je tekla iz nosa. Dok je čovjek zadužen za skupljanje stoke uhvatio divljeg konja i vratio ga u staju, već su odnijeli kaubojsku u nesvijesti u ambulatno vozilo i odvezli ga.

Čovjek je polako dojahao do ograde gdje je Billy sjedio sa svim tim kaubojskim obučenim u kožu. Rekao je: "Dat ću pedeset dolara svakom čovjeku koji može na tom konju ostati trideset sekundi." Čovjek je stajao i gledao kaubojske u oči i ponovio svoju ponudu. Nitko je nije prihvatio. Tada je čovjek stao pred Billyja i pitao ga: "Jesi li ti jahač?"

"Ne, gospodine," strašljivo je odgovorio Billy.

BILLY SE ZAPOSLIO na stočarskoj farmi sjeverozapadno od Phoenixa blizu malog grada po imenu Wickenburg. Njegove su se jahačke vještine brzo poboljšale tako da je uskoro radio svoj dio farmerskog posla – pravi kauboj, upravo ono što je sanjao postati.

Ljepota prerije iznenadila je i njegove najluđe snove. Oko njega su se prostrle planine koje su se izdizale iz prerije. Ogromni saguaro kaktusi prekrivali su pustinjsku ravnicu i padine kanjona. Pustinja je bila pojam raznolikosti – obilovala je opuntia kaktusom, malim kaktusom koji slični na dabrov rep s dugačkim, neugodnim bodljikama, vivipara kaktusom, koji je prekriven tankim iglicama toliko gusto da izgleda poput krzna, bačvastim kaktusom, koji slični na bačvu s bodljikavim oštricama i niskim, grmovitim stabljikama poznatim po svom španjolskom imenu palo verde, što znači zeleni štap. Fascinirao ga je varljivi biljni i životinjski svijet – otrovni gušter puzaš, pustinjska čegrtuša, štakori, male divlje svinje, sve je to bilo jako egzotično, puno drugačije od šuma u dolini rijeke Ohio. A on je usred toga, na konju diže prerijsku prašinu, radi s kaubojima i stokom. To je život. Što bi moglo biti bolje? Osjećao se kao da je ušao u jedan od onih romantičnih vesterna koje je gledao dok je bio dječak.

Ali nakon godinu i pol rada na stočarskoj farmi, počela je nestajati iluzija savršenstva. Kako je prolazilo ljeto 1929., Billy je postajao sve nezadovoljniji. Mnogo se puta pitao što ne valja. Došao je u pustinju naći mir i ispunjenje, ali ga je mir i ispunjenje nekako obilazilo. Nije bio sretan, ne potpuno. Nešto mu je još uvijek nedostajalo u njegovom životu. Ali što?

Konačno je došlo vrijeme za jesensko skupljanje stoke. Tijekom svakog ljeta mnogi su lokalni farmeri pasli svoja stada na istom području visoko na planinama gdje raste bujna trava među visokim borovim stablima. Svaku bi jesen zajedno skupljali raspršenu stoku, tjerali je na farme u dolini i razdvajali po oznakama koje pokazuju čija je stoka. Prošle je godine jesensko skupljanje stoke smatrao nečim najzanimljivijim u čemu je ikad

sudjelovao. Ali ove ga je godine mučio nemir koji ga je uznemirivao cijelo ljeto. Što nije bilo u redu?

Kad bi se na stazu spustila večer, Billy bi skinuo sedlo sa svog konja i stavio ga kraj logorske vatre da mu bude jastuk. Nakon večere bi se naslonio na svoje sedlo i gledao zalazak sunca iza planina koje su bacale narančaste, roze i crvene plamičke po nebu. Jedan bi stari Teksašanin, po imenu Slim, uštimao svoju gitaru. Slim bi svaku noć svirao serenade i kaubojske balade u pustinji, zajedno s drugim kaubojem koji bi puhao kroz češalj u papir da zuji u ritmu. Slim je pjevao:

Sinoć, kad sam ležao na preriji,
Zagledao sam se gore u zvijezde,
I pitao se hoće li se ikad kauboj,
Moći iskrasti na onu slatku drugu stranu.

Postoji staza do te blistave sretne oblasti,
A taj je put maglovit, tako kažu,
Dok je prostran onaj koji vodi do propasti,
Označen i osvjetljen cijelim putem.

Govore o jednom drugom velikom Vlasniku,
A On nikad nije pretrpan, tako kažu,
Uvijek će osigurati prostor za grješnika,
Koji krene tim uskim tijesnim putem.

Kažu da te On nikad neće ostaviti,
I da zna svaki pokret i pogled,
Iz sigurnosti bolje bi nam bilo da je upisano,
Naše ime u Njegovoj velikoj Knjizi.

Jer kažu da će biti veliko skupljanje,
Kad će kauboji stajati poput siročadi,
Da ih označe jahači suda,
Koji su označeni i znaju svaku oznaku.

Mislim da ću ja biti odlutalo mladunče,
Samo čovjek osuđen na smrt,
Naći ću se među ološem,
Kad dođe Šef tih jahača.

Billy je shvatio na što smjeraju riječi te balade. Odlutala mladunčad su bila neoznačena stoka koja je završila kao meso za juhu. A tko je taj veliki Vlasnik sa svojom Knjigom? Billy se pitao je li to ono što ga muči? Ima li to nekakve veze s Bogom.

Slim je zasvirao drugi melodiju, ovaj put staru crkvenu pjesmu:

Tamo na križu gdje je umro moj Spasitelj,
Tamo gdje sam plakao za očišćenje grijeha,
Tamo je moje srce prekriveno krvlju,
Slava Njegovom Imenu.

Slušajući tu sporu melodiju, Billy je osjetio posebnu bol u svom srcu. Okrenuo se i povukao plahtu preko svoje glave, ostavljajući mjesta samo za oči i nos. Zvijezde su se činile jako blizu, kao da prolaze malo iznad planina. U neprolaznom šumu vjetra kroz stabla borova, Billy je zamislio da čuje Boga kako ga poziva kao što je pozvao svog prvog sina kad je zalutao: "Adame, Adame, gdje si?"

Nakon tri tjedana završilo je skupljanje stoke. Kauboji su se vratili na farme po isplatu i pročitati poštu. Billyja je čekalo pismo od njegove majke, s poštanskom markom od prije nekoliko tjedana. Među ostalim novostima, spomenula je da je Edward

jako bolestan. Billy je to uzeo olako, pretpostavljajući da mu je brat prehladen ili da ima gripu.

To su se popodne svi kauboji odvezli do Phoenixa kako bi proslavili. Iako Billyju nije stalo do zabave koliko drugima, išao je s njima da promijeni okruženje.

Kad su farmeri napunili krčmu, Billy je sam lutao ulicom. Srce mu je još uvijek bilo uznemireno. Što ne valja? Definitivno nije nostalgičan. Volio je Arizonu, volio je pustinju i uživao u svom poslu. Ali je nekako i dalje u sebi osjećao prazninu, neispunjenost. Nije mogao shvatiti.

Nakratko je sjeo i promatrao promet. Pokraj njega se prošetala lijepa mala djevojka, Španjolka, treptajući očima. Dok ga je gledala, ispala joj je bijela maramica. Odsutan mislima, Billy je rekao: "Hej, ispala ti je maramica." Djevojka ju je podigla i nastavila hodati.

Billy je čuo neku glazbu niz ulicu. Pratio je zvuk glazbe i došao do praznog rodeo stadiona. Tamo je, pokraj konjušnica, stari kauboj svirao gitaru i pjevao:

Tamo na križu gdje je umro moj Spasitelj,
Tamo gdje sam plakao za očišćenje grijeha,
Tamo je moje srce prekriveno krvlju,
Slava Njegovom Imenu.

Ali ovaj je kauboj pjevao to s više osjećaja nego Slim na preriji. Ovaj je čovjek pjevao tu pjesmu kao da to zaista misli. Suze su išle niz njegove rupičaste obraze. Na kraju se pjesme okrenuo Billyju i rekao: "Brate, ne znaš što je to dok ne prihvatiš ovog predivnog Isusa Krista." I ponovno počeo pjesmu: "Slava Njegovom Imenu..." Billy je skinuo svoj šešir i otišao. Srce su mu preplavili neobjašnjivi osjećaji.

Kad se Billy vratio nazad do krčme, njegovi prijatelji farmeri su se glasno smijali, skakali jedni drugima po nogama kako bi

jedan drugog tjerali na ples i međusobno se kladili o pet dolara da mogu hodati po ravnoj crti – a svaki od njih je bio toliko pijan da je jedva stajao na pločniku. Billy ih je skupio u automobil i odveo ih nazad u Wickenburg.

Sljedećeg jutra kad je Billy ušao u halu za jelo, dobio je ceduljicu na kojoj je pisalo: "Billy, dođi na sjeverni pašnjak. Vrlo važno."

Kraj stajskih vrata ga je čekao Pop, stari policijski Lone Star Ranger. "Bojim se da imam loše vijesti za tebe," rekao je Pop. Pružio je Billyju telegram u kojem je pisalo: "Tvoj brat Edward je sinoć umro. Dođi odmah kući."

Vijest ga je šokirala. To je bila prva smrt u njegovoj užoj obitelji. Okrenuo se od Popa i pogledao na žutu, suncem spaljenu preriju, a suze su mu potekle niz obraze. Sjetio se teškog života njih dvojice dok su bili dječaci – išli su u školu bez dovoljno odjeće, bez udžbenika, papira i olovaka, a ponekad i bez dovoljno hrane. Billy se tada sjetio kako je svome bratu ukrao onu jednu šaku kukuruznih kokica. O, kad bi se samo mogao vratiti i ponovno to proživjeti, ne bi nikad krao svom siromašnom gladnom prijatelju. Ali ne može to ponovno proživjeti. Sad se više ne može ni ispričati. Edward je umro. Billy se pitao je li Edward bio spreman susresti Boga? A tad ga je protresla pomisao – a što s njim samim? Je li on spreman sresti Boga?

Billy se vratio u Jeffersonville na pogreb. Na završetku svoje propovijedi, gospodin McKinney je rekao: "Možda postoji netko ovdje tko ne zna Boga. Ako je tako, prihvatite ga sada." Billy se uhvatio za stolicu da ne ustane. Nešto neobično je doticalo njegovo srce – nekakav magnetizam kojeg nije razumio. Što god da je to bilo, jako ga je mučilo.

Nakon pogreba Billy se planirao vratiti nazad u Arizonu, ali ga je majka toliko preklinjala da ostane u Indiani, da je Billy na kraju popustio, pokušavajući naći neki posao. Konačno je našao posao kopanja kanala za postavljanje plinskih cijevi za lokalnu

državnu službu, Public Service Indiana. Odlučio je ostati u Indiani, makar neko kraće vrijeme.

Snijeg je pao kasno u jesen 1929. Kad se Billy probudio i vidio da je zemlja bijela i zaleđena, uzeo je jednu majčinu plahu, odvezao se do groblja, pomeo snijeg s Edwardovog groba i raširio plahu preko svježeg humka zemlje. Želio je da Edwardu bude toplo.

Poglavlje 8

Znak prati

1929.

U **LISTOPADU 1929.** propala je njujorška burza, rušeći Sjedinjene Države u najveću ekonomsku noćnu moru koju su ikad doživjele. Tisuće je banaka zaključalo svoja ulazna vrata dok su se bespomoćni bankari šuljali na prstima kroz stražnja vrata, u zadnji čas pred svojim ljutitim štedišama. Naposljetku je Velika kriza ostavila trag na svako područje ekonomije. Tvornice su smanjile proizvodnju ili su se potpuno zatvorile. Farmeri su trošili manje novca ili su bankrotirali. Naglo je porasla nezaposlenost tako da je jedan od četvorice Amerikanaca bio nezaposlen.

Iako je posao Williama Branhama u Jeffersonvillskoj državnoj službi bio plaćen samo dvadeset centi na sat, smatrao se sretnim što uopće radi. Još uvijek je planirao jednog dana svoj život u potpunosti posvetiti postavljanju klopki u planinama na Zapadu, ali sada je njegova plaća bila potrebna kod kuće. Slabilo je zdravlje njegovog oca, zbog njegovog kontinuiranog pretjeranog pića. Charles Branham, koji je imao trideset i osam godina, ne samo da je bio bez posla, nego je vjerojatnost da dobije stabilan posao i da ga zadrži bila vrlo mala. 2. studenog 1929.,

Ella Branham je rodila svoje deseto i posljednje dijete. Konačno – nakon devet sinova – konačno je dobila djevojčicu. Svojoj je kćeri Ella dala ime Fay Delores Branham, ali ju je zvala njezinim srednjim imenom. Tako je od jedanaestero Branhama koji su živjeli u istoj kući samo Billy bio zaposlen na puno radno vrijeme. Billy je osjećao odgovornost pomoći uzdržavati svoju obitelj, makar još nekoliko godina.

Rad u Public Service Indiani odgovarao je Billyjevom temperamentu. Tijekom godine je zbog posla bio na otvorenom, a poslovi su se razlikovali iz tjedna u tjedan tako da mu je rijetko bilo dosadno. Jedan bi tjedan, na primjer, kopao kanale za postavljanje plinskih cijevi, a tjedan očitavao brojila, ili popravljao istjecanje plina, ili se penjao na električne bandere i popravljao žice za prijenos električne struje. Jedini dio posla koji nije volio bilo je isključivanje struje korisnicima koji nisu mogli platiti svoje račune. A s produbljivanjem krize, toga je bilo previše za njegov ukus.

Koliko god je Billy bio sretan svojim poslom u državnoj službi, ipak osam dolara tjedno nije dugo trajalo u kući s jedanaest ljudi. Stoga, kad mu je ponuđen honorarni posao zamjenika lugara na području za sportski lov u državi Indiani, objeručke ga je prihvatio. To je značilo da će moći redovito pobjeći iz grada kako bi nadgledao šume. Pomisao da će biti plaćen za ono što i tako voli raditi činila se savršenom. U stvarnosti to nije bilo tako. Plaća mu je trebala biti postotak od broja kazni koje je izdao prekršiteljima zakona o sportskom lovu. Ali se Billy nikad nije mogao natjerati napisati kaznu. Smatrao je da se više dobra može postići ako sjedne s krivolovcem i objasni mu koristi od zaštićenog područja za sportski lov i važnosti poštivanja državnih zakona. Zapravo, Billy je donirao svoje vrijeme, ali mu je zadovoljstvo koje je dobio odlaskom iz grada i šetanjem šumom bila dovoljna nagrada.

Jednog je dana Billy poslan nadzirati Henryville State Park, 32 km sjeverno od Jeffersonvillea. Čim je ušao u Greyhound autobus, obuzeo ga je neobičan osjećaj – poput pritiska, skoro kao da ga gura neka nevidljiva sila. Autobus je bio pun, putnici su zauzeli sva sjedala, a mnogi su stajali. Billy se progurao do sredine autobusa i stao kraj krupne žene srednjih godina i mornara. Žena je pogledala prema gore i rekla: "Bok," dok je autobus kretao sa stanice.

Billy je odgovorio: "Zdravo," i zagledao se kroz prozor gledajući kuće u prolazu. Sad ga je ta neobičan sila pritiskala još jače. Činilo mu se kao da dolazi od te krupne žene. Krajičkom je oka Billy vidio da ona bulji direktno u njega. Zbog nje se osjećao nelagodno.

Ubrzo je započela razgovor. "Jesi li ti vojni službenik?"

Billy je nosio svoju uniformu lugara, s pištoljem zataknutim za pojas. "Ja sam službenik u zaštićenom području," odgovorio je.

"Ti si usamljen, zar ne?"

Billy je skrivao svoje iznenađenje. "Ne, gospodo," lagao je.

"Pa, ti nisi kod svoje kuće," rekla je.

"Kod kuće sam više nego što sam ikad bio."

Klimnula je glavom. "Ne, ti si rođen za Zapad."

To je Billyja šokiralo kao da ga je polila hladnom vodom po glavi. "Ej, o čemu pričaš?"

Rekla je: "Možda sam se trebala bolje predstaviti. Znaš, ja sam astrologinja."

Billy je u sebi promrmljao: "Evo još jedne od tih čudnih ljudi." Odmaknuo se od nje i približio mornaru.

Ona ga je pratila, malo posrćući zbog ljuljanja autobusa. Rekla je: "Željela bih na trenutak razgovarati s tobom." Billy je nastavio gledati okolo, praveći se da je ne čuje. Bila je uporna: "Mogu li razgovarati s tobom na trenutak?"

Billy ju je ignorirao. Pomislio je: "Ovo nije lijepo od mene, ali ne želim razgovarati s njom."

Ali žena ga nije htjela pustiti na miru. "Ej, ti, službeniče u zaštićenom području, mogu li na trenutak razgovarati s tobom?"

Billy se konačno okrenuo i drsko odgovorio: "Što hoćeš?" Bilo mu je žao što je bio tako grub, ali zaista nije želio razgovarati s astrologinjom. Sjetio se što mu je rekla gatar Romkinja na karnevalu i ta ga je uspomena uznemirila.

Žena ga je pitala: "Jesi li ti kršćanin?"

"Ne," odbrusio je. "A što se to tebe tiče?"

Slegnula je ramenima. "O, samo me zanimalo. Znaš li da si rođen pod znakom?"

Billy je jedva prešao preko toga. "Gledaj gospodo, ne želim ništa znati o tome, razumiješ. Znam da sam grub, ali ozbiljno... O tome ne želim ništa znati."

Ona se malo odmakla. "O, ne budi tako grub."

"Dobro, nisam te htio uvrijediti, ali ne znam ništa o religioznim stvarima i ne želim ništa znati." Billy se okrenuo od nje i zagledao se iza mornara prema prednjem dijelu autobusa.

"Pa, ne bi se trebao tako ponašati. Ovo nema nikakve veze s religijom. Ja idem u Chicago vidjeti svog sina, koji je baptistički propovjednik. Ja radim u Bijeloj kući. Jesi li znao da položaj zvijezda utječe na događaje ovdje na zemlji?"

"Nemam pojma o tome," rekao je Billy.

Rekla je: "Ispred tebe stoji mornar. Pitaj ga kontrolira li mjesec plimu i oseku."

"Imam toliko mozga da to znam," odbrusio je Billy.

Žena je nastavila: "Dakle, postoje mnoga druga nebeska tijela koja djeluju na zemlju. Ako ti kažem kad si točno rođen, hoćeš li mi vjerovati?"

Billy joj je nevoljko odgovorio: "Kao prvo, to ne možeš."

Nasmijala se: "O, mogu. Ti si rođen 6. travnja 1909. u pet sati ujutro."

Raspala se Billyjeva drska fasada i prešla u iznenađenje. "To je točno. Ajde reci mornaru kad je rođen."

Rekla je: "Ne mogu. Vidiš, ti si rođen pod znakom. Što ti propovjednici nisu nikad govorili o tome?"

"Ja nemam nikakve veze s propovjednicima, nikakve."

Žena je na trenutak maknula pogled, dok joj je um pratio tu misao. "Nije li neobično da to propovjednici ne znaju?"

Billy je ponovio: "Ne družim se s njima."

Ponovno je usredotočila svoj pogled na njega. "Pogledaj, želim ti nešto reći. Ti si rođen pod znakom kao dar čovječanstvu. Kad bi samo to prepoznao..."

Prekinuo ju je. "Možda ću biti novi Daniel Boone. Volim loviti, a rođen sam u Kentuckyju."

"Ne, ne govorim o tome."

"Dobro, možda ću biti poslovan čovjek. U školi sam naučio gramatiku."

Njoj to nije bilo smiješno. "Ne govorim o tome. Ne znam što ćeš biti, ali po tvojoj auri mogu vidjeti da si rođen kao dar. Sjećáš li se priče o tome kako je zvijezda dovela mudrace do djeteta Isusa?"

"Ne znam ništa o religiji."

"Ali, čuo si za mudrace koji su došli vidjeti dijete Isusa, zar ne?"

"Jesam."

"Pa, što su mudraci?"

"O, oni su bili samo *mudri* ljudi, to je sve što ja znam."

Objasnila je: "Mudraci su bili isto što i ja, bili su astrolozi, promatrači zvijezda. Znaš, prije nego Bog nešto napravi na zemlji, On to uvijek najprije objavi na nebesima. On je to

napravio kad je rođen Isus – tri su se nebeska tijela poredala i formirala konjukciju koja je privukla pozornost nekih astrologa koji su živjeli na Istoku. Jedan je od njih bio iz Hamove linije, drugi iz Šemove i treći iz Jafetove – tri Noina sina. Oni su predstavljali sve ljude na zemlji. Svaki od ta tri čovjeka je zasebno putovao prema zapadu, ne znajući da dolaze i drugi, dok se nisu sreli u Jeruzalemu. Tada su otišli u Betlehem i našli dijete Isusa. Znali su da je Isus taj kojeg su oni tražili zbog boje njegove aure. Ti znaš što je aura, zar ne? To je natprirodno svijetlo duše. Svatko ima auru, one su drugačijih boja, a svaka boja nešto znači. Zlatna znači dar od Boga. Tako su se ta tri mudraca poklonili Isusu i dali Mu darove. Otišli su točno kad su se ta tri nebeska tijela razdvajala u tri zasebne orbite. U sjećanje na najveći dar kojeg je Bog ikad dao čovječanstvu – Svog vlastitog Sina Isusa – svaki put kad se ta tri nebeska tijela vrate u liniju, Bog čovjeku šalje manji dar. Ti si rođen u takvoj konjukciji. Tebe okružuje zlatna aura. Po tome znam dan i sat tvog rođenja i po tome znam da ti je sudbina na Zapadu."

Bill je iz pristojnosti pokušao pozorno slušati, ali što je čuo do tad bilo je dosta. "Gospođo, znam samo da sam lugar na području za sportski lov u Indiani, i radim najbolje što mogu. Nisam religiozan i ne želim više čuti o tome!"

Billy se pomaknuo prema prednjem dijelu autobusa, ostavljajući mornara između sebe i astrologinje, uspješno završavajući razgovor.

Ipak, događaj nije lako zaboravio, nego je on više puta mučio njegove misli. Njegov mu se život činio toliko drugačijim od većine ljudi koje je poznavao...ali dar? Što bi to moglo značiti? I što je to u njemu što privlači te neobične ljude? Gatara je rekla da ga prati svijetlo, astrologinja je to nazvala aurom. Billy to nije mogao povezati. Pitanja su provirala u njegovom umu poput vrhnja iz mlijeka. Zašto je on tako drugačiji? Zašto je osjetio taj prodoran pritisak čim je ušao u Greyhound autobus? I zašto je bio

tako neraspoložen kad je došla tema religije? Boji li je se? Možda ga Bog traži, a on se pokušava sakriti? I što je ta žena mislila kad je rekla da mu je sudbina na Zapadu?

Poglavlje 9

Njegova posljednja prilika

1930. – 1932.

KAD JE WILLIAM BRANHAM ušao u svoje dvadesete, potpunom je slučajnošću naišao na mogućnosti dodatne zarade. Jednog je dana posudio motocikl Harley-Davidson. Dok je jurio po šljunčanoj cesti, izgubio je kontrolu nad motociklom i sletio u jarak ispred dvorane gdje su trenirali boksači. Nekoliko je ljudi vidjelo nesreću i pretrčalo cestu vidjeti je li se ozlijedio. Srećom, Billy se nije ozbiljno ozlijedio, ali je bio previše potresen da bi ustao i vozio dalje. Stoga su ga ljudi pozvali da dođe unutra i pogleda nekoliko borbi dok se ne bude bolje osjećao. Čim je Billy ušao u prostoriju, jedan je od trenera, čovjek kojeg su zvali George "Šest sekundi" Smith, otvorio vrata krletke. Izletio je kanarinac, vrludajući po prostoriji toliko brzo da ga Smith nije mogao uhvatiti. Ali kad je ptica prozujala iznad Billyjeve glave, Billy ju je uhvatio u zraku.

"Šest sekundi" Smith je zadivljeno zazviždao. "Nikad u svom životu nisam vidio tako brze ruke. Mladiću, jesi li ikad razmišljao o boksanju?"

Sam spomen toga naveo je Billyja na pomisao o boksanju i uskoro je velik dio svog vremena provodio trenirajući taj sport – trčao je 11 do 12 km na dan, a zatim dolazio na trening gdje bi udarao boksačku vreću dok ne bi došao neki boksač i pitao ga da se bori s njim u ringu. Gledajući Billyjevo boksanje, "Šest sekundi" Smith je ubrzo bio zadivljeniji Billyjevom odlučnošću nego njegovom brzinom. Trener je provodio mnogo sati s Billyjem. Učio ga je ispravnom radu nogu, pokretima ruku i, najvažnije od svega, kako primiti udarac drugog boksača, a ne srušiti se.

George Smith je dobio svoj nadimak nakon svoje prve profesionalne borbe kad je nokautirao svog protivnika za šest sekundi. Smith je bio stariji od Billyja oko šest godina, teži oko 15 kg i bio je najgrublji čovjek kojeg je ikad sreo u svom životu. Prvi put kad je Billy ušao u ring sa svojim trenerom, "Šest sekundi" ga je nemilosrdno izudarao. Jednom je Smith udario Billyja toliko jako da je preletio konope i pao na neke stolice na preklapanje izvan ringa. Billyju je trebalo dugo vremena da ustane. Kad je konačno došao do zraka, rekao je: "Šest, zašto moraš tako sa mnom?"

Smith se smijao i rekao: "Ovakvo boksanje će ti donijeti najviše dobra."

"Donijeti mi dobra? Kakvo mi dobro to može donijeti? Skoro si me ubio."

"Slušaj, Billy, bez obzira koliko si fizički u formi, svaki put kad si udaren, udarac šokira tvoj sustav i zaustavlja dotok krvi do srca. U boksu moraš naučiti kako primiti teške udarce i odmah doći k sebi. Ako ti tijelo nije naučeno na brzo dolaženje k sebi, ostatak ćeš ležati i početak će odbrojavanje. Ali ako si na to naviknut, čak i ako si nokautiran, ponovno ćeš ustati. Stoga ja treniram na taj način. Možda ti sada nisam drag, ali cijenit ćeš me kad dođeš na natjecanje."

Billy se popeo nazad u ring i nastavio. Konačno je stekao takvu kontrolu nad sobom da ga je "Šest sekundi" Smith mogao udariti u trbuh toliko jako da ga sruši na konope, i to Billyju uopće ne bi bio problem. Bio je spreman nastaviti se boriti. Čim je mogao izdržati osam do deset rundi treniranja boksa, počeo se boriti u amaterskom natjecanju u boksu Golden Gloves (Zlatne rukavice).

Billy je napredovao u ringu. Bilo da se radilo samo o treniranju ili natjecateljskoj borbi, davao je sve od sebe. Boksom je iskaljivao svoje osjećaje. Ljutnja i zbunjenost koje su se toliko dugo skupljale u njemu ispaljivale su njegove ruke poput eksplozije sačmarice. Njegova ga je brzina i odlučnost vodila iz jedne u drugu pobjedu. Svaki je trijumf donosio više slave i povećavao Billyjevo samopouzdanje. Nikad prije nije doživio takvo priznanje, takvu prihvaćenost. Počeo se osjećati da je netko važan.

Boksajući kao amater nikad nije izgubio ni jednu borbu. Nakon godine dana u natjecanju Golden Gloves, prešao je u profesionalce. Pobijedio je petnaest profesionalnih borbi za redom, uključujući osvajanje regionalnog prvenstva u bantam¹ kategoriji koje uključuje boksače iz tri države. Sad je već mislio da je nepobjediv. A onda je jedne večeri naišao na jednako dobrog protivnika.

Po rasporedu se trebao boriti s Billom Pritchardom, pobjednikom prvenstva u West Virginiji. Borba se održavala u Evansvilleu u Indiani. Billy Branham se dovezao do Evansvillea sa svojim prijateljem Howardom McLeanom, boksačem u kategoriji velter koji je također te večeri imao borbu. Ručali su u tri sata popodne, a zatim krenuli šetati nazad do dvorane tako da

¹ Kategorija bantam je od 51,3 do 53,6 kg. Kategorija velter je od 61,7 do 66,7 kg.

se mogu malo odmoriti prije nego zamotaju ruke za borbe. Billy je nosio plavo odijelo. Izvukao je češalj iz svog džepa i provukao ga kroz svoju gustu, tamnu kosu.

Howard je pogledao svog prijatelja i zazviždao. "Znaš, Billy, izgledaš kao mali baptistički propovjednik." Billy se zacrvnio od ljutnje. Uvijek se ljutio na vrijeđanja, a u njegovom je umu riječ "propovjednik" bila isto što i "curica". "Čekaj trenutak, Howard. Bolje ti je da to kažeš sa smiješkom." Billy je raširio noge i podigao šake. Iako je Howard bio teži od njega oko 15 kg, Billy je bio spreman potući se. Ali Howard se nasmijao, insistirajući da je to bila samo šala, pa je Billy spustio šake.

Tu je večer u ringu Billy bio iznenađen snagom i brzinom svog protivnika. Pritchard ga je udario žestinom kojom Billy nije mogao odgovoriti. Prvi put u njegovoj boksačkoj karijeri, Billy se osjećao nesiguran u sebe. Na početku borbe, kad je shvatio da je u problemima, nadao se da će u borbi s Pritchardom izvući neriješeno. Ali kako je borba odmicala i Billy iznova primao udarce, počeo se pitati hoće li ga Pritchard ubiti. Pri kraju borbe, dok se Billy odmarao na svojoj stolici između rundi, pogledao je gore u strop i tiho se pomolio: "Bože, ako daš da iz ovoga izađem živ, obećavam ti da ću prestati boksati."

Nakon te večeri, Billy više nikad nije ušao u boksački ring.

JEDNOG DANA u jesen 1931., Billy je popravljao brojila u New Albany Gas Worksu. Dok je ispitivao propuštanje plina, plin ga je ošamutio i on se srušio na pod. Posljedice ove nesreće konstantno su ga mučile – boljela ga je glava, vid mu se zamutio, imao je problema s jelom, želudac mu je stvarao kiselinu i bolio ga kad god je u njega došla hrana, probavna se kiselina penjala uz grlo i spalila mu usta. Njegov poslodavac, Public Service Indiana, platio mu je odlazak kod nekoliko medicinskih specijalista u Louisvillu u Kentuckyju, ali su ti liječnici imali poteškoća u

otkrivanju njegovog problema. Nakon ponovljenih pretraga, na kraju su pretpostavili da ima upalu slijepog crijeva. To je iznenadilo Billyja, jer mu je bol bila u želucu, a ne sa strane. Ali su ga specijalisti uvjerali da je trovanje plinom samo omelo potragu, skrivajući simptome upale slijepog crijeva. Insistirali su da je slijepo crijevo upaljeno i da se mora odstraniti.

Billy je nevoljko popustio da ga operiraju, ali samo ako će koristiti lokalnu anesteziju. Imao je zastrašujuće uspomene na svoju operaciju kad je imao četrnaest godina, kad su mu noge ozljeđene iz sačmarice. Taj se put skoro nije probudio iz anestezije i nikad nije uspio zaboraviti to zastrašujuće iskustvo kad je padao kroz područje izgubljenih i lutajućih duša – tamu, maglu, usamljenost i ta zastrašujuća lica! Nije želio nikad više vidjeti to mjesto!

Nervozan i preplašen, Billy je želio tijekom operacije imati nekoga kraj sebe tko zna kako se moliti, tako je pitao propovjednika iz lokalne Prve baptističke crkve da bude uz njega. Slijepo crijevo je uspješno odstranjeno i Billy je odvezen nazad u svoju sobu. Ležeći potpuno svjestan u svom bolničkom krevetu, Billy je osjetio da mu puls svakom minutom postaje sve sporiji. Pokušao je dozvati medicinsku sestru, ali mu je glas bio šaputanje i ruke preslabe da bi ih pomakao. Počeo je dahtati, a srce mu je kucalo sve sporije dok gotovo nije prestalo kucati. Pomislio je: "Je li ovo smrt? Odlazim li?"

Svijetlo se u njegovoj sobi zamračilo, zidovi su postali mutni i poprimili oblik stabala u sjeni. Izgledalo je kao da se nalazi u hladnoj, mračnoj šumi. Čuo je puhanje vjetra negdje u daljini. Na početku nejasan zvuk polako se pojačavao, približavajući se prema njemu. Billyjev se um trgnuo u panici. To je to! To je smrt koja me dolazi uzeti! Pokušao se moliti, ali nije mogao naći riječi. Vjetar se približavao sve bliže i bliže, tako da su se oko njega grane drveća snažno tresle. Onda se sve promijenilo, mračna je šuma odjednom nestala i Billy se našao kako stoji u sjeni velike

bijele topole. To je bilo isto ono stablo koje je izbjegavao još od kad ga je užasno preplašilo kao dječaka. Zrak je bio miran i sparan, kao tijekom dana s 99% vlažnosti. Zvuk šuštanja lišća podigao je Billyjev pogled prema gore. Vidio je istu onu pijavicu kako se vrtloži u gornjim granama, čuo isti onaj duboki glas kako govori: *"Nikada nemoj piti, pušiti niti okaljati svoje tijelo na bilo koji način. Zvao sam te, a ti nisi htio ići."* Billy se brzo prisjetio dana prije mnogo godina kad je ovaj glas rekao: *"Za tebe postoji posao da ga napraviš kad budeš stariji."* Sad je glas ponovio svoju optužbu: *"Zvao sam te, a ti nisi htio ići."*

Billy je bio strašno prestrašen. Je li propustio svrhu života? Je li prekasno? Žurno je rekao na glas: "Tko je zvao? Tko si ti? I što si želio da radim?"

Glas je ponovio po treći put: *"Zvao sam te, a ti nisi htio ići."*

Billy je povikao: "Isuse, ako si to Ti, pusti me da se ponovno vratim na zemlju i ja ću propovijedati Tvoje Evanđelje s krovova kuća i na uglovima ulica."

Billy je odmah bio nazad u svom bolničkom krevetu. Srce mu je jako tuklo i pluća duboko disala. Ostat će na životu.

Kirurg, koji je stajao uz njegov krevet, bio je vidno iznenađen kad je vidio da su se Billyjevi obrazi zacrvenjeli i da mu se tako brzo vratila snaga. Okrećući se Charlesu i Elli Branham, komentirao je: "Ja nisam čovjek koji redovito ide u crkvu. Imam toliko posla da nemam vremena. Ali znam da je Bog posjetio ovog momka."

Iz potrebe, Billy se vratio na posao čim su mu šavovi mogli podnijeti naprezanje. Nažalost, operacija nije riješila ni jedan od njegovih početnih simptoma. Tijekom zime 1931./32., situacija mu je postepeno postajala lošijom. Želudac mu je odbacivao skoro sve što je pokušao pojesti, prisiljavajući ga da živi na limunadi s prokuhanim ječmom ili soku od suhih šljiva – a čak mu je i to teško padalo. U očima se pojavio astigmatizam i nije

mogao vidjeti bez debelih naočala. Kad god bi skinuo naočale, glava bi mu se toliko tresla da mu frizer ne bi mogao šišati kosu.

Specijalisti u Louisilleu bili su zatečeni. Nakon skupine pretraga, jedan je liječnik rekao: "Gospodine Branham, bojim se da je tvoje stanje beznadno. Tvoj je želudac jedan veliki čvor rana. Morat ćeš držati strogu laganu dijetu ostatak svog života. Nemoj to nikad zaboraviti, jer će te jedan zalogaj tvrde hrane ubiti."

Billy se vratio kući, bolestan i nesretan. Ali makar je živ. Sada je odlučio naći Boga tako da može održati svoje obećanje. Počeo je odlučno čitati Bibliju. Što je više čitao, postajao je sve ohrabreniji. Mogao se poistovjetiti s nekim iskustvima o kojima je čitao – poput toga kad su ljudi i žene čuli Božji glas koji im je izravno govorio. Je li mu to možda govorio Bog iz te topole kad je bio dječak? Uvijek je vjerovao da je, ali nikad nije bio potpuno siguran dok nije pročitao da je Bog govorio Jobu² iz pijavice. To mu je bila potvrda. Zatim, kad se udubio u živote Isusa, Petra i Pavla, Billy Branham je gorio od uzbuđenja. Tu su bila objašnjenja za ta neobična stanja poput transa koja je doživljavao, kad je bio potpuno budan i odjednom se našao negdje drugdje i gledao nešto što se događalo što se činilo stvarnim kao cipele na njegovim nogama. Biblija to naziva vizijama. Možda na kraju krajeva njegov život i nije toliko neobičan. Možda je to samo Bog radio s njim.

Billy je počeo posjećivati razne crkve u tom području, pitajući kako može sresti Boga. Ali umjesto da nađe opće slaganje i jasan put, našao je proturječne stavove koji su potaknuli zbrku. Prva baptistička crkva željela je da se upiše u crkveni registar, a oni će mu dati pismo o primanju. Luterani su željeli da pohađa

² Job 38:1 i 40:6 (U hrvatskom prijevodu riječ "pijavica" je prevedena s "oluja". U engleskom se jeziku koristi riječ "whirlwind".)

predavanja o krizmi. Katolici su rekli da treba priznati papu kao vrhovnog Božjeg autoriteta na zemlji i svake nedjelje ići na misu. Adventisti sedmog dana su mu rekli da treba držati subotu kao Šabat. Svaka je crkva mislila da ima monopol nad istinom, isključujući druge.

Billy nije znao što napraviti. Nije imao pojma gdje naći Boga. Tada je pomislio: "Znaš što, ja Ga vidim u prirodi. Mislim da ću ići razgovarati s Njim u šume."

Odšetao je na jedno od svojih omiljenih mjesta za sportski lov, ali to nije pomoglo. Nije znao što reći i osjećao se glupo govoriti tamo gdje se činilo da nema nikoga da ga sluša." Tad je dobio ideju. Zašto ne napisati Bogu pismo? To se činilo kao dobar plan, stoga je napisao:

Dragi Gospodine,

Ja znam da si prolazio ovom stazom ovdje, jer sjedim ovdje loveći vjeverice i znam da si prošao. Ja te želim. Hoćeš li nekad doći i razgovarati sa mnom? Želim ti nešto reći.

Billy Branham

Prikvačio je svoje pismo na drvo i otišao kući, računajući da će se poslije vratiti vidjeti je li iz toga ispalo išta pozitivno. Ali sutradan je imao neke sumnje. Razmišljao je: "Čekaj sada trenutak. Nikad nisam vidio nikoga tamo u šumama. Osim toga, ako je Bog svugdje, onda bi ja trebao moći doprijeti do Njega u gradu jednako lako kao i u prirodi. Ali to me ponovno dovodi na moj početni problem. Želim razgovarati s Bogom, ali ne znam kako."

Otišao je u malu šupu iza kuće i zatvorio vrata. Unutrašnjost šupe bila je vlažna zbog kiše koja je padala noć prije. Ignorirajući mokru zemlju, Billy je kleknuo pokraj razbijenog Forda Model-T. Um mu je bio usredotočen na njegov cilj, žarko je želio

razgovarati sa svojim Stvoriteljem. Promrmljao je: "Evo, kako ću sada ovo napraviti? Vidio sam slike ljudi u molitvi i mislim da su stavili svoje ruke ovako." Spojio je dlanove ispred sebe u klasičan položaj za molitvu. "A što ću sad reći? Postoji nekakav način na koji to moraš napraviti, a ja ne znam koji je to." Odlučio je da je jedini način da dođe bilo gdje ako se ne bude osvrtao na to i pokuša. "Dragi Gospodine, želio bih da dođeš i porazgovaraš sa mnom samo na trenutak. Želim Ti reći koliko sam loš." Stao je osluhnuti. Šupa je bila savršeno tiha. "Možda sam trebao staviti ruke ovako." Stisnuo je prste i ponovno pokušao: "Dragi Gospodine, ja ne znam kako točno napraviti ovo, ali nadam se da ćeš razumjeti. Hoćeš li mi pomoći?" Ponovno je stao osluhnuti – ništa.

Sad je već njegovo suzdržavanje potpuno popustilo. Suze su mu preplavile oči kad se otvorio: "Gospodine, čak i ako Ti nećeš razgovarati sa mnom, ja ću svejedno razgovarati s Tobom. Gospodine, Bože, ja nisam dobar. Sram me je samog sebe. Žao mi je što sam Te zanemarivao sve ove godine. Ali sada Te želim. Molim Te, dođi razgovarati sa mnom."

Odjednom se njegove tijelo počelo neobično osjećati. Kad je otvorio svoje oči i podigao glavu, od jeze se sledio do kosti. Ispred njega je lebdjelo sjajno jantarno svijetlo, oblikujući u zraku savršen križ. Iz dubine energije tog svijetla došao je glas, govoreći jezikom kakvog Billy nikad prije nije čuo. Zatim je nestalo.

Billy je stajao na svojim koljenima, bez daha i ukočen, nije se mogao pomaknuti. Konačno je skupio dovoljno energije da kaže: "Gospodine, ja ne razumijem Tvoj jezik, ali čini mi se da bi trebao biti ubrojen negdje u taj križ... i moji bi grijesi trebali ležati tamo unutra. Ako ćeš mi oprostiti, onda se vrati i ponovno progovori in Svom jeziku. Ako ne možeš govoriti mojim, po tome ću znati."

Križ se ponovno pojavio, isijavajući toplinu i svjetlo. Billy je zatvorio svoje oči i ispružio svoje ruke. Osjetio je neobičan osjećaj kao da tople kapljice kiše pljušte po njegovom tijelu. Odjednom se osjećao smireno i slobodno, kao da mu je s ramena palo 100 kg. Kad je otvorio oči, svjetlo je otišlo.

Prezadovoljan, Billy je otrčao iz šupe i uletio u kuću. Preplašena, majka ga je pitala: "Billy, u čemu je problem? Jesi li nervozan?"

"Ne, mama. Dogodilo se nešto predivno."

"Što to?"

"Ne znam, ali osjećam se jako dobro."

Požurio je vani, tražeći kako izraziti svoju radost. Iza kuće je po tračnicama prolazio vlak. Billy se popeo na nasip i trčao za vlakom, svako toliko zastajući da bi skočio u zrak i pljeskao, boksajući u prazno izražavajući svoje osjećaje. Napokon, nakon dugo vremena, našao je Boga u križu Isusa Krista.

Nakon nekoliko dana Ella je rekla: "Billy, sinoć sam te sanjala. Vidjela sam te kako stojiš na bijelom oblaku, propovijedajući cijelom svijetu."

To je iznenadilo Billyja kao nešto vrlo neobično, jer njegova majka gotovo nikad nije sanjala.

Poglavlje 10

Prvi ispit vjere

1932.

U JESEN 1932., William Branham je provjeravao električna brojila uz ulicu u New Albanyju kad se dovezao automobil i parkirao iza njegovog službenog kombija. Otvorila su se vrata automobila i iz njega je izašla predivna djevojka. Njezina je svijetla kosa blistala na suncu, a njezine su tamne oči sjajile unutarnjom vatrom. Jedan pogled prema njoj i Billy se predomislio da se neće ženiti.

Djevojka je izravnala nabore na svojoj haljini, uzela stvari sa sjedala iz automobila i počela hodati. Billy se počeo znojiti. Ako sada ne kaže nešto, možda je više nikad neće vidjeti. Konačno se odlučio. "Kako ste? Lijep dan, što ne?"

Djevojka se okrenula i nasmijala. "Lijep? Predivan!" Podigla je ruku i okrenula se oko sebe. "Samo pogledaj javore, potpuno narančasti i crveni. Zaista su zadivljujući."

"Da, mislim da su – ah – zadivljujući." Zapravo je mislio da je ona zadivljujuća. "Zovem se Billy Branham. Radim za državnu službu i provjeravao sam brojila."

Pružila je ruku. "Drago mi je da smo se sreli. Ja sam Hope Brumbach. Vjerojatno si čuo za mog oca, Charlija Brumbacha? On je rukovoditelj na pruži."

"Ne, mislim da ga ne poznajem. Živiš li ovdje negdje?"

"Ta kuća točno tamo preko." Pokazala je na kući niz ulicu.

Billy je pomislio da mu dobro ide – ne samo da joj je saznao ime, nego također zna i gdje živi. Ali to nije bilo dovoljno. Nastavio je postavljati Hope pitanja, tražeći izgovor da je ponovno vidi. Dok je propitkivao, saznao je da je kršćanka i da ide u lokalnu Misionarsku baptističku crkvu u ulici Watt Street u Jeffersonvilleu. To mu je bila prilika. "Znaš, baš sam prije nekoliko tjedana postao kršćanin i ne idem u neku određenu crkvu – možda posjetim tvoju crkvu ovu nedjelju, pa ću vidjeti kako mi se sviđa."

"Sačuvat ću ti mjesto," rekla je sa smiješkom.

Kad se Billy sljedeću nedjelju pojavio u crkvi, našao je da ga čeka prazno mjesto pokraj Hope. Nakon propovijedi, malo su razgovarali prije nego je ona otišla kući. Živahna i prijatna, ova ga je devetnaestogodišnjakinja zainteresirala kao ni jedna druga djevojka koju je ikad sreo. Bilo je nešto osvježavajuće u njezinom veselju i nevinosti. Poput magneta privlačila ga je u crkvu u Watt Streetu iznova i iznova dok nije počeo redovito dolaziti.

Billy je priznao da je razlog zbog kojeg je izabrao Misionarsku baptističku crkvu između drugih crkava u gradu bio jednostavno taj što je tamo išla Hope Brumbach. Međutim, ubrzo je stekao duboko poštovanje za pastora. Dr. Roy Davis je propovijedao da Bog vrijedi koliko vrijedi Njegova Riječ i da kršćanin vrijedi koliko vrijedi njegova vjera u Riječ Božju – izreka koja je dotakla Billyja kao apsolutna istina. Dr. Davis je konstantno poticao svoju zajednicu da vjeruju Riječ Božju svim svojim srcima i da primjene tu Riječ u praksi u svojim svakodnevnim životima. Što je važnije, činilo se da ovaj pastor živi ono što propovijeda.

Jednog jutra u crkvi, dr. Davis je ispričao priču o tome kako je, kad je bio mlad, postojao jedan nevjernik koji je išao amo tamo po državi, izlazio pred crkvu za crkvom i izazivao kršćansku vjeru na težak ispit. Dr. Davis ga je čuo na velikom sastanku u Memphisu u Tennesseeju. Taj je čovjek pročitao iz Marka 16. poglavlje kad je Isus rekao: *"A ovi će znaci pratiti one koji budu vjerovali: u moje ime izgonit će zle duhove; govorit će novim jezicima; zmije će uzimati rukama; ako popiju što smrtonosno, neće im nauditi; na bolesnike stavljat će ruke i oni će ozdravljati."* Zatim je taj nevjernik izvadio bocu sumporne kiseline na podij i izazvao slušateljstvo: "Bilo tko od vas ljudi ovdje koji bi trebali biti kršćani, Isus je rekao da ako vjerujete, možete popiti nešto smrtonosno i neće vam nauditi. Pa, ako je to nadahnuta Riječ Božja, onda popijte ovu sumpornu kiselinu." Ponovio je svoj izazov nekoliko puta, kritizirajući kršćane zbog nedostatka vjere i ismijavajući samu ideju Boga.

Mladi dr. Davis je rekao starom metodističkom starješini koji je sjedio pokraj njega: "Ako taj nevjernik još jednom izazove, otići ću tamo gore i popiti to."

Starješina ga je pokušao odgovoriti. "Taj čovjek sam sebi ključa po mozgu. Pusti ga na miru, sine. Biblija kaže: 'Ne kušaj Gospodara, Boga svojega.'"

Ali Davis je bio odlučan. "Ne, neću ga pustiti na miru. Ako umrem na licu mjesta, otići ću u nebo vjerujući Božju Riječ!"

Nevjernik se smijao dok su se kršćani vrpeljili po svojim stolicama. "A netko od vas tu tko vjerujete da je Bog toliko stvaran? Isprobajte ovaj test sumpornom kiselinom."

Dr. Davis se popeo na podij, okrenuo i rekao slušateljstvu oko tri tisuće ljudi. "Ja imam dvadeset i pet godina. Ja sam propovjednik Evanđelja. Ja znam da me moj Bog može osloboditi te sumporne kiseline, ali bez obzira, ako On to ne učini, neću dopustiti da ovaj nevjernik stoji ovdje i ovako izaziva Božju Riječ." Zgrabio je sumpornu kiselinu i ispio bocu do kraja bez da

je osjetio da mu je i malo loše. Tada je propovijedao Evanđelje s takvim uvjerenjem da je tisuću i petsto ljudi ponovno posvetilo svoje živote Isusu Kristu.

Dok je Billy slušao priču, mislio je da je metodistički starješina bio više u pravu nego mladi dr. Davis. Zašto bi netko trebao dokazivati Boga? Nije li Isus rekao o tim nevjernicima farizejima: "Pustite ih. Ako slijepac slijepca vodi, zar neće obojica u jamu pasti?" Ali iako se Billy nije slagao s onim što je dr. Davis učinio, ipak se divio pastorovoj vjeri.

Budući da je bio pod utjecajem čovjeka tako dubokog uvjerenja, to je inspiriralo Billyja da obrati veliku pozornost na Riječ Božju. Prva pjesma koju je Billy naučio u crkvi išla je: "Biti kao Isus, biti kao Isus, na zemlji želim biti kao On. Tijekom cijelog životnog putovanja od zemlje k slavi, ja samo tražim biti kao On." To je postala konstantna molitva u Billyjevom srcu – "Isuse, pomoz mi biti kao Ti." Nakon što je pročitao Novi zavjet po drugi put, Billy je shvatio da se treba krstiti. Pročitao je u Mateju 28. poglavlje gdje Isus kaže Petru i drugim apostolima: "*Učite sve narode, krsteći ih u ime Oca, i Sina, i Duha Svetoga.*" Zatim je pročitao u Djelima 2. poglavlje gdje je nakon nekoliko tjedana Petar zapovjedio ljudima: "*Krstite se svaki od vas u ime Isusa Krista.*" Billu se činilo da ako je itko znao što je Isus mislio kad je iznio Svoje veliko poslanje, to je zasigurno bio Petar i ostali apostoli. Tako je Billy zamolio dr. Davisa da ga krsti na isti način na koji su apostoli krštavali u knjizi Djela. Iako je to bilo u suprotnosti s naučavanjem Misionarske baptističke crkve, dr. Davis je pristao, i Billy je kršten u Ime Gospoda Isusa Krista.

Prošli su mjeseci od njegove nesreće u New Albany Gas Worksu. Billovo se zdravlje pogoršavalo umjesto da je išlo na bolje. Sad mu se glava tresla čak i kad je nosio svoje debele naočale, bez njih je bio skoro slijep. Velik dio vremena ga je bolio želudac, usprkos njegovoj laganoj ishrani od limunade s ječmom i soka od suhih šljiva. A najalarmantnije od svega, osjetio je da mu

pomalo ponestaje snage i energije zbog njegove neuravnotežene ishrane.

Ali sad je imao novi lijek – vjeru. Pročitao je gdje je Isus rekao: *"Sve, što god zamolite u molitvi, vjerujući, dobit ćete."*³ Zatim je pročitao u Jakovu 5: *"Boluje li tko među vama? Neka sebi dozove crkvene starješine! Oni neka mole nad njim mažući ga uljem u ime Gospodnje, pa će molitva učinjena s vjerom spasiti bolesnika! Gospodin će ga podići..."* To je bilo njegovo rješenje. Odmah nakon što je ovo pročitao, Billy je odjurio kući dr. Davisa, tražeći starješinu da ga pomaže uljem i pomoli se. Zatim je, veseleći se i ispovijedajući svoje iscjeljenje, otišao kući.

Te je večeri za večerom Billy stavio svoju Bibliju na stol, najavljujući svoje iscjeljenje i objavljujući da će od sad nadalje jesti kao oni ostali.

Nezadovoljna ovom idejom, majka ga je upozorila: "Billy, mene ne smeta da imaš religiju, ali ti znaš što je liječnik rekao: 'Jedan zalogaj tvrde hrane će ti oduzeti život.'"

Billy je odgovorio: "Ja također znam i što je Bog rekao, a On je rekao da sam iscijeljen! Možemo li se moliti?" Nikad se prije za Branhamovim stolom nije molilo. Charles nije znao što napraviti, pa se samo vrpolio po svojoj stolici. Ella je bespomoćno zabrinuto pogledala svog sina i briznula u plač. Billy je pognuo glavu i pomolio se: "Bože, ako umrem, idem kući uzdajući se u Tebe. Tvoja Riječ kaže da sam iscijeljen. Morat ću ili prihvatiti ono što je liječnik rekao ili prihvatiti što si Ti rekao. Ja sam prihvatio liječnikovu riječ godinu dana i nije mi bolje, nego zapravo, postaje mi gore. Neću više prihvatiti ono što je liječnik rekao. Sada prihvaćam ono što si Ti rekao. Molim Te blagoslovi ovu hranu za naša tijela, ja to molim u Ime Tvog Sina, Isusa Krista. Amen."

³ Matej 21:22

Gurajući na stranu svoju čašu soka od suhих šljiva, Billy se poslužio mahunama, lukom i kukuruznim kruhom. Čim je prvi zalogaj dotaknuo njegov želudac, počeo se vraćati. Držao je ruku preko usta kako bi ga zadržao u ustima, a onda ga ponovno progutao. Odmah se vratio. Još ga je jednom progutao. Iznova i iznova se njegov želudac protivio ulasku tvrde hrane, povraćajući, vraćajući mu kiselinu u grlo i usta. Ali se Billy odbijao osvrtni na svoj želudac. Svoje je misli zadržavao na onome što je Bog rekao o tome, a ne na ono što je on osjećao, te je nastavio gutati taj zalogaj mahuna dok konačno nisu ostale unutra. Zatim je uzeo zalogaj kuhanog luka.

Nakon večere, Billy se zatvorio u sobu. Želudac ga je bolio toliko jako da su mu na oči navrle suze. Povremeno bi podignuo i iz usta bi mu curila kisela slina. Slabašno je pjevao jednostavnu pjesmu koju je naučio u crkvi: "Mogu, hoću, vjerujem; mogu, hoću, vjerujem; mogu, hoću, vjerujem; da me Isus sada iscjeljuje." Srušio se na krevet. S glasom malo glasnijim od šaputanja, rekao je: "Gospode, uzimam Tebe i Tvoju Riječ."

Njegova je majka pokucala: "Kako se osjećaš, Billy?"

"Dobro se osjećam."

"Pozvala sam liječnika. Rekao je da ćeš umrijeti."

Billy je progutao želučanu kiselinu iz svojih usta. "Neću umrijeti, mama. Osjećam se odlično." Nije govorio o osjetima svoga tijela, već kako se osjećao prema Božjem obećanju.

Sljedećeg je jutro ta zdjela s mahunama još uvijek bila na štednjaku. Ella se okrenula kad joj je sin ušao u kuhinju. "Što želiš za doručak, Billy?"

"Želim još mahuna i kukuruznog kruha."

Dani su prolazili, a on se i dalje mučio. Svaki je obrok bio fizička borba – želudac je odgovarao negodovanjem, a u glavi mu

se vrtjelo od vrtoglavice. Ali u području vjere se nije mučio i ljuljao. Nastavio si je ponavljati Isusove riječi: *"Ako možeš vjerovati, sve je moguće onomu koji vjeruje."*⁴ To je bilo njegovo sidro i usprkos svim njegovim suprotnim simptomima, nastavio je svjedočiti da ga je Isus Krist iscijelio.

Također je pročitao upozorenje apostola Pavla: *"Nikomu ništa ne budite dužni, osim da ljubite jedan drugoga."*⁵ Na te je riječi griznja svijesti obuzela njegovo srce. Trenutno je dugovao dva dolara za medicinske račune od njegove operacije. Nakon što se pomolio za ovo, shvatio je da Bog ne zabranjuje kršćanima zadužiti se, nego Bog kaže kršćanima da vrate ono što mogu od svojih dugova i da nepotrebno ne odugovlače. Bill je dugovao tristo dolara ljekarniku, gospodinu Masonu, simpatičnom čovjeku koji Billu nikad nije uskratio lijek iako je znao koliko je obitelj Branham siromašna.

Otišao je do ljekarne i Bill je rekao: "Gospodine Mason, dugujem ti i ja ću ti to vratiti. Još uvijek sam strašno nemoćan od operacije, ali pokušavam raditi. Imam posao ovdje u Public Service Indiana i zarađujem dvadeset centi po satu. Pokušati ću ti od toga nešto vratiti sa svakom isplatom. Ja sam sada kršćanin, pa je moja prva obveza prema Bogu. Najprije Njemu dugujem desetak. Nakon toga, moja je sljedeća dužnost vratiti svoje dugove. S novcem sam prilično u škripcu – otac mi je boležljiv, pa pomažem uzdržavati svoju majku, sedmero braće i sestru. Ali pokušat ću ti vratiti najmanje dvadeset i pet centi sa svakom isplatom. A ako ne budem mogao vratiti ni tih dvadeset i pet centi, doći ću i reći ti to."

Dani su se odužili u tjedne, a Bill je i dalje bolovao. Ali malo po malo, u sljedećih nekoliko mjeseci, njegovo se stanje

⁴ Marko 9:23

⁵ Rimljanima 13:8

popravljalo dok naposljetku nije mogao jesti sve što je želio jesti bez i malo boli. Njegov se astigmatizam također popravio tako da više nije trebao naočale. Kad su mu konačno pregledali oči, nije imao dioptriju i imao je savršen vid. Bio je jako radostan, a njegovo je povjerenje u Božja obećanja naglo poraslo.

Poglavlje 11

Postavljen za propovjednika natprirodnog Evanđelja

1932.

WILLIAM BRANHAM i dr. Roy Davis su se međusobno poštovali – Billy je bio nadahnut primjerom vjere starijeg čovjeka, a dr. Davis jednako je tako bio zadivljen mladićevom revnošću. Nije prošlo dugo i pastor je predložio: "Bill, možda bi trebao razmisliti o ulasku u službu propovjednika." Dr. Davis je bio ovlašten od svoje organizacije na državnoj razini davati "dozvole za rad" obećavajućim osobama koje će od njih na kraju učiniti prepoznatljive propovjednike u Misionarskoj baptističkoj crkvi bez formalne obuke. Billy nije zaboravio svoju zakletvu – kad je po njega prije godinu dana došla smrt, obećao je Gospodu da će, ako samo dobije drugu priliku u životu, propovijedati Evanđelje na uglovima ulica i s krovova kuća. Bio je oduševljen što sada ima tu mogućnost.

Tako, oko Božića 1932. godine dr. Roy Davis je postavio Williama Marriona Branhama za propovjednika Evanđelja Isusa

Krista, prema zakonu i pravilniku Misionarske baptističke crkve. Billy je imao dvadeset i tri godine.

Nekoliko dana nakon svog stupanja u službu propovjednika, Bill je radio u New Albanyju na svom najneomiljenijem poslu – isključivanju onih koji nisu mogli platiti račune za vodu, plin ili električnu struju. Pokucao je na vrata kako bi obavijestio stanare da im mora isključiti svjetlo. Žena koja je otvorila vrata počela ga je nemilosrdno psovati.

Prvo što joj je rekao bilo je: "Ženo, ne biste trebali tako psovati. Zar se ne bojite Boga?"

"Ti mali šašavi idiote," odbrusila je, "kad bih htjela da mi netko priča o Bogu, ne bih zvala polu mutavca poput tebe. Majka ti je sigurno..." i tad se upustila u prost, užasan opis njegove majke i njezine rodbine.

Billy je uvijek govorio: "Muškarac koji udari ženu nije dovoljno muško da udari muškarca," ali možda bi prekršio to pravilo u slučaju ove žene koja je toliko blatila dobar karakter njegove majke da je to bilo prije godinu dana. Ako ne, makar bi planuo gnjevom i uzvratio joj. Ali sada ga njezine uvrijede nisu pogodile. Kao što voda klizi niz čizme namazane rakunovom masti, tako njezine psovke nisu narušile njegov duševni mir. Uljudno je rekao: "Molit ću se za vas, gospođo," i otišao. Billy je odmah znao da je promjena u njemu bila istinska i trajna.

Sljedeći mu je posao bio isključiti kuću iz koje su se ljudi iselili. Budući da je zgrada bila prazna, a vrata malo otvorena, Bill se uvukao unutra da se pomoli i zahvali Gospodu. Klečeći na golom podu, sklopio je ruke, ali još nije zatvorio oči kad se iznenada prostorija promijenila. Zidovi više nisu bili prekriveni kičastim tapetama, sad su bili čisto bijeli. I prostorija više nije bila prazna. Bill je promatrao jednog starog tamnoputog čovjeka, s bijelom kosom i bijelim brkovima, koji je ležao u nečemu što je sličilo bolničkom krevetu. Čovjek je izgledao kao da je doživio tešku nesreću – ruke, noge i prsa su mu bili zavijeni. Uz stranu

kreveta bližu Billu stajala je starija tamnoputa žena. (Vjerojatno je to bila supruga tog čovjeka, jer je izgledala otprilike iste dobi kao i on.)

Bill je krajičkom oka primijetio nekakvo pomicanje. Okrećući se, vidio je mladog čovjeka i ženu, bijelce, s udaljenije strane kreveta. Lica su im bila tužna, ali osim tuge Billy nije mogao pretpostaviti u kakvoj vezi mogu biti s čovjekom zamotanim u zavoje. Tada su u prostoriju ušla još dva čovjeka – obojica mladići. Stajali su i gledali krevet tako da Bill nije mogao vidjeti njihova lica. Ta su mu se dva čovjeka činila jako poznatima, kao da bi ih trebao prepoznati i s leđa. Da, da, prepoznao je jednog od njih. To je bio njegov prijatelj, George DeArk, kojeg je baš nedavno, prije par tjedana, doveo Gospodu. A drugi? Nagnuo se da ga vidi. Koga je poznavao s gustom kovrčavom crnom kosom? Upravo se tad taj čovjek okrenuo popričati sa starom ženom uz njega. Bill se trgnuo od iznenađenja. Gledao je samog sebe!

Bill je vidio samog sebe kako se naginje nad krevet i moli za tamnopotog bolesnika. Čovjek je odmah ustao iz kreveta i počeo skidati zavoje. Tad su Billov pogled na krevet zaklonile mnoge medicinske sestre i liječnici koji su dotrčali u sobu. Nevjerojatan događaj iščeznuo je i Bill se našao na drugačijem mjestu. Sad je stajao na ulici ispred bolnice. Dok je gledao, otvorila su se ulazna vrata i izašao je taj isti stari čovjek, spuštajući se niz stepenice kao da nikad nije bio ozlijeđen. Nije imao zavoje i sada je nosio smeđi kaput i šešir. Scena je naglo završila i Bill se ponovno našao kako kleči na golom podu u nenastanjenoj kući u kojoj su zidovi bili prekriveni kičastim tapetama.

Što se dogodilo? Gdje je bio? Nije se pomaknuo ni centimetar s mjesta na kojem je klečao, a ipak je nekako bio u bolnici i gledao nevjerojatnu dramu. Kako? To nije mogao biti san. Bio je potpuno budan. A zbivanje oko njega u bolnici činilo

se toliko stvarno kao njegove ruke sklopljene za molitvu pred njegovim srcem.

Iako nije razumio što je to značilo, Billy je, bez obzira na to, bio nestrpljiv podijeliti svoju viziju s prvim tko bude za to. A ispalo je da je to bio John Potts, kršćanin koji je radio na ulazu u državnu službu. To je bilo taman prije kraja radnog vremena. Gospodin Potts nije puno govorio dok je Billy pričao – samo povremeno: "U... stvarno... pa, to je zanimljivo."

Sljedećeg jutra čim je Bill došao na vrata, gospodin Potts ga je pozvao na stranu. "Pa, Billy, vezano za tvoj san koji si imao jučer popodne..."

"Gospodine Potts, to nije bio san. Bio sam potpuno budan kao što sam i sad. Ne znam što je to točno bilo – možda nekakva vrsta transa, pretpostavljam."

"Dobro, ako ti tako kažeš. No, bez obzira, možda znam što bi to moglo biti. Sinoć sam posjetio svog prijatelja u katoličkoj bolnici u New Albanyju. Jedan od bolesnika tamo odgovara opisu čovjeka u tvom – ovaj – transu. Zove se William Merrill. On je tamnopusat čovjek od oko šezdeset i pet godina i u vrlo ozbiljnom stanju. Sinoć sam malo razgovarao s njim. Čini se da ima kola s dva konja i zarađuje za život skupljajući smeće po ulicama New Albanyja. Prije dva dana su mladi dečko i djevojka jurili automobilom kad su izgubili kontrolu u zavoju, zabilili se u njegova kola, slomili mu ruke, noge i leđa. Rekao sam mu o tebi i tvome transu. Vrlo se razveselio i molio me da te zamolim da se dođeš moliti za njega."

"Pitam se je li to čovjek kojeg sam vidio."

Cijeli se dan Billy pitao što će se dogoditi ako se zaista pomoli za čovjeka koji je u tako teškom stanju kao što je očigledno gospodin Merrill. Ta ga je pomisao činila nervoznim. Hoće li čovjek zaista ustati iz kreveta i početi skidati zavoj? Tad je Billy pomislio na propovijedi koje je čuo, koje je propovijedao dr. Davis, potičući kršćane da vjeruju u natprirodnu silu Boga da

čini čudesa. Do trenutka kad je Billy završio posao, osjećao se spremnim. Našao je svog prijatelja Georgea DeArka i iznio mu cijelu fantastičnu priču.

George je rekao: "Dakako, Billy, ići ću s tobom moliti se za tog čovjeka."

Dok su se njih dvojica penjali bolničkim stepenicama, Bill je objasnio: "Brate George, te neobične stvari koje mi se događaju, ja ih ne razumijem, ali znam da se ne mogu moliti za tog starog čovjeka dok to dvoje bijelaca ne budu u prostoriji i budu stajali s druge strane kreveta, jer moram sve napraviti točno na način na koji mi je pokazano. Tako da ne znam hoće li se to dogoditi večeras. Ali čekaj i vidjet ćeš – ovaj će čovjek biti iscijeljen."

Kad su ušli unutra, Bill je pitao za gospodina Merrilla i uputili su ga do njegove sobe. Jednim pogledom na čovjeka u krevetu Billy je znao da je na pravom mjestu. To je bio čovjek kojeg je jučer vidio. "Dobra večer, gospodine. Ja se zovem Billy Branham. Ovdje je jučer bio čovjek koji vam je rekao za mene."

Stariji čovjek se uznemirio od nestrpljenja. "O, ti si momak koji će se moliti za mene da budem iscijeljen."

Njegova se žena, koja je stajala pokraj njegovog kreveta, namrgodila i počela objašnjavati: "Mladiću, mislim da ne razumiješ u koliko ozbiljnom stanju je moj muž. Ne samo da ima temperaturu 40 °C, rendgen pokazuje da su neka od njegovih slomljenih rebara okomito prema plućima. Ako se krivo pomakne samo centimetar, ti bi oštri komadi mogli probiti pluća – ili još gore, porezati arteriju i on bi iskrvario do smrti. Ne slažem se s time da dolaziš ovdje i toliko ga uznemiruješ."

Ali gospodin Merrill je to doživio drugačije. "Hajmo makar čuti što momak ima za reći."

Billy je ponovno ispričao svoje jučerašnje iskustvo. Baš kad je završavao, u prostoriju su ušli mladi čovjek i žena. Gospodin Merrill ih je predstavio kao dvoje ljudi koji su bili u automobilu koji se sudario s njegovim kolima. Bilo im je žao zbog nesreće i

činili su se iskreno zabrinuti za zdravlje starog čovjeka. Tužnih, ozbiljnih lica, prošli su oko kreveta do strane kreveta koja je bila blizu zida.

To je Billu bio znak. Nagnuo se i taman se počeo moliti kad je gospodin Merrill povikao: "Ja sam iscijeljen!" i naglo se uspravio na krevetu. Njegova je žena prestrašeno vrisnula: "William, ne!" i pokušavala ga gurnuti nazad na madrac. U sobu je ušao pripravnik. On je također pokušao zadržati gospodina Merrilla, ali se stari džentlmen ipak uspio istrgnuti iz kreveta, cijelo vrijeme vičući: "Ja sam iscijeljen! Ja sam iscijeljen!"

Dotrčale su medicinske sestre i liječnici. Jedna je od katoličkih sestara uletjela u sobu i rekla Billu i Georgeu: "Vas dvoje ćete sada morati otići odavde. Ne možemo vam pustiti da tako uznemirujete ovog čovjeka. On je jako bolestan."

Kad su Billy i George otišli, William Merrill se borio da obuče svoju odjeću dok ga je nekoliko liječnika pokušavalo uvjeriti da se vrati u krevet. Kad su izašli, Bill je stao na dno bolničkih stepenica i rekao Georgeu: "Sačekajmo ovdje. Gledaj – on će nositi smeđi kaput i šešir i uskoro će se spustiti niz ove stepenice."

Prošlo je nekoliko minuta... i došao je sa svojom ženom, spustio se niz stepenice tako živahno kao da je bolnički posjetitelj, a ne bolesnik. Nosio je smeđi kaput i šešir upravo kako je Bill predvidio.

George je pitao starog čovjeka: "Kako ste se riješili svih tih doktora?"

Gospodin Merrill se nasmiješio ispod svojih bijelih brkova. "Izmjerali su mi temperaturu i nisam imao temperaturu, pa su me pustili."

SLJEDEĆEG JE JUTRA Billy ustao u zoru. Dok je tumarao u polumraku tražeći odjeću, prostorija je iznenada postala obasjana

suncem, kao da je netko upalio svijetlo. Billy je odmah shvatio da više nije u svojoj kući. Prostorija u kojoj je sada bio bila je veća od njegove sobe, izgledala je poput dnevnog boravka – sa kaučom, foteljom, otomanom, stolićem i lampicama – uz to je u jednom kutu bio visoki krevet. Na tom je krevetu ležala žena srednjih godina, težak invalid. Bill je zapanjeno gledao kako se ispravljaju njezine zgrčene ruke i noge i postaju normalne. Žena se digla iz kreveta i šetala ravno prema njemu, što je Billu omogućilo da je dobro vidi. Zatim je ponovno bio u polumraku svoje sobe.

Billy je dugo sjedio na rubu svog kreveta, duboko razmišljajući o tome. Očigledno će Gospod Isus osloboditi još nekoga. Ali koga? I kada? Pomislio je: "Dobro, vjerojatno ću danas otkriti gdje je ona."

Tog dana ga je poslovna obveza odvela na 2223 u ulici East Oak Street u New Albanyju. Iz jedne se polovice spojene kuće iselila obitelj i Bill je trebao zatvoriti vodu samo za tu jednu stranu, ali u štahti nije bilo jasno koje je brojilo za koju stranu. Zavrnuo je ventil na jednom brojilu, a zatim odšetao do nastanjene polovice kuće da bi provjerio.

Na njegovo je kucanje vrata otvorila jedna privlačna, oskudno odjevena tinejdžerka. "Što želite?"

"Radim za državnu službu. Bi li htjeli provjeriti vodu da vidite je li zatvorena?"

"Naravno." Djevojka je skrenula u kuhinju.

Stojeći na vratima, Billy je mogao vidjeti ženu koja je ležala na bolničkom krevetu u dnevnom boravku. Tijelo je bilo izuzetno zgrčeno, tako da je izgledala poput zgrčenog pauka. Glava joj je bila podignuta na krevetu i okrenuta prema vratima tako da je Billy mogao jasno vidjeti njezino lice. Srce mu je skočilo od radosti. To je bila žena invalid koju je jutros vidio u viziji. Čitala je knjigu crnih korica. Na podu su kraj nje ležale razbacane novine.

"Kako ste, gospođo? Ja se zovem Billy Branham."

"Zdravo. Ja sam Marry Der Ohanion. Moja kći je Dorothy."

Dorothy se vratila u prostoriju i rekla: "Ne, voda i dalje ide."

"Mislim da sam onda isključio pravo brojilo. Hvala ti što si provjerila." Ali nije otišao. Morao je nekako razviti razgovor sa ženom invalidom. "Što to čitate?"

"Armenijsku Bibliju," odgovorila je.

Izazvao ju je: "Vjerujete li?"

Gospođa Der Ohanion je spustila knjigu u svoje krilo. "Dorothy ima sedamnaest godina. Od kad je ona rođena ja sam invalid u krevetu. Ali jutros sam u novinama pročitala o čovjeku iscjeljenom u katoličkoj bolnici i rekla sam: 'Ima nade za mene.'" Čekaj, je si li ti rekao da se zoveš Branham?" Skinula je svoje naočale za čitanje da promotri mladića koji je stajao na vratima njenog dnevnog boravka. Njezin se pogled promijenio kad je tog mladića za brojilo povezala s Branhamom iz novinskog članka. "Jesi li ti Božji čovjek koji je sinoć iscijelio tamnoputog čovjeka?"

"Ne, gospođo, ja nisam iscjelitelj. Meni je nešto pokazalo da se trebam moliti za tog čovjeka. Gospod Isus je iscjelitelj, ne ja."

Žena je klimnula glavom. "Otkad sam pročitala o tom čudu, molim Boga za isto u mom životu. Bi li se htio moliti za mene?"

Billy je pogledao ovu ženu čije su zgrčene ruke i noge pretrpjele sedamnaest godina atrofije i oprezno rekao: "Otići ću se pomoliti o tome i zatim ću se vratiti."

Našao je mjesto da bude sam s Bogom i molio se dok njegova hrabrost nije odgovarala onoj u viziji. Zatim se odvezao do kuće Georgea DeArka. "Brate George, sreo sam ženu o kojoj sam ti jutros govorio. Znam da je to ona. Dođi sa mnom."

Njih su dvojica ušli u kuću i stali kraj kreveta gospođe Ohanion. Žena je prigrllila svoju armenijsku Bibliju na prsa, a Dorothy i njezin osam godina stariji brat su se sakrili iza božićnog

drvca na drugoj strani dnevnog boravka, smijuljeći se i izrugujući cijelu ideju – pomisao da će se njihova majka dići iz kreveta nakon što je u njemu ležala sedamnaest godina – kakva šala.

Bill je ignorirao djecu. "Gospođo Ohanion, Gospod Isus će vas iscijeliti." Billy i George su se spustili na koljena i počeli moliti. Očni kapci, iako su bili zatvoreni, i dalje su omogućavali da nešto svijetla dođe do zjenica, pa je Bill kroz svoje kapke vidio da se iznad gospođe Ohanion upalilo svijetlo. Otvorio je oči, očekujući vidjeti električnu žarulju. Umjesto toga vidio je jantarni vatreni prsten koji je kružio oko njezine glave. Obuzelo ga je strahopoštovanje – od straha pomiješanog s radoznalošću, ostao je bez daha. To bi moralo biti isto svijetlo koje je oblikovalo križ u zraku kad se molio u šupi iza svoje kuće. Nadahnut, Bill je ispružio i uhvatio ruku žene invalida, i rekao: "Gospođo Ohanion, Gospod Isus mi je jutros rekao da ćete ozdraviti. Stanite na svoje noge i hodajte u Ime Isusa."

Maknula je pokrivače, dovukla se do ruba kreveta pomoću svojih usahnulih ruku i nogu puzeći poput gusjenice. Billu se pojavio tračak nevjerice misleći da bi, ako je pusti da padne s tog visokog kreveta, mogla slomiti vrat kad padne na pod. A tada se sjetio vizije o Williamu Merrillu – kako je bila savršena, kako precizna – i njegovo se pouzdanje vratilo.

Čim je gospođa Ohanion počela prelaziti rub kreveta, obje su se njezine noge ispravile točno pred očima svih njih. Dorothy je vrisnula, izbezumljeno vrištala i, čupajući kosu, pobjegla kroz ulazna vrata i dalje vrišteći iz sveg glasa. Dotrčali su susjedi sa svih strana, gužvali se na vratima, promatrali u nevjerici, gledajući svoju susjedu, Marry Der Ohanion, koja je po prvi put u sedamnaest godina hodala po svom dnevnom boravku i podignutih ruku slavila Gospoda Isusa Krista na svom rodnom armenskom jeziku.

Bill je otišao kući uzbuđen i sretan zbog tih predivnih vizija koje su prorokovale takva čudesa. Ali uskoro je njegovo

uzbuđenje splasnulo, uskoro se njegova radost okrenula u strah. Njegova će sljedeća vizija biti značajno drugačija. A kad tu viziju opiše svome pastoru, bit će zbunjen njegovim odgovorom. To će započeti godine nesigurnosti koje će ga konačno dovesti da otkrije tajnu svog neobičnog života – tajnu koja će zatim pokrenuti najveću službu iscjeljenja vjerom koju je svijet ikad vidio.

Autorovo objašnjenje

ONIM ČITATELJIMA koje zanima preciznost ovog teksta, od velike će pomoći biti moji sljedeći komentari.

Dramatizirao sam prvo poglavlje Knjige 1, s ciljem da bi oni koji nikad nisu čuli za Williama Branhama brzo ušli u priču. Razgovori u prvom poglavlju moja su špekulacija. Međutim, svi bitni elementi priče su precizni – porijeklo Elle Harvey Branham i Charlesa Branhama, čak do tako sćušnog detalja kao što je opis unutrašnjosti kolibe i dvorišta, svijeća lojanica, činjenice da baka Branham nikad, u cijelom svom životu, nije imala cipele i da je Charles Branham išao u Burkesville kupiti novo radno odijelo u čast događaja – takve je detalje opisao William Branham kad je prepričavao priče slušateljstvima po Americi.

Nakon prvog poglavlja, većina razgovora u ovoj biografiji dolazi direktno iz svjedočanstva samog Williama Branhama. U više od devetnaest godina, koliko su snimane njegove propovijedi, mnogo je puta prepričavao iste priče. Kao što bi svatko tko iznova prepričava priču, tako je tijekom svakog prepričavanja dodavao neke detalje, a neke izostavljao. Ja sam skupio sve te različite verzije i spojio ih u jedan potpun opis. Ako usporedite priče u ovoj biografiji s nekim pojedinim mjestom na magnetofonskim trakama gdje je William Branham pričao te iste

priče, možda ćete se pitati gdje sam našao toliko dodatnih detalja. Ali ako usporedite opise u ovoj biografiji sa SVIM mjestima gdje je William Branham spomenuo isti događaj, naći ćete da su sve ovdje navedene činjenice upravo onakve kakvima ih je on opisao. Naravno, priče su u biografiji ispričane mojim stilom. Ako vas zanimaju te priče ispričane riječima samog Williama Branhama, najlakši je način nabaviti sve njegove propovijedi na CD-u od Eagle Computing-a (Pogledajte *Izvori i literatura*). Troškovi su minimalni, a možete ih naći u samo nekoliko sekundi. Ako ne razumijete engleski jezik, propovijedi Williama Branhama prevedene na hrvatski jezik možete pronaći na web stranici www.biblijski-vjernici.com.

Ako vas zanimaju neke stvari koje ne možete naći u propovijedima Williama Branhama, sjetite se da propovijedi snimljene na kazete nisu bile moji jedini izvori materijala za ovu biografiju. Koristio sam također novine, članke iz časopisa, knjige navedene u biografiji, kao i osobna svjedočanstva ljudi koji su poznavali Williama Branhama. Na primjer, događaj u prvom poglavlju kad je golub sletio na prag prozora kolibe – saznao sam od Henryja Branhama, rođaka Williama Branhama, čija je majka bila jedna od babica pri rođenju Williama Branhama. Događaj je zabilježen u časopisu *Samo vjeruj*, izdanje iz kolovoza 1988. (Svezak 1, Broj 2, stranica 18).

Svaka je biografija samo prikaz života. Budući da svaki biograf piše svoj doživljaj, njegova će knjiga odražavati njegov pogled na temu. Radi toga je napisano preko devetsto biografija o Abrahamu Lincolnu. Čak su i autobiografije subjektivne. Iako je Benjamin Franklin napisao jednu od najpopularnijih autobiografija u američkoj povijesti, nakon toga su o njemu napisane mnoge biografije. Postojalo je još mnogo toga što se moglo reći – i iz drugačije perspektive.

Ova biografija, što je normalno, odražava moj pogled na Williama Branhama – doživljaj utemeljen na mnogim godinama

istraživanja i molitve. Pokušao sam ostati vjeran činjenicama i Duhu Božjem koji je nadahnuo vrlo neobičan život ovog čovjeka. Ali još se mnogo toga može saznati o njegovom iskustvu i njegovom učenju. Kad pročitate ovu biografiju, vjerojatno ćete najviše naučiti upravo od samog Williama Branhama, bilo slušanjem njegovih propovijedi snimljenih na kazetama (CD-ima, DVD-ima itd.) ili čitajući te iste propovijedi u obliku knjižice ili na računalu. Uvelike će vam se isplatiti utrošeno vrijeme i trud.

Izvori i literatura

Prorokova djela, od Pearryja Greena, 1969. Pokriva najvažnije dijelove života Williama Branhama, uz osobna iskustva Pearryja Greena s Williamom Branhamom. 207 stranica

Možete naručiti od Tucson Tabernaclea, 2555 North Stone Avenue, Tucson, Arizona 85705, SAD.

Sve je moguće: Probuđenje iscjeljenja i karizmatsko probuđenje u modernoj Americi, od Davida Harrella, Jr., 1975. Pokazuje kako je služba Williama Branhama pokrenula druge službe iscjeljenja/probuđenja u 1950-tima. 304 stranice

Možete naručiti od Indiana University Pressa, 601 North Morton Street, Bloomington, Indiana 47404, SAD.

Iscjelitelj Krist, od F. F. Boswortha, 1973. Fleming H. Revell Co., Old Tappan, New Jersey. Kolekcija propovijedi Freda Boswortha propovijedanih 1920-tih i 1930-tih, koja dokazuje po Pismu da je Isus Krist još uvijek iscjelitelj u današnjem svijetu. 241 stranica

Možete naručiti od World Outreach Publicationsa, P.O. Box 4402, Dalllas, Texas 75208, SAD.

Nisam bio neposlušan nebeskoj viziji, od Williama Branhama, 1947. Opisuje iscjeljenje sedmogodišnje Betty Daugherty i iznosi dnevnik događaja, iz dana u dan, skupa iscjeljenja u St. Louisu u Missouriju. 27 stranica

Isus Krist je isti jučer, danas i zauvijek će biti isti, od Williama Branhama, 1963. Ukratko opisuje svoj rani poziv u službu propovjednika i svoje prve vizije i iscjeljenja nakon obraćenja 1932. 24 stranice

Možete naručiti od Voice of God Recordingsa, Inc., P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131, SAD.

Časopis *Samo vjeruj*, urednice Rebekah Smith. Ovaj časopis sadrži članke o životu Williama Branhama i njegovoj službi. Objavljuje ga Believers International, P.O. Box 78270, Tucson, Arizona 85703, SAD.

Propovijedi Williama Branhama možete naručiti:

Na hrvatskom jeziku:

www.biblijski-vjernici.com
info@biblijski-vjernici.com

Na engleskom jeziku:

Eagle Computing, P.O. Box 490, Elizabethton, Tennessee 37643, SAD, izdaje propovijedi na CD-ima i DVD-ima.

End Time Message Tabernacle, 9200 – 156 Street, Edmonton, Alberta T5R 1Z1, Kanada, izdaje neke tiskane propovijedi.

The Word Publications, P.O. Box 10008, Glendale, Arizona 85318, SAD, izdaje neke tiskane propovijedi.

Voice of God Recordings, Inc., P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 4731, SAD, izdaje audio kazete, tiskane propovijedi i indeks tih propovijedi.

William Branham, čovjek poslan od Boga, od Gordona Lindsayja (u suradnji s Williamom Branhamom), 1950. Pokriva život Williama Branhama do 1950., s poglavljima od Jacka Moorea, Gordona Lindsayja i Freda Boswortha. 261 stranica

Možete naručiti na hrvatskom jeziku na web stranici www.biblijski-vjernici.com, ili na engleskom od The William Branham Evangelistic Associationa, P.O. Box 325, Jeffersonville, Indiana 47131, SAD.

William Branham, prorok posjetio južnu Afriku, od Juliusa Stadskeva, 1952. Detaljni opis posjete Williama Branhama 1951. južnoj Africi.

Možete naručiti od The William Branham Evangelistic Associationa, P.O. Box 325, Jeffersonville, Indiana 47131, SAD.

Indeks

- Adair, dr. Sam, Billov prijatelj
iz djetinjstva, 46
- Bog govori Jobu iz pijavice, 82
- Branham
baka
 pomaže kod rođenja
 Billa, 6
- Bill (Pogledaj "Branham,
William Marrion"), 6
- Charles Edward, mlađi
rođen 1919., 35
- Charles, stariji
 bježi od zakona, 10
 najmlađi od 17 djece, 10
 porijeklo, 8
 radio za farmera, 15
 seli se u Jeffersonville,
 15
 vješt drvosječa, 9, 15
- Edgar Lee ("Doc")
rođen 1914., 17
- Edward ("Humpy")
 jako bolestan, 66
 krenuo u školu s
 Billyjem, 21
 nadimak "Humpy", 19
 nestalo kukuruznih
 kokica, 30, 67
 rođen 1910., 10
 umro 1929., 67
- Ella (Harvey)
 porijeklo, 8
 sanja Billa da
 propovijeda s bijelog
 oblaka, 85
 skoro se smrznula s
 bebom, 9
- Fay Delores ("Delores")
rođena 1929., 70
- Henry
rođen 1911., 10
- Hope (Brumbach) (Pogledaj
"Hope Brumbach"), 87
- Howard Duffy

- rođen 1923., 35
 James Donald ("Donny")
 rođen 1927., 59
 Jesse
 rođen 1916., 35
 Melvin
 rođen 1912., 15
 William Marrion ("Bill")
 bolest uzrokovana
 plinom, 80
 iskustva u ranoj mladosti,
 11
 izliječen od želučane
 bolesti, 93
 krenuo u školu, 21
 kršten u Isusovo Ime, 89
 ljubav prema Zapadu, 43,
 60, 63, 70
 natprirodno svijetlo kod
 obraćenja, 84
 natprirodno svijetlo kod
 rođenja, 6
 natprirodno svijetlo
 nakon operacije noge,
 51
 nestalo kukuruznih
 kokica, 30, 67
 noge ranjene
 sačmaricom, 47
 operacija nogu, 49, 51
 operacija slijepog crijeva,
 80
 piše pjesmu, 39
 porijeklo, 8
 posao u državnoj službi,
 68
 posao zamjenika lugara
 na području za
 sportski lov, 70
 postaje boksač, 77
 postaje kaubojski, 63
 postavljen za
 propovjednika, 95
 posvećen kao beba, 8
 rođen 1909., 6
 skoro se sa svojom
 majkom smrzao kao
 beba, 9
 stav prema novcu, 92
 Brumbach, Amelia Hope
 (Pogledaj "Hope
 Brumbach"), 87
 Davis, dr. Roy
 krstio Billa u Isusovo Ime,
 89
 pastor Misionarske
 baptističke crkve, 87
 postavio Bill Branhamu za
 propovjednika, 95
 prihvaća nevjernikov izazov,
 89
 DeArk, George
 svjedoči iscjeljenju Marry
 Der Ohanion, 102
 svjedoči iscjeljenju
 Williama Merrilla, 99
 viđen u viziji, 96
 Doktrina
 desetak, 92
 iscjeljenje, 90
 krštenje u Ime Gospoda
 Isusa Krista, 89
 odlaganje vraćanja duga, 92

- Golub
 pojava kod Billovog
 rođenja, 7
- Hope Brumbach
 upoznaje Billa Branhama,
 87
- huussss*, 11, 24, 36, 57
- Iscjeljenje
 Marry Der Ohanion, 102
 Williama Merrilla, 99
- Lov/ribolov, 35, 47
- Nacionalna zabrana
 proizvodnje i prodavanja
 alkohola, 23
- Natprirodna iskustva
 "Nemoj nikad piti ni pušiti
 ni prljati svoje tijelo ni na
 koji način.", 24, 36, 57,
 81
 astrologinja vidi Billovu
 auru, 74
 gataru vidi svijetlo koje ga
 prati, 58
 glas govori iz pijavice u
 topoli, 24
 na samrti, Bog govori, 81
 područje izgubljenih i
 lutajućih duša, 49
 pojava svijetla u obliku
 križa na Billovom
 obraćenju, 84
 prvi put čuje glas, 11
 spriječen piti, 36
 spriječen pušiti, 57
 spriječen ubiti, 41
- Natprirodno svijetlo
 nakon operacije Billove
 noge, 51
 pojavljuje se iznad Marry
 Der Ohanion, 102
 pojavljuje se kod Billovog
 obraćenja, 84
 pojavljuje se kod Billovog
 rođenja, 6
- Naučavanje
 desetak, 92
 iscjeljenje, 90
 krštenje u Ime Gospoda
 Isusa Krista, 89
 odlaganje vraćanja duga, 92
- Pijavica, Božja, 24, 81, 82
- Pismo
 Bill traži Boga, 83
- Pjesma
 "Tamo na križu", 65, 66
 kaubojska serenada, 64
 Longfellowov Psalam
 života, 37
 napisao Bill Branham, 39
- Proroštvo
 "Ti ćeš živjeti blizu grada
 koji se zove New
 Albany.", 11
 "Za tebe postoji posao da ga
 napraviš kad budeš
 stariji.", 81
- San
 Ella Branham sanja Billa da
 propovijeda s bijelog
 oblaka, 85
- Špilja kod Tunnel Milla
 (pogledajte također Tunnel
 Mill područje)

-
- Bill je pronalazi, 46
- Tunnel Mill područje
(pogledajte također "Špilja
kod Tunnel Milla")
- Bill pronalazi lokalitet, 45
- Vizija (pogledajte također
"Proroštvo")
- iscjeljenja Marry Der
Ohanion, 100
- iscjeljenja Williama
Merrilla, 96
- križa na Zapadu, 51
- mosta preko rijeke Ohio, 25

Informacije o knjigama

KNJIGA 1

Dječak i njegova neimaština (1909 – 1932)

Od trenutka kad je rođen, William Branham bio je drugačiji. Opterećen siromaštvom i odbačenošću, postao je nervozno dijete. Događalo mu se neuobičajeno: neobjašnjive i duhovne stvari koje su ga plašile. O Bogu nije počeo razmišljati do svoje četrnaeste godine kad je skoro izgubio obje noge u nesreći sa sačmaricom. Dok je ležao umirući u lokvi krvi, imao je zastrašujuću viziju pakla. Vidio je sebe kako neprekidno pada sve dublje u područje izgubljenih i lutajućih duša. Zavapio je Bogu za milost i milostivo mu je pružena druga prilika – prilika koju je kasnije skoro propustio.

KNJIGA 2

Mladić i njegovo očajanje (1933 – 1946)

Kao mladi pastor, William Branham mučio se shvatiti svoj neobičan život. Zašto je on jedini propovjednik u gradu koji ima

vizije? Kad ga je Bog pozvao u evangelizaciju širom države 1936., on je to odbio, da bi za svoju pogrešku grdo platio gubitkom svoje supruge i kćeri koje su umrle od tuberkuloze. Vizije su se nastavile. Propovjednici su mu govorili da te vizije dolaze od Sotone. Očajanje ga je konačno natjeralo da ode u pustinju i potraži Boga, gdje se susreo licem u lice s natprirodnim bićem. Anđeo mu je dao Božji poziv da pronese dar božanskog iscjeljenja narodima svijeta. Kad je William Branham pitao hoće li ljudi vjerovati da je zaista sreo anđela, anđeo mu je rekao da će mu biti dana dva natprirodna znaka da potvrde njegov poziv. Onda će morati vjerovati. *I povjerovaše!*

KNJIGA 3

Čovjek i njegovo poslanje

(1946 – 1950)

Uskoro nakon što je anđeo posjetio Williama Branhama i rekao mu da je određen pronijeti dar božanskog iscjeljenja narodima svijeta, pojavio se prvi znak – fizička reakcija u njegovoj ruci koja se pojavljivala samo kad bi dotakao ruku nekog tko boluje od bolesti uzrokovane mikroorganizmima. U roku dva mjeseca od njegovog poslanja, izvanredan dar Williama Branhama privukao je pozornost na razini države. Na njegovim su se skupovima, na kojima je propovijedao spasenje i božansko iscjeljenje u ime Isusa Krista, skupljale na tisuće ljudi. Događalo se mnoštvo čudesa. Svijet takvo što nije vidio još od vremena kad je Isus hodao Galilejom, izbacujući zloduhe i iscjeljujući sve koji su bili bolesni.

Međutim, mnogi su ljudi i dalje sumnjali da se anđeo zaista pojavio ovom poniznom čovjeku. Tada se pojavio drugi znak... i morali su vjerovati!

KNJIGA 4

Evandelist i njegova prihvaćenost

(1951 – 1954)

William Branham je paradoks u modernoj povijesti. Počevši s 1946. njegova je služba naglo, u manje od šest mjeseci, prešla iz anonimnosti do velike pozornosti na državnoj razini, a tijekom toga je rasplamsala probuđenje iscjeljenja vjerom širom svijeta. Uspio je to postići uz pomoć svog jedinstvenog dara – natprirodnog znaka koji je na prepad privukao pozornost ljudi. Ubrzo su ga primijetili kršćani po cijelom svijetu. Između 1951. i 1954. William Branham je održao najveće kršćanske sastanke u povijesti do tog vremena – oko tristo tisuća ljudi na jednom sastanku u Bombaju u Indiji. Njegova se tražena služba u Americi i dalje činila nezaustavljivom. Ali William Branham nije bio zadovoljan. Nešto se činilo pogrešnim. Dugo vremena nije znao što je to, ali saznao je krajem 1954. Njegova služba treba doživjeti promjenu.

KNJIGA 5

Učitelj i njegova odbaćenost

(1955 – 1960)

Međunarodna služba Williama Branhama imala je tri glavne faze. Prva, prepoznavao je bolesti natprirodnim darom u svojoj ruci. Kasnije su mu vizije omogućavale prepoznavanje bolesti i više od toga. Između 1946. i 1954. preko petsto tisuća ljudi prihvatilo je Isusa Krista za svog Spasitelja zahvaljujući njegovom propovijedanju – a nema načina procijeniti koliko je milijuna ljudi primilo iscjeljenje zahvaljujući njegovim molitvama. Uviđajući da ljudi ne prihvaćaju duhovne dubine i visine koje im nudi Božja Riječ i Duh, William Branham je osjetio da ga Duh Božji poziva da učini nešto više. Znao je da ljudi dolaze na skupove iz mnogih razloga. Neki su dolazili jer su

vjerovali da je prisutan Duh Isusa Krista. Drugi su dolazili zbog toga što je to bilo novo i uzbudljivo, isto kao što su se ljudi skupljali vidjeti kako Isus iscjeljuje bolesne i umnožava vino, kruh i ribu. Ali svjetsku povijest je promijenilo Isusovo učenje. William Branham je osjećao da ga Bog poziva da tijekom skupova iscjeljenja vjerom više naučava. Vjerovao je da njegova služba može donijeti trajan, koristan doprinos kršćanskoj crkvi. Počevši s 1955., više nije samo naučavao božansko iscjeljenje, već je također učio i druge aspekte Božje Riječi. Bog mu je dao viziju nove faze njegove službe – "treći potez" (ako ćemo koristiti anđelove riječi) – koji će nadmašiti sve što je Bog do tad kroz njega napravio.

Što je neizbježno, mnogi su se uvrijedili.

Uskoro izlazi...

KNJIGA 6

Prorok i njegovo otkrivenje

(1960 – 1965)

Narudžba knjiga

Na hrvatskom jeziku:

www.biblijski-vjernici.com

info@biblijski-vjernici.com

www.biblijski-krscani.com

upit@biblijski-krscani.com

Na engleskom jeziku:

Tucson Tabernacle

2555 North Stone Avenue

Tucson, Arizona 85705, SAD

Posjetite:

www.biblijski-vjernici.com

www.messagehub.info

www.vjerujznaku.com

www.biblijski-krscani.com

Tko je bio William Branham? Bio je jedan od najutjecajnijih kršćanskih vođa dvadesetog stoljeća – i jedan od najkontroverznijih. U njegovoj je službi bilo više čudesa nego u bilo kojoj u povijesti. Većina ih se može provjeriti. Ali što je njihova svrha? Tu leži kontroverza. Predstavljamo vam odgovor:

NATPRIRODAN

Život Williama Branhama

KNJIGA 1

Dječak i njegova neimaština (1909. – 1932.)

Od trenutka kad je rođen, William Branham bio je drugačiji. Opterećen siromaštvom i odbačenošću, postao je nervozno dijete. Događalo mu se neuobičajeno: neobjašnjive i duhovne stvari koje su ga plašile. O Bogu nije počeo razmišljati do svoje četrnaeste godine kad je skoro izgubio obje noge u nesreći sa sačmaricom. Dok je ležao umirući u lokvi krvi, imao je zastrašujuću viziju pakla. Vidio je sebe kako neprekidno pada sve dublje u područje izgubljenih i lutajućih duša. Zavapio je Bogu za milost i milostivo mu je pružena druga prilika – prilika koju je kasnije skoro propustio.